

ภาคผนวก ข

ความตกลงเขตการค้าเสรีไทย – ออสเตรเลีย

(ฉบับภาษาไทย)

สารบัญ

อารัมภบท.....	15
วัตถุประสงค์และคำนิยาม.....	16
ข้อ 101.....	16
การจัดตั้งเขตการค้าเสรี.....	16
ข้อ 102.....	16
วัตถุประสงค์.....	16
ข้อ 103.....	17
คำนิยามทั่วไป.....	17
ข้อ 104.....	20
ดินแดนที่ใช้บังคับ.....	20
การค้าสินค้า.....	21
ข้อ 201.....	21
ขอบเขต.....	21
ข้อ 202.....	21
การประติบัติเยี่ยงคนชาติ.....	21
ข้อ 203.....	21
การยกเลิกอากรศุลกากร.....	21
ข้อ 204.....	22
การเร่งยกเลิกภาษีศุลกากร.....	22
ข้อ 205.....	22
ค่าธรรมเนียมการดำเนินการและพิธีการ.....	22
ข้อ 206.....	23
มาตรการต่อต้านการทุ่มตลาด.....	23
ข้อ 207.....	23
การอุดหนุนและมาตรการตอบโต้.....	23
ข้อ 208.....	23
การอุดหนุนการส่งออกสินค้าเกษตร.....	23

ข้อ 209.....	24
มาตรการที่มีใช้ภายในศาลากร.....	24
พิธีการศาลากร.....	25
ข้อ 301.....	25
ความมุ่งประสงค์และคำนิยาม.....	25
ข้อ 302.....	25
ขอบเขต.....	25
ข้อ 303.....	25
การประเมินราคาศาลากร.....	25
ข้อ 304.....	25
พิธีการและการอำนวยความสะดวกทางศาลากร.....	25
ข้อ 305.....	26
เทคนิคและความร่วมมือระหว่างกัน.....	26
ข้อ 306.....	26
การทบทวนและการอุทธรณ์.....	26
ข้อ 307.....	26
การวินิจฉัยล่วงหน้า.....	26
ข้อ 308.....	28
การปฏิบัติต่อสินค้าที่มีหนังสือรับรองถิ่นกำเนิด.....	28
ข้อ 309.....	29
การค้าไร้กระดาษและการใช้ระบบอัตโนมัติ.....	29
ข้อ 310.....	29
การบริหารความเสี่ยง.....	29
ข้อ 311.....	29
การเผยแพร่และหน่วยตอบข้อสอบถาม.....	29
กฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้า.....	30
ข้อ 401.....	30
คำนิยาม.....	30
ข้อ 402.....	31
สินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด.....	31

ข้อ 403.....	33
สัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาค.....	33
ข้อ 404.....	34
การคำนวณมูลค่า.....	34
ข้อ 405.....	35
การบันทึกต้นทุน.....	35
ข้อ 406.....	35
การตราส่ง.....	35
ข้อ 407.....	35
การลงทะเบียนผู้ส่งออก.....	35
ข้อ 408.....	37
หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า.....	37
ข้อ 409.....	38
การลงทะเบียนผู้ส่งออก.....	38
ข้อ 410.....	39
การขอรับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษ.....	39
ข้อ 411.....	39
การเก็บรักษานบันทึก.....	39
ข้อ 412.....	40
การตรวจพิสูจน์ถิ่นกำเนิดสินค้า.....	40
ข้อ 413.....	41
การระงับและการปฏิเสธการให้การปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร.....	41
ข้อ 414.....	41
การทบทวนและการอุทธรณ์.....	41
ข้อ 415.....	42
คณะกรรมการว่าด้วยกฎถิ่นกำเนิดสินค้า.....	42
การปกป้อง.....	43
คำนิยาม.....	43

ข้อ 501.....	43
คำนิยาม.....	43
มาตรการปกป้องในช่วงเวลาปรับเปลี่ยน.....	43
ข้อ 502.....	43
การใช้มาตรการปกป้อง.....	43
ข้อ 503.....	44
ขอบเขตและระยะเวลาของมาตรการปกป้องในช่วงเวลาปรับเปลี่ยน.....	44
ข้อ 504.....	45
การไต่สวน.....	45
ข้อ 505.....	46
มาตรการชั่วคราว.....	46
ข้อ 506.....	47
การแจ้งและการปรึกษาหารือ.....	47
ข้อ 507.....	46
การชดเชยความเสียหาย.....	48
ข้อ 508.....	48
มาตรการปกป้องทั่วไป.....	49
มาตรการปกป้องพิเศษสำหรับสินค้าเกษตรอ่อนไหวบางรายการ.....	50
ข้อ 509.....	50
มาตรฐานสำหรับมาตรการปกป้องพิเศษ.....	50
มาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืชและมาตรฐานอาหาร.....	52
ข้อ 601.....	52
วัตถุประสงค์.....	52
ข้อ 602.....	52
คำนิยาม.....	52
ข้อ 603.....	53
ขอบเขต.....	53
ข้อ 604.....	53
พันธกรณี.....	51

ข้อ 605.....	54
ความกลมกลืน.....	54
ข้อ 606.....	54
ความเท่าเทียมกัน.....	54
ข้อ 607.....	55
กระบวนการการควบคุม การตรวจ และการอนุญาต.....	55
ข้อ 608.....	56
การแลกเปลี่ยนข้อมูลและความร่วมมือ.....	56
ข้อ 609.....	57
เวทีในการปรึกษาหารือในเรื่องมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช.....	57
และมาตรฐานอาหาร.....	57
ข้อ 610.....	59
การระงับข้อพิพาท.....	59
อุปสรรคทางเทคนิคอุตสาหกรรมต่อการค้า.....	60
ข้อ 701.....	60
คำนิยาม.....	60
ข้อ 702	61
วัตถุประสงค์.....	61
ข้อ 703.....	61
ขอบเขตและพันธกรณี.....	61
ข้อ 704.....	62
ถิ่นกำเนิด.....	62
ข้อ 705.....	62
ความกลมกลืนและความเท่าเทียมกัน.....	62
ข้อ 706.....	63
ขั้นตอนการประเมินเพื่อการรับรอง.....	63
ข้อ 707.....	65
ความร่วมมือทางเทคนิคและหน่วยติดต่อประสานงาน.....	65
การค้าบริการ.....	66
วัตถุประสงค์ คำนิยาม และขอบเขต.....	66

ข้อ 801.....	66
วัตถุประสงค์.....	66
ข้อ 802.....	66
คำนิยาม.....	66
ข้อ 803.....	67
ขอบเขต.....	67
ข้อ 804	64
การปฏิเสธการให้สิทธิประโยชน์.....	64
พันธกรณีและกฎระเบียบทั่วไป.....	69
ข้อ 805.....	69
การชำระและการโอนเงิน.....	69
ข้อ 806.....	69
การยอมรับ.....	69
ข้อ 807.....	70
สิทธิและพันธกรณีอื่น ๆ	70
ความร่วมมือ.....	70
ข้อ 808.....	70
สาขาความร่วมมือ.....	70
ข้อผูกพันเฉพาะ.....	71
ข้อ 809.....	71
การเข้าสู่ตลาด.....	71
ข้อ 810.....	72
การ प्रतिบัติเยี่ยงคนชาติ.....	72
ข้อ 811.....	72
ข้อผูกพันเพิ่มเติม.....	72
การเปิดเสรีแบบก้าวหน้าและการพัฒนา.....	73
ข้อ 812.....	73
การทบทวนข้อผูกพัน.....	73
ข้อ 813.....	73

ตารางข้อผูกพันเฉพาะ.....	73
ข้อ 814.....	74
การแก้ไขข้อผูกพัน.....	74
ข้อ 815.....	74
การอ้างอิงตามแกตส์.....	74
ข้อ 816.....	74
การสงวนสิทธิตามแกตส์.....	74
การลงทุน.....	75
คำนิยามและขอบเขต.....	75
ข้อ 901.....	75
คำนิยาม.....	75
ข้อ 902.....	76
การใช้ของบท.....	76
การเปิดเสรีการลงทุน.....	76
ข้อ 903.....	76
ขอบเขต.....	76
ข้อ 904.....	77
การประติบัติเยี่ยงคนชาติก่อนการจัดตั้ง.....	77
ข้อ 905.....	77
การปฏิเสธการให้สิทธิประโยชน์.....	77
การประติบัติเยี่ยงคนชาติหลังการจัดตั้ง.....	77
ข้อ 906.....	77
ขอบเขต.....	77
ข้อ 907.....	78
การประติบัติเยี่ยงคนชาติหลังการจัดตั้ง.....	78
การส่งเสริมและคุ้มครองการลงทุน.....	78
ข้อ 908.....	78
ขอบเขต.....	78
ข้อ 909.....	79

การส่งเสริมและคุ้มครองการลงทุน.....	79
ข้อ 910.....	79
การระดมทุนโดยวิธีที่เป็นการอนุเคราะห์.....	79
ข้อ 911.....	80
การปฏิเสธการให้สิทธิประโยชน์.....	80
ข้อ 912.....	80
การเวนคืน.....	81
ข้อ 913.....	81
ค่าชดเชยความเสียหาย.....	81
ข้อ 914.....	81
การชำระและการโอนเงิน.....	81
ข้อ 915.....	82
การรับช่วงสิทธิ.....	82
ข้อ 916.....	82
การเข้าถึงกลไกการระงับข้อพิพาท.....	82
ข้อ 917.....	83
การระงับข้อพิพาทระหว่างภาคีกับผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง.....	83
การเปลี่ยนแปลงและการทบทวนข้อผูกพัน.....	84
ข้อ 918.....	84
การเปลี่ยนแปลงข้อผูกพัน.....	84
ข้อ 919.....	85
การทบทวนข้อผูกพัน.....	85
การเคลื่อนย้ายบุคคลธรรมดา.....	86
ข้อ 1001.....	86
วัตถุประสงค์.....	86
ข้อ 1002.....	86
คำนิยาม.....	86
ข้อ 1003.....	88
ขอบเขต.....	88

ข้อ 1004.....	88
การเข้าเมืองชั่วคราวระยะสั้น.....	88
ข้อ 1005.....	89
การเข้าเมืองชั่วคราวระยะยาว.....	89
ข้อ 1006.....	89
การให้ข้อสนเทศ.....	89
ข้อ 1007.....	89
มาตรการตรวจคนเข้าเมือง.....	89
ข้อ 1008.....	89
พิธีการคำร้องขอที่รวดเร็ว.....	89
พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์.....	90
ข้อ 1101.....	90
วัตถุประสงค์ และคำนิยาม.....	90
ข้อ 1102	90
อากรศุลกากร.....	90
ข้อ 1103.....	90
กรอบของกฎระเบียบภายใน.....	90
ข้อ 1104	91
การยืนยันตัวตนบุคคลทางอิเล็กทรอนิกส์และไปรับรองดิจิทัล.....	91
ข้อ 1105.....	91
การคุ้มครองผู้บริโภคทางออนไลน์.....	91
ข้อ 1106.....	92
การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลทางออนไลน์.....	92
ข้อ 1107.....	92
การค้าไร้กระดาษ.....	92
ข้อ 1108.....	92
ความร่วมมือด้านพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์.....	92
ข้อ 1109.....	92
การไม่ใช้บทบัญญัติเรื่องการระงับข้อพิพาท.....	92

นโยบายการแข่งขัน.....	93
ข้อ 1201.....	93
วัตถุประสงค์และคำนิยาม.....	93
ข้อ 1202.....	93
การส่งเสริมการแข่งขัน.....	93
ข้อ 1203.....	93
การใช้กฎหมายการแข่งขัน.....	93
ข้อ 1204.....	94
การได้รับการยกเว้น.....	94
ข้อ 1205.....	94
ความร่วมมือและการแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ.....	94
ข้อ 1206.....	94
การปรึกษาหารือและการทบทวน.....	94
ข้อ 1207.....	95
ความโปร่งใส.....	95
ข้อ 1208.....	95
เรื่องทั่วไป.....	95
ทรัพย์สินทางปัญญา.....	96
ข้อ 1301.....	96
วัตถุประสงค์.....	96
ข้อ 1302.....	96
การปฏิบัติตามพันธกรณีระหว่างประเทศ.....	96
ข้อ 1303.....	96
มาตรการป้องกันการส่งออกสินค้าที่ละเมิดลิขสิทธิ์หรือเครื่องหมายการค้า.....	96
ข้อ 1304.....	96
ความร่วมมือเกี่ยวกับการบังคับใช้.....	96
ข้อ 1305.....	97
ความร่วมมืออื่นๆ.....	97
การบริหารจัดการกฎหมายและระเบียบข้อบังคับที่โปร่งใส.....	98

ข้อ 1401.....	98
คำนิยาม.....	98
ข้อ 1402.....	98
การเผยแพร่.....	98
ข้อ 1403.....	99
หน่วยงานติดต่อ.....	99
ข้อ 1404	99
กระบวนการพิจารณาทางฝ่ายบริหาร.....	99
ข้อ 1405	99
การทบทวนและการอุทธรณ์.....	99
การจัดซื้อโดยรัฐ.....	101
ข้อ 1501.....	101
ความมุ่งประสงค์.....	101
ข้อ 1502.....	101
การจัดตั้งคณะกรรมการ.....	101
ข้อ 1503.....	101
หลักการเรื่องการจัดซื้อ โดยรัฐ.....	101
ข้อ 1504	101
การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศในเรื่องการจัดซื้อ โดยรัฐ.....	101
ข้อ 1505.....	102
การระงับข้อพิพาท.....	102
ข้อยกเว้นทั่วไป.....	103
ข้อ 1601.....	103
ข้อยกเว้นทั่วไป.....	103
ข้อ 1602.....	103
ข้อยกเว้นด้านความมั่นคง.....	103
ข้อ 1603.....	103
การเปิดเผยข้อสนเทศ.....	103
ข้อ 1604	103

คุณากรชำระเงิน.....	103
ข้อ 1605.....	104
มาตรการจำกัดเพื่อปกป้องคุณากรชำระเงิน.....	104
ข้อ 1606.....	105
มาตรการเฝ้าระวังและดูแล.....	105
ข้อ 1607.....	105
มาตรการทางภาษี.....	105
บทบัญญัติทางสถาบัน.....	106
ข้อ 1701.....	106
การจัดตั้งคณะกรรมการร่วมความตกลงการค้าเสรี.....	106
ข้อ 1702	106
อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการร่วมความตกลงการค้าเสรี.....	106
ข้อ 1703.....	107
การประชุมคณะกรรมการร่วมความตกลงการค้าเสรี.....	107
ข้อ 1704.....	107
การทบทวนทั่วไป.....	107
การปรึกษาหารือและการระงับข้อพิพาท.....	108
ข้อ 1801.....	108
ขอบเขต.....	108
ข้อ 1802.....	108
การปรึกษาหารือ.....	108
ข้อ 1803.....	109
คนกลาง การประนีประนอม และการไกล่เกลี่ย.....	109
ข้อ 1804.....	109
คำร้องขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการ.....	109
ข้อ 1805.....	109
การจัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการ.....	109
ข้อ 1806.....	110
หน้าที่ของศาลอนุญาโตตุลาการ.....	110

ข้อ 1807.....	111
กระบวนการพิจารณาของศาลอนุญาโตตุลาการ.....	111
ข้อ 1808.....	112
การระงับหรือการยุติกระบวนการพิจารณา.....	112
ข้อ 1809.....	113
คำชี้ขาดของศาลอนุญาโตตุลาการ.....	113
ข้อ 1810.....	113
การปฏิบัติตาม.....	113
ข้อ 1811.....	114
การชดเชยและการระงับสิทธิประโยชน์ชั่วคราว.....	114
ข้อ 1812.....	115
ค่าใช้จ่าย.....	115
บทบัญญัติสุดท้าย.....	116
ข้อ 1901.....	116
หัวข้อ.....	116
ข้อ 1902	116
ภาคผนวกและเชิงอรรถ.....	116
ข้อ 1903.....	116
การแก้ไข.....	116
ข้อ 1904.....	116
การใช้.....	116
ข้อ 1905.....	116
การเข้าเป็นสมาชิกในความตกลง.....	116
ข้อ 1906.....	117
การปรึกษาหารือเกี่ยวกับความไม่สอดคล้องกับความตกลงอื่น.....	117
ข้อ 1907.....	117
สิทธิพิเศษภายใต้ความตกลงอื่น.....	117
ข้อ 1908.....	117
การยกเลิกความตกลงทางการค้า ค.ศ. 1979.....	117

ข้อ 1909.....	118
บทบัญญัติทางการเงิน.....	118
ข้อ 1910.....	118
การมีผลใช้บังคับ ระยะเวลา และการบอกเลิก.....	118

ความตกลงการค้าเสรี ไทย-ออสเตรเลีย

อารัมภบท

ราชอาณาจักรไทยและออสเตรเลีย ซึ่งต่อไปในความตกลงนี้จะเรียกว่า “คู่ภาคี”

ได้รับแรงบันดาลใจ จากความสัมพันธ์อันมิตรอันแน่นแฟ้นที่มีต่อกันมาช้านาน และการมีผลประโยชน์และความเกี่ยวพันร่วมกันในภูมิภาค

ตระหนักถึง ความสำคัญที่เพิ่มขึ้นของการค้าและการลงทุนเพื่อความรุ่งโรจน์ในอนาคตของเขตเศรษฐกิจในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก

รับรู้ถึง ตลาดที่เปิด โปร่งใส และมีการแข่งขัน เป็นตัวขับเคลื่อนสำคัญของเศรษฐกิจที่มีประสิทธิภาพนวัตกรรม การสร้างความมั่งคั่ง และสวัสดิการของผู้บริโภค

ยอมรับถึง ความสำคัญของการส่งเสริมการเคลื่อนย้ายทุนเพื่อกิจกรรมและการพัฒนาทางเศรษฐกิจ และตระหนักถึงบทบาทในการขยายความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการลงทุนโดยนักลงทุนของภาคีหนึ่งในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

ยืนยันอีกครั้งหนึ่งถึง ความตั้งใจในการเสริมสร้างความแข็งแกร่งและส่งเสริมระบบการค้าพหุภาคีภายใต้องค์การการค้าโลก (ดับบลิวทีโอ)

คำนึงถึง ข้อผูกพันต่อเป้าหมายของความร่วมมือภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก (เอเปก) ในการค้าและการลงทุนที่เสรีและเปิดกว้าง

ระลึกถึง การมีส่วนร่วมในการพัฒนาความสัมพันธ์ทางการค้าทวิภาคีภายใต้ความตกลงการค้าระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลออสเตรเลีย ทำที่กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 5 ตุลาคม ค.ศ. 1979 และความตกลงว่าด้วยความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลออสเตรเลีย ทำที่กรุงเทพฯ

เมื่อวันที่ 6 สิงหาคม ค.ศ. 1990

ระลึกต่อไปถึง ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือการพัฒนาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลออสเตรเลีย ทำที่กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1989 และ

ปรารถนา ที่จะเสริมสร้างความแข็งแกร่งของกรอบความร่วมมือในการดำเนินความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจเพื่อให้นับใจถึงความเป็นพลวัต และส่งเสริมความร่วมมือทางเศรษฐกิจในเชิงกว้างขึ้น และลึกซึ้งขึ้น ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

บทที่ 1
วัตถุประสงค์และคำนิยาม

ข้อ 101
การจัดตั้งเขตการค้าเสรี

คู่ภาคีได้จัดตั้งเขตการค้าเสรี ณ ที่นี้ โดยสอดคล้องกับข้อ 24 ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า ค.ศ. 1994 (แกตต์ 1994) และข้อ 5 ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยการค้าบริการ (แกตส์)

ข้อ 102
วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของคู่ภาคีที่ทำความตกลงนี้ คือ

- (เอ) เพื่อเปิดเสรีการค้าสินค้าและบริการ และสร้างสภาพที่เอื้ออำนวยต่อการกระตุ้นกระแสการค้าและการลงทุน
- (บี) เพื่อเสริมสร้างข้อผูกพันของคู่ภาคีภายใต้องค์การการค้าโลก และสนับสนุนความพยายามในการสร้างระบบการค้าโลกที่มีความเป็นเสรี เปิดกว้างมากขึ้น และคาดการณ์ได้
- (ซี) เพื่อจัดทำแผนงานที่เกี่ยวกับกิจกรรมความร่วมมือเพื่อสนับสนุนจุดมุ่งหมายของความตกลงนี้
- (ดี) เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพและความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของคู่ภาคี และ
- (อี) เพื่อสนับสนุนกระบวนการเปิดเสรีและอำนวยความสะดวกในเอเปกให้มากขึ้น และโดยเฉพาะความพยายามของทุกเขตเศรษฐกิจในเอเปกที่จะบรรลุเป้าหมายโบกอร์ในการค้าและการลงทุนที่เสรีและเปิดกว้างสำหรับเขตเศรษฐกิจที่พัฒนาแล้ว อย่างช้าที่สุดภายในปี ค.ศ. 2010 และสำหรับเขตเศรษฐกิจที่กำลังพัฒนา อย่างช้าที่สุดภายในปี ค.ศ. 2020

ข้อ 103
คำนิยามทั่วไป

เว้นแต่นิยามเป็นอย่างอื่น เพื่อความมุ่งประสงค์ของความตกลงนี้

(เอ) “ความตกลง” หมายถึง ความตกลงการค้าเสรีไทย-ออสเตรเลีย

(บี) “เอเปก” หมายถึง ความร่วมมือทางเศรษฐกิจเอเชีย-แปซิฟิก

(ซี) “การจัดตั้งทางพาณิชย์” หมายถึง การจัดตั้งประเภทใด ๆ ของธุรกิจหรือวิชาชีพ รวมถึง

(1) การก่อตั้ง การได้มา หรือการคงไว้ซึ่งนิติบุคคล หรือ

(2) การจัดตั้งหรือการคงไว้ของสาขาหรือสำนักงานตัวแทน

ภายในดินแดนของภาคีหนึ่งเพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการ

(ดี) “หน่วยงานศุลกากร” หมายถึง หน่วยงานผู้มีอำนาจซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบภายใต้กฎหมายของภาคี ในการบริหารจัดการด้านกฎหมาย ระเบียบ และนโยบายทางศุลกากร

(อี) “อากรศุลกากร” รวมถึง อากรศุลกากรหรือภาษีขาเข้าและค่าภาระในรูปแบบใดๆ ที่เรียกเก็บซึ่งเกี่ยวเนื่องกับการนำเข้าสินค้า รวมถึงรูปแบบใด ๆ ของภาษีพิเศษหรือค่าธรรมเนียมพิเศษที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้าสินค้านั้น แต่ไม่รวมถึง

(1) ค่าภาระใด ๆ ที่เทียบเท่ากับภาษีภายในซึ่งเรียกเก็บโดยสอดคล้องกับข้อ 3 (2) ของภาคี 1994

(2) อากรต่อต้านการทุ่มตลาดหรืออากรตอบโต้การอุดหนุน ใด ๆ ที่ใช้โดยสอดคล้องกับบทบัญญัติของภาคี ค.ศ. 1994 ความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อ 6 ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า ค.ศ. 1994 และความตกลงดับบลิวทีโอ ว่าด้วยการอุดหนุนและมาตรการตอบโต้ และ

(3) ค่าธรรมเนียมใด ๆ หรือค่าภาระอื่นใด ที่เกี่ยวเนื่องกับการนำเข้าซึ่งได้สัดส่วนกับต้นทุนการให้บริการ

(เอฟ) “วัน” หมายถึง วันตามปฏิทิน

(จี) “คณะกรรมการร่วมเอฟ ที เอ” หมายถึง คณะกรรมการร่วมความตกลงการค้าเสรี ซึ่งได้จัดตั้งขึ้นภายใต้ข้อ 1701 ของความตกลงนี้

(เอช) “ภาคี” หมายถึง ความตกลงทั่วไปว่าด้วยการค้าบริการ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงดับบลิวทีโอ

(ไอ) “ภาคี 1994” หมายถึง ความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า ค.ศ. 1994 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงดับบลิวทีโอ

- (เจ) “การจัดซื้อโดยรัฐ” หมายถึง กระบวนการที่รัฐบาลได้ใช้หรือได้มาซึ่งสินค้าหรือบริการ หรือการร่วมกันใด ๆ ข้างต้นตามความมุ่งประสงค์ของภาครัฐ และไม่ได้หวังผลกำไรขายในเชิงพาณิชย์ หรือการขายต่อ หรือใช้ในการผลิตหรือจัดหาสินค้าหรือบริการสำหรับการขายในเชิงพาณิชย์ หรือการขายต่อ
- (เค) “ระบบฮาร์โมนิซซ์” หมายถึง ระบบฮาร์โมนิซซ์เพื่อการจำแนกประเภทและการกำหนดรหัสสินค้า ซึ่งรวมถึงหลักทั่วไปของการตีความ หมายเหตุของหมวดและตอน ตามกฎหมายพิทักษ์ตราศุลกากรของคู่ภาคี
- (แอล) “การลงทุน” หมายถึง สิทธิทุกประเภทซึ่งนักลงทุนเป็นเจ้าของหรือควบคุมไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม ซึ่งรวมถึง แต่ไม่จำกัดอยู่เพียง ดังต่อไปนี้
- (1) สัมปทานทรัพย์สินและอสังหาริมทรัพย์ รวมทั้งสิทธิต่าง ๆ เช่น จำนอง สิทธิยึดเหนี่ยว และจำนำอื่นๆ
 - (2) หุ้น หุ้นสามัญ พันธบัตรและหุ้นกู้ และรูปแบบอื่นใดของการมีส่วนร่วมในนิติบุคคล
 - (3) เงินที่เรียกร้องให้ชำระหรือสิทธิเรียกร้องให้ปฏิบัติตามซึ่งมีมูลค่าทางเศรษฐกิจ
 - (4) สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา รวมถึงสิทธิต่าง ๆ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า ชื่อทางการค้า แบบอุตสาหกรรม ความลับทางการค้า ความรู้ความชำนาญ และค่าความนิยม
 - (5) สัมปทานทางธุรกิจและสิทธิอื่นใด ที่จำเป็นต้องใช้ในการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจ และมีมูลค่าทางเศรษฐกิจที่ให้สิทธิโดยกฎหมายหรือภายใต้สัญญา รวมถึงสัมปทานในการหา การเพาะ การสกัด หรือการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ และ
 - (6) ผลตอบแทนที่นำมาลงทุน
เพื่อความมุ่งประสงค์ของความตกลงนี้ ให้การเปลี่ยนแปลงใด ๆ ในรูปแบบของทรัพย์สินที่นำมาลงทุนหรือลงทุนซ้ำไม่กระทบต่อลักษณะของสินทรัพย์นั้นในฐานะที่เป็นการลงทุน โดยมีเงื่อนไขว่าการลงทุนที่เปลี่ยนแปลงดังกล่าวได้รับความเห็นชอบโดยภาคีที่เกี่ยวข้อง หากกฎหมาย ระเบียบ หรือนโยบายของตนกำหนดไว้เช่นนั้น
- (เอ็ม) “นักลงทุนของภาคี” หมายถึง
- (1) นิติบุคคลของภาคี หรือ
 - (2) บุคคลธรรมดา ซึ่งเป็นคนชาติหรือเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ถาวรของภาคีซึ่งลงทุนแล้ว อยู่ในกระบวนการลงทุน หรือกำลังหาทางลงทุนในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

(เอ็น) “นิติบุคคล” หมายถึง องค์กรตามกฎหมายใด ๆ ซึ่งก่อตั้งขึ้นโดยชอบ หรือมิฉะนั้นก็จัดตั้งขึ้นภายใต้กฎหมายที่ใช้อยู่ ไม่ว่าเพื่อแสวงหากำไรหรือเพื่อวัตถุประสงค์อื่นใด และไม่ว่าเป็นของส่วนบุคคลหรือรัฐบาล รวมถึงบริษัท สมาคม ทรัสต์ ห้างหุ้นส่วน การร่วมทุน หรือการเป็นเจ้าของแต่เพียงผู้เดียว

(ไอ) นิติบุคคล คือ

(1) “เป็นเจ้าของ” โดยบุคคลของภาคี หากบุคคลของภาคีนั้นเป็นเจ้าของเงินทุนมากกว่าร้อยละ 50

(2) “ถูกควบคุม” โดยบุคคลของภาคี หากบุคคลนั้นมีอำนาจในการเสนอชื่อกรรมการส่วนใหญ่ หรือมิฉะนั้นก็เป็นผู้มีอำนาจโดยถูกต้องตามกฎหมายในการกำกับดำเนินการ

(พี) “นิติบุคคลของภาคี” หมายถึง นิติบุคคลตามซึ่งก่อตั้งขึ้นโดยชอบหรือมิฉะนั้นก็จัดตั้งขึ้นภายใต้กฎหมายที่ใช้อยู่ของภาคี

(คิว) “มาตรการ” รวมถึง กฎหมาย ระเบียบ กระบวนการดำเนินการ หรือข้อกำหนดของรัฐ

(อาร์) “วัตถุดิบที่ไม่ได้ถักทอ” หมายถึง วัตถุดิบที่ไม่มีคุณสมบัติที่ได้ถักทอโดยเป็นไปตามบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องของบทที่ 4

(เอส) “สินค้าที่ได้ถักทอ” หมายถึง สินค้าที่มีคุณสมบัติของการเป็นสินค้าที่ได้ถักทอโดยเป็นไปตามบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องของบทที่ 4

(ที) “ภูมิภาค” หมายถึง ราชอาณาจักรไทยและออสเตรเลีย

(ยู) “บุคคล” หมายถึง บุคคลธรรมดา หรือนิติบุคคล

(วี) “การให้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร” หมายถึง อัตราอากรศุลกากรที่ใช้กับสินค้าที่ได้ถักทอตามข้อ 203 (3) ของบทที่ 2

(ดับบลิว) “ผู้ให้บริการ” หมายถึง บุคคลใด ๆ ที่ให้บริการ¹

(เอ็กซ์) “บริการ” รวมถึง บริการใด ๆ ในสาขาใด ๆ หรือสาขาย่อยใด ๆ ยกเว้นการให้บริการที่ให้ตามอำนาจหน้าที่ของรัฐบาล

(วาย) “ความตกลงเอส พี เอส” หมายถึง ความตกลงว่าด้วยการใช้มาตรการสุขอนามัยและ

¹ ในกรณีที่นิติบุคคลมิได้เป็นผู้ให้บริการโดยตรง แต่โดยการผ่านรูปแบบอื่นของการจัดตั้งทางพาณิชย์ เช่น สำนักงานสาขา หรือสำนักงานตัวแทน อย่างไรก็ตาม ผู้ให้บริการ (ได้แก่ นิติบุคคล) จะต้องได้รับการปฏิบัติเช่นที่ให้แก่ผู้ให้บริการตามความตกลงนี้โดยผ่านทาง การจัดตั้งทางพาณิชย์ดังกล่าว การปฏิบัติเช่นว่านั้นจะต้องขยายไปถึงการจัดตั้งทางพาณิชย์ซึ่งได้ให้บริการและไม่จำเป็นต้องขยายไปยังส่วนอื่นใดของผู้ให้บริการที่ตั้งอยู่นอกดินแดนซึ่งมีการให้บริการนั้น ๆ

สุขอนามัย พืช ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงฉบับลิวทิงโฮ

(แซด) “ความตกลง ที่ บี ที” หมายถึง ความตกลงว่าด้วยอุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้า

ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงฉบับลิวทิงโฮ

(เอเอ) “ดินแดน” หมายถึง ดินแดนของภาคี รวมถึงเขตเศรษฐกิจจำเพาะ พื้นใต้ทะเล และพื้นใต้ดิน
ที่ซึ่งภาคีนั้นใช้สิทธิอธิปไตย หรือเขตอำนาจโดยเป็นไปตามกฎหมายระหว่างประเทศ

(บีบี) “ฉบับลิวทิงโฮ” หมายถึง องค์การการค้าโลก

(ซีซี) “ความตกลงฉบับลิวทิงโฮ” หมายถึง ความตกลงมาร์ราเกชจัดตั้งองค์การการค้าโลกที่จัดทำขึ้น
เมื่อวันที่ 15 เมษายน ค.ศ. 1994

(ดีดี) “ความตกลงฉบับลิวทิงโฮว่าด้วยสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม” หมายถึง ความตกลงว่าด้วยสิ่งทอและ
เครื่องนุ่งห่ม ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงฉบับลิวทิงโฮ

(อีอี) “ความตกลงฉบับลิวทิงโฮว่าด้วยการประเมินราคาสกุลการ” หมายถึง ความตกลงว่าด้วยการ
ปฏิบัติตาม ข้อ 7 ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า ค.ศ. 1994 ซึ่งเป็นส่วน
หนึ่งของความตกลง ฉบับลิวทิงโฮ และ

(เอฟเอฟ) “ความตกลงฉบับลิวทิงโฮว่าด้วยมาตรการปกป้อง” หมายถึง ความตกลงว่าด้วย
มาตรการปกป้อง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงฉบับลิวทิงโฮ

ข้อ 104

ดินแดนที่ใช้บังคับ

เขตการค้าเสรีที่อยู่ภายใต้ความตกลงนี้ประกอบด้วยราชอาณาจักรไทยและออสเตรเลีย

20

การค้าสินค้า**ข้อ 201****ขอบเขต**

เว้นแต่จะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น บทนี้ใช้กับการค้าสินค้าของภาคี

ข้อ 202**การประติบัติเยี่ยงคนชาติ**

ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้การประติบัติเยี่ยงคนชาติต่อสินค้าของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง โดยเป็นไปตามข้อ 3 ของภาคตัด 1994

ข้อ 203**การยกเลิกอากรศุลกากร**

1. ให้ใช้บทบัญญัติของบทนี้ที่เกี่ยวกับการยกเลิกอากรศุลกากรสำหรับการนำเข้า กับสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดจากดินแดนของกลุ่มภาคี
2. ภาคีจะต้องไม่ขึ้นอากรศุลกากรที่มีอยู่เดิมหรือกำหนดอากรศุลกากรขึ้นใหม่สำหรับการนำเข้าสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด
3. เว้นแต่จะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่นในความตกลงนี้ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องยกเลิกอากรศุลกากรสำหรับสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งอย่างก้าวหน้าเป็นลำดับ โดยเป็นไปตามตารางพิกัดอัตราศุลกากรของตน ในภาคผนวก 2 อัตราฐานและอัตราที่จัดเก็บในระหว่างนั้นของอากรศุลกากรในแต่ละขั้นของการลดอัตราอากรสำหรับรายการหนึ่งรายการใดที่ได้ระบุไว้สำหรับรายการนั้นในตารางของภาคีแต่ละฝ่าย การลดจะต้องเกิดขึ้นเมื่อเริ่มใช้บังคับความตกลงนี้ และภายหลังจากนั้นในวันที่ 1 มกราคมของแต่ละปี ตามที่กำหนดไว้ในตารางของภาคีแต่ละฝ่าย

4. ภาคิแต่ละฝายอาจนำมาใช้หรือคงไว้ซึ่งมาตรการการนำเข้าเพื่อจัดสรรการนำเข้าในโควตา ซึ่งจัดทำตามโควตาภาคิตามที่กำหนดไว้ในตารางของตน หากมาตรการดังกล่าวไม่มีผลกระทบที่เป็น การจำกัดทางการค้าต่อการนำเข้าเพิ่มเติมจากที่มีสาเหตุมาจากการใช้โควตาภาคิ
5. เมื่อได้รับคำร้องขอเป็นลายลักษณ์อักษรจากภาคิอีกฝายหนึ่ง ภาคิฝายที่ใช้หรือเจตนาที่จะใช้ มาตรการตามวรรค 4 จะต้องปรึกษาหารือเพื่อพิจารณาบทบาทของการใช้มาตรการเหล่านั้น

21

ขย 204

การเร่งยกเลิกภาคิสกุลการ

1. ภาคิแต่ละฝายประกาศความพร้อมที่จะยกเลิกอากรศุลกากรของตนให้เร็วกว่าที่กำหนดไว้ในข้อ 203 หรือปรับปรุงเงื่อนไขการเข้าสู่ตลาดของสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด หากสถานการณ์ทางเศรษฐกิจ โดยทั่วไปของตนและสถานการณ์ทางเศรษฐกิจในภาคเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องเอื้ออำนวย
2. เมื่อได้รับการร้องขอจากภาคิ คู่ภาคิจะต้องปรึกษาหารือเพื่อพิจารณาเร่งยกเลิกอากรศุลกากรของ สินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดตามที่กำหนดในภาคผนวก 2
3. การตกลงของคู่ภาคิที่จะเร่งยกเลิกอากรศุลกากรของสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด ให้มีผลใช้บังคับ หลังจากที่ถูกภาคิได้แลกเปลี่ยนการแจ้งที่เป็นลายลักษณ์อักษรว่าคู่ภาคิได้เสร็จสิ้นขั้นตอนภายในที่ จำเป็นตามกฎหมาย และในวันที่คู่ภาคิอาจตกลงกัน
4. ภาคิอาจเร่งยกเลิกอากรศุลกากรของสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคิอีกฝายหนึ่งตามที่กำหนดไว้ใน ตารางของตน โดยฝายเดียวเมื่อใดก็ได้ ภาคิที่พิจารณาจะกระทำการดังกล่าวจะต้องแจ้งภาคิอีกฝาย หนึ่งให้ทราบล่วงหน้าโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะปฏิบัติได้ ก่อนที่อัตราอากรศุลกากรใหม่จะมีผลใช้บังคับ

ข้อ 205

คำธรรมเนียมการดำเนินการและพิธีการ

ภาคิแต่ละฝายจะต้องทำให้มั่นใจ โดยเป็นไปตามข้อ 8 (1) ของแกตต์ 1994 ว่าคำธรรมเนียมและคำ ภาระทั้งปวงไม่ว่าจะมีลักษณะใด (นอกเหนือจากอากรศุลกากร คำภาระที่เทียบเท่ากับภาคิภายใน หรือคำภาระภายในอื่นๆที่ใช้โดยสอดคล้องกับข้อ 3 (2) ของแกตต์ 1994 และอากรต่อต้านการทุ่ม ตลาดและอากรตอบโต้การอุดหนุน) ซึ่งเรียกเก็บหรือเกี่ยวเนื่องกับการนำเข้าหรือการส่งออก จะถูก จำกัดอยู่ในปริมาณที่เท่ากับต้นทุนโดยประมาณของการให้บริการและไม่เป็นการปกป้องสินค้า ภายในโดยทางอ้อมหรือเป็นการเก็บภาคินำเข้าหรือส่งออกเพื่อวัตถุประสงค์ทางการคลัง

22

ข้อ 206

มาตรการต่อต้านการทุ่มตลาด

1. ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการใช้มาตรการต่อต้านการทุ่มตลาด คู่ภาคียื่นข้อเรียกร้องถึงข้อผูกพันของตนภายใต้บทบัญญัติของความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อ 6 ของภาคผนวก 1994
2. คู่ภาคีจะต้องปฏิบัติตามแนวปฏิบัติที่เกี่ยวกับมาตรการต่อต้านการทุ่มตลาด ดังต่อไปนี้
 - (เอ) เมื่อผู้ส่งออกของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งร้องขอให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจไต่สวนของภาคีกำหนดกรอบเวลากระบวนการ และเอกสารใด ๆ ที่จำเป็นสำหรับเสนอให้มีการทำความตกลง โดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจไต่สวนของภาคีนั้นจะต้องให้การพิจารณาที่สมเหตุสมผลในการทำความตกลงด้านราคาที่ร้องขอโดยผู้ส่งออกของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง นอกจากนี้ เมื่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจไต่สวนของภาคีนั้นเสนอความเห็นให้ยอมรับการทำความตกลงด้านราคาอย่างใดอย่างหนึ่ง เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจไต่สวนจะต้องเสนอการทำความตกลงดังกล่าวไปยังผู้มีอำนาจตัดสินใจผู้ซึ่งจะต้องพิจารณาในทางบวกต่อข้อเสนอของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจไต่สวนเท่าที่จะเป็นไปได้ ภายใต้กฎหมายและระเบียบข้อบังคับของภาคี และ
 - (บี) กรอบเวลาที่ใช้สำหรับการพิจารณาปริมาณการนำเข้าสินค้าทุ่มตลาดในการไต่สวนหรือการทบทวนจะต้องแสดงให้เห็นถึงการนำเข้าของทั้งสินค้าทุ่มตลาดและสินค้าไม่ทุ่มตลาดในระยะเวลาที่สมเหตุสมผล และระยะเวลาที่สมเหตุสมผลดังกล่าวโดยปกติจะต้องเป็นเวลา 12 เดือน และไม่น้อยกว่าหกเดือน เว้นแต่ในสภาวะการณ์พิเศษ

ข้อ 207

การอุดหนุนและมาตรการตอบโต้

คู่ภาคียื่นข้อเรียกร้องและพันธกรณีของตนที่เกิดจากความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยการอุดหนุนและมาตรการตอบโต้

ข้อ 208

การอุดหนุนการส่งออกสินค้าเกษตร

1. คู่ภาคีมีวัตถุประสงค์ร่วมกันในการยกเลิกการอุดหนุนการส่งออกสินค้าเกษตรในกรอบพหุภาคี และจะต้องดำเนินการไปสู่การตกลงในระดับลิวทิงโอที่จะยกเลิกการอุดหนุนเหล่านั้นและป้องกันมิให้มีการให้การอุดหนุนการส่งออกสินค้าเกษตรในรูปแบบใหม่ใดๆ
2. โดยสอดคล้องกับสิทธิและพันธกรณีของตน 23 ความตกลงดับบลิวทีโอ ภาคีจะต้องไม่ใช้หรือคงไว้ ซึ่งการอุดหนุนการส่งออกสินค้าเกษตรใดๆ ที่ส่งไปยังดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง
3. โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ภาคีจะต้องมีการแจ้งให้ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งทราบล่วงหน้าถึง และ หากได้รับการร้องขอจะต้องปรึกษาหารือเกี่ยวกับ การเปลี่ยนแปลงใด ๆ ในนโยบายหรือมาตรการที่เกี่ยวข้อง คู่ภาคีตกลงที่จะขยายการติดต่อสื่อสารระหว่างเจ้าหน้าที่ที่เหมาะสมของตนให้มากขึ้น ด้วยความมุ่งหมายที่จะลดการบิดเบือนทางการค้าที่เกิดจากนโยบายหรือมาตรการดังกล่าว ในกรณี ที่ภาคีฝ่ายที่ได้รับผลกระทบระบุผลเสียหายต่ออุตสาหกรรมเกษตรและอาหารของตน ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งจะต้องพิจารณาผลกระทบนั้นด้วย

ข้อ 209

มาตรการที่มีใช้ภายในศุลกากร

1. เว้นแต่จะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่นในความตกลงนี้ ภาคีจะต้องไม่นำมาใช้หรือคงไว้ซึ่งการห้ามหรือการจำกัดใด ๆ สำหรับการนำเข้าสินค้าใด ๆ ของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง หรือการส่งออกหรือการขายเพื่อการส่งออกของสินค้าใด ๆ ไปยังดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง เว้นแต่เป็นไปตามข้อ 11 ของ แกดต์ 1994
2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจในความโปร่งใสของมาตรการที่มีใช้ภายในศุลกากรของตนที่อนุญาตให้กระทำได้ในวรรค 1 และต้องทำให้มั่นใจว่ามาตรการดังกล่าวใดๆ จะไม่ถูกจัดเตรียม รับเอา หรือนำมาใช้ด้วยความมุ่งหมายที่จะหรือให้ผลในการสร้างอุปสรรคที่ไม่จำเป็นต่อการค้าระหว่างคู่ภาคี

24

บทที่ 3**พิธีการศุลกากร****ข้อ 301****ความมุ่งประสงค์และคำนิยาม**

1. ความมุ่งประสงค์ของบทนี้เพื่อส่งเสริมวัตถุประสงค์ของความตกลงนี้โดยทำให้พิธีการศุลกากรเรียบง่ายและกลมกลืน และเพื่อให้มั่นใจในการใช้พิธีการศุลกากรอย่างเหมาะสมเกี่ยวกับการค้าสองฝ่ายระหว่างคู่ภาคี
2. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้ “พิธีการศุลกากร” หมายถึง การปฏิบัติที่หน่วยงานศุลกากรของภาคีแต่ละฝ่ายใช้ดำเนินการต่อสินค้าซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของศุลกากร

ข้อ 302**ขอบเขต**

ให้ใช้บทนี้กับพิธีการศุลกากรที่จำเป็นสำหรับการตรวจปล่อยสินค้าที่มีการค้าระหว่างคู่ภาคีโดยสอดคล้องกับกฎหมาย ระเบียบ และนโยบายของคู่ภาคี

ข้อ 303**การประเมินราคาศุลกากร**

คู่ภาคีจะต้องกำหนดราคาศุลกากรของสินค้าที่มีการค้าระหว่างกัน โดยเป็นไปตามบทบัญญัติในข้อ 7 ของความตกลงแอกตต์ 1994 และความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยการประเมินราคาศุลกากร

ข้อ 304**พิธีการและการอำนวยความสะดวกทางศุลกากร**

1. พิธีการศุลกากรของภาคีทั้งสองฝ่ายจะต้องสอดคล้องกับมาตรฐานระหว่างประเทศและแนวปฏิบัติที่มีการเสนอแนะเท่าที่จะเป็นไปได้ และเท่าที่กฎหมาย ระเบียบ และนโยบายของคู่ภาคีอนุญาต
2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจว่าพิธีการและการปฏิบัติทางศุลกากรของตนมีความสม่ำเสมอและโปร่งใส คาดการณ์ได้ และอำนวยความสะดวกแก่การค้า
3. หน่วยงานศุลกากรของภาคีทั้งสองฝ่ายจะต้องทบทวนพิธีการศุลกากรของตนเป็นครั้งคราว ด้วยความมุ่งหมายที่จะทำให้พิธีการเรียบง่าย และให้มีการพัฒนาการจัดการที่เป็นประโยชน์ซึ่งกันและกันต่อไป เพื่ออำนวยความสะดวก 25 ้าสองฝ่าย

ข้อ 305

เทคนิคและความร่วมมือระหว่างกัน

1. เท่าที่กฎหมาย ระเบียบ และนโยบายของคู่ภาคีกำหนดไว้ หน่วยงานศุลกากรของภาคีทั้งสองฝ่ายจะต้องให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อป้องกันการละเมิดกฎหมายศุลกากรและปกป้องผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจการค้า สังคม และการพาณิชย์ของแต่ละประเทศ รวมถึงการให้ความมั่นใจในการจัดเก็บอากรศุลกากรที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ
2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องพยายามอย่างดีที่สุดในการแจ้งให้ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งทราบล่วงหน้าถึงการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญของกฎหมาย ระเบียบ หรือ นโยบายที่ใช้บังคับกับการนำเข้า ซึ่งอาจมีผลกระทบต่อการค้าตามความตกลงนี้

ข้อ 306

การทบทวนและการอุทธรณ์

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องจัดให้มีกระบวนการที่เข้าถึงได้ง่ายสำหรับการขอทบทวนคำวินิจฉัยของหน่วยงานศุลกากรทั้งโดยฝ่ายบริหารและโดยศาลยุติธรรม
2. การร้องขอเพื่อทบทวนคำวินิจฉัยของหน่วยงานศุลกากรของภาคี จะต้องจัดทำเป็นลายลักษณ์อักษรหรือโดยทางอิเล็กทรอนิกส์ และจะต้องแนบข้อมูลใดๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการร้องขอนั้น

ข้อ 307

การวินิจฉัยล่วงหน้า

1. ภายใต้วรรค 2 ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องจัดให้มีการวินิจฉัยการจำแนกประเภทพิกัดลวงหน้า เป็นลายลักษณ์อักษร (ซึ่งต่อไปนี้เรียกว่า “การจำแนกประเภทพิกัดลวงหน้า”) ให้แก่บุคคลที่ระบุไว้ใน อนุวรรค 2 (เอ)
2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องนำมาใช้หรือคงไว้ซึ่งกระบวนการจำแนกประเภทพิกัดลวงหน้า ซึ่งจะต้อง
 - (เอ) กำหนดว่าผู้นำเข้าที่อยู่ในดินแดนของตน หรือผู้ส่งออกหรือผู้ผลิตที่อยู่ในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งอาจยื่นคำร้อง เพื่อขอทราบการจำแนกประเภทพิกัดลวงหน้าก่อนที่จะมีการนำเข้าสินค้า
 - (บี) กำหนดว่าผู้ยื่นคำร้องเพื่อขอทราบการจำแนกประเภทพิกัดลวงหน้าต้องจัดทำอธิบายรายละเอียดสินค้าและข้อสนเทศที่เกี่ยวข้องทั้งหมด²⁶ เป็นต่อกระบวนการการยื่นคำร้องเพื่อขอทราบการจำแนกประเภทพิกัดลวงหน้า
 - (ซี) กำหนดว่าหน่วยงานศุลกากรของตนอาจร้องขอให้ผู้ยื่นคำร้องจัดหาข้อมูลเพิ่มเติมภายในระยะเวลาที่กำหนด เมื่อใดก็ได้ในระหว่างการประเมินใบคำร้องเพื่อขอทราบการจำแนกประเภทพิกัดลวงหน้า
 - (ดี) กำหนดว่าการจำแนกประเภทพิกัดลวงหน้าอยู่บนพื้นฐานของข้อเท็จจริงและกรณีแวดล้อมที่นำเสนอโดยผู้ยื่นคำร้อง และข้อสนเทศที่เกี่ยวข้องอื่นใดที่อยู่ในความครอบครองของผู้มีอำนาจตัดสินใจ และ
 - (อี) กำหนดว่าการจำแนกประเภทพิกัดลวงหน้าให้แจ้งต่อผู้ยื่นคำร้องโดยเร็ว หรือในกรณีใดก็ตามภายใน 30 วันทำการ ภายหลังจากที่ได้รับข้อสนเทศที่จำเป็นทั้งหมด
3. ภาคีอาจปฏิเสธการร้องขอการจำแนกประเภทพิกัดลวงหน้า หากไม่ได้รับข้อมูลเพิ่มเติมที่ตนร้องขอไว้โดยเป็นไปตามอนุวรรค 2 (ซี) ภายในระยะเวลาที่กำหนด
4. โดยขึ้นอยู่กับวรรค 5 ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องใช้การจำแนกประเภทพิกัดลวงหน้าต่อการนำเข้าสินค้าทั้งหมดที่ครอบคลุมอยู่ในคำร้องนั้น ซึ่งถูกนำเข้ามาสู่ดินแดนของตนภายใน 5 ปี นับจากวันที่ออกใบแจ้งการจำแนกประเภทพิกัดลวงหน้า หรือภายในระยะเวลาอื่นตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายระเบียบ หรือนโยบายของภาคี
5. ภาคีอาจแก้ไขหรือเพิกถอนการจำแนกประเภทพิกัดลวงหน้า หากชี้ได้ว่าการจำแนกประเภทพิกัดลวงนั้นอยู่บนพื้นฐานของข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่คลาดเคลื่อน (รวมถึงข้อผิดพลาดของมนุษย์) หรือหากมีการเปลี่ยนแปลงของ
 - (เอ) กฎหมายภายในซึ่งสอดคล้องกับความตกลงนี้ หรือ
 - (บี) ปัจจัยที่เป็นสาระสำคัญ หรือ

(ซี) กรณีแวดล้อมซึ่งเป็นพื้นฐานของการวินิจฉัย

27

การปฏิบัติต่อสินค้าที่มีหนังสือรับรองถิ่นกำเนิด

1. ภาคิผู้นำเข้าจะต้องอำนวยความสะดวกต่อการนำเข้าสินค้าที่มีหนังสือรับรองถิ่นกำเนิด โดยเป็นไปตามบทที่ 4 ของความตกลงนี้ ให้มากที่สุดเท่าที่กฎหมาย ระเบียบและนโยบายของตน กำหนดไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โดยขึ้นอยู่กับวรรค 2 ถึง 4 ภาคิผู้นำเข้าจะต้องไม่ได้แย่งอากรศุลกากรที่ต้องชำระของสินค้าที่เวลานี้ในขณะถูกนำเข้า หรือได้เข้ามาเพื่อใช้ในประเทศ หากสินค้าเหล่านั้นถูกนำเข้าและได้เข้ามา โดยเป็นไปตามหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดที่เกี่ยวข้อง
2. เพื่อให้มั่นใจว่าเป็นไปตามข้อกำหนดในวรรค 1 ภาคิผู้นำเข้าอาจร้องขอให้แสดงหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดของสินค้านั้น หน่วยงานศุลกากรของภาคิผู้นำเข้าอาจกำหนดให้มีการวางหลักประกัน รวมถึงการประกันด้วยเงินสดมากเท่ากับราคาสินค้าที่ต้องชำระ หากสินค้านั้นไม่มีคุณสมบัติที่จะได้รับสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร
3. วรรค 1 มิได้ห้ามภาคิผู้นำเข้าในการโต้แย้งอากรศุลกากรที่ต้องชำระตามวรรคนั้น ภายหลังจากที่สินค้านั้นได้เข้ามาเพื่อใช้ในประเทศ โดยเป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบและนโยบายของตน
4. จะไม่ใช่วรรค 1 ในกรณีที่สินค้าใด ๆ ซึ่งมีการค้าไว้ก่อนหน้าแล้วโดยผู้นำเข้า ผู้ส่งออก หรือผู้ผลิตของสินค้านำเข้า หรือโดยบุคคลใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้นำเข้า ผู้ส่งออก หรือผู้ผลิตนั้น เป็นหัวข้อของการตรวจสอบในปัจจุบันหรือถูกปฏิเสธการได้รับสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร โดยเป็นไปตามบทที่ 4 ของความตกลงนี้
5. ในกรณีที่มีการโต้แย้งระหว่างคู่ภาคีซึ่งเกิดขึ้นจาก
 - (เอ) การประเมินราคาหรือการจำแนกประเภทพิคัดของสินค้าที่มีหนังสือรับรองถิ่นกำเนิด ซึ่งได้ ออกไว้โดยเป็นไปตามบทที่ 4 ของความตกลงนี้ หรือ
 - (บี) การประเมินราคาหรือการจำแนกประเภทพิคัดของวัตถุดิบที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดซึ่งมีการใช้ หรือใช้สิ้นเปลืองในกระบวนการผลิตของสินค้านั้น หรือ

- (ซี) การตีความกฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้าซึ่งใช้เป็นพื้นฐานในการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าที่เกี่ยวข้องภาคีผู้นำเข้าจะต้องปรึกษาหารือกับภาคีผู้ส่งออก ด้วยความมุ่งหมายที่จะแก้ไขกรณีดังกล่าวก่อนที่จะดำเนินการใด ๆ ในการเรียกเก็บอากรกลับคืน

28

การค้าไร้กระดาษและการใช้ระบบอัตโนมัติ

1. หน่วยงานศุลกากรของภาคีทั้งสองฝ่ายจะต้องคำนึงถึงวิธีการที่ได้ตกลงไว้ในเอเปกและองค์การศุลกากรโลก ในการปฏิบัติตามข้อริเริ่มซึ่งกำหนดไว้ใช้สำหรับการค้าไร้กระดาษ
2. หน่วยงานศุลกากรของภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องดำเนินงานเพื่อให้มีวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์สำหรับข้อกำหนดที่ต้องรายงานทางศุลกากรทั้งหมดของตน โดยเร็วเท่าที่จะปฏิบัติได้
3. การเริ่มนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้จะต้องดำเนินการโดยมีการปรึกษาหารือกับผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหมดซึ่งได้รับผลกระทบโดยตรง ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ข้อ 310

การบริหารความเสี่ยง

1. ภาคีจะต้องบริหารพิธีการศุลกากรในเขตแดนของตนเพื่ออำนวยความสะดวกในการตรวจปล่อยสินค้าที่มีความเสี่ยงต่ำและมุ่งเน้นสินค้าที่มีความเสี่ยงสูง
2. ภาคีจะต้องใช้และพัฒนาเทคนิคการบริหารความเสี่ยงในการปฏิบัติงานพิธีการศุลกากรต่อไป

ข้อ 311

การเผยแพร่และหน่วยตอบข้อสอบถาม

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องเผยแพร่บทบัญญัติของกฎหมายและข้อบังคับใด ๆ และกระบวนการการบริหารทางศุลกากรใด ๆ ที่ใช้หรือบังคับใช้โดยหน่วยงานศุลกากรของตน ทางอินเทอร์เน็ตหรือเครือข่ายโทรคมนาคมที่ใช้คอมพิวเตอร์เป็นหลักที่เทียบเท่า หรือในรูปแบบสิ่งพิมพ์

2. ภาคิแต่ละฝายจะต้งมอบหมายให้มีหน่วยตอบข้อสอบถามต้งแต่หนึ่งหน่วยขึ้นไปเพื่อตอบข้อสอบถามจากผู้มีส่วนได้เสียของภาคิอีกฝายหนึ่งเกี่ยวกับการศุลกากร และจะต้งจัดให้มีข้อสนเทศที่เกี่ยวข้องกับขั้นตอนในการสอบถามดังกล่าวทางอินเทอร์เน็ต

29

บทที่ 4

กฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้า

ข้อ 401

คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

- (เอ) “หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า” หมายถึง หนังสือรับรองที่ออกโดยเป็นไปตามข้อ 408 และ เป็นไปตามข้อกำหนดในภาคผนวก 4.2 (ข้อกำหนดของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า)
- (บี) “หลักการทางบัญชีอันเป็นที่ยอมรับทั่วไป” หมายถึง ฉันทามติที่ได้ยอมรับหรือการสนับสนุนที่สำคัญซึ่งเชื่อถือได้ในดินแดนของภาคิในเรื่องการบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับรายได้ ค่าใช้จ่าย ต้นทุนสินทรัพย์ และหนี้สิน การเปิดเผยข้อสนเทศ และการเตรียมงบการเงิน มาตรฐานเหล่านี้อาจครอบคลุมแนวทางกว้าง ๆ ของการใช้ทั่วไป รวมทั้ง มาตรฐาน การปฏิบัติและขั้นตอนอย่างละเอียด
- (ซี) “วัตถุดิบ” หมายถึง วัตถุหรือสารใดๆ ที่ใช้หรือใช้สิ้นเปลืองในการผลิตสินค้า และรวมเป็นส่วนหนึ่งอยู่ในตัวสินค้าหรือจำแนกอยู่ในประเภทพิคัดเดียวกันกับสินค้านั้น
- (ดี) “วัตถุดิบที่ได้ถิ่นกำเนิด” หมายถึง วัตถุดิบที่มีคุณสมบัติที่ได้ถิ่นกำเนิด โดยเป็นไปตามบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องของบทนี้
- (อี) “ผู้ส่งออกลงทะเบียน” หมายถึง ผู้ส่งออกที่ได้ลงทะเบียนไว้กับหน่วยงานที่มีอำนาจในการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าว่าเป็นผู้ส่งออกสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดโดยเป็นไปตามข้อ 407 วรรค 2

- (เอฟ) “สินค้าลงทะเลเบียน” หมายถึง สินค้าโดยเฉพาะที่ผู้ส่งออกลงทะเลเบียนได้ลงทะเลเบียน
สินค้าไว้กับหน่วยงานที่มีอำนาจ โดยเป็นไปตามข้อ 407 วรรค 2
- (จี) “การเปลี่ยนแปลงที่มีนัยสำคัญ” ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับข้อ 407 วรรค 4 และข้อ 408
วรรค 2 และภาคผนวก 4.2 หมายถึง การเปลี่ยนแปลงที่อาจทำให้สินค้าเหล่านั้น ไม่มี
คุณสมบัติที่ได้ยื่นกำหนดตามข้อกำหนดของข้อ 402 อีกต่อไป
- (เอช) “สินค้าที่กำเนิดหรือผลิตโดยใช้วัตถุดิบในภาคนั้นทั้งหมด” หมายถึง
- (1) สินค้าที่เป็นแร่ธาตุซึ่งสกัดได้ในดินแดนของภาคนั้น

30

- (2) สินค้าทางการเกษตรที่เก็บเกี่ยว เก็บ หรือรวบรวมได้ในดินแดนของภาคนั้น
- (3) สัตว์มีชีวิตที่กำเนิดและเลี้ยงเติบโตในดินแดนของภาคนั้น
- (4) สินค้าที่ได้จากสัตว์มีชีวิตในดินแดนของภาคนั้น
- (5) สินค้าที่ได้มาโดยตรงจากการล่า การดัก การประมง การรวบรวม หรือการจับ
ในดินแดนของภาคนั้น
- (6) สินค้า (ปลา สัตว์น้ำจำพวกมีเปลือก พืชและสิ่งมีชีวิตในน้ำอื่นๆ) ที่ได้มาจากภายใน
ทะเลอาณาเขต หรือเขตทางทะเลที่เกี่ยวข้องของภาคนั้นที่ยื่นออกไปจากทะเลอาณาเขต
ภายใต้กฎหมายที่ใช้บังคับของภาคนั้น โดยเป็นไปตามบทบัญญัติของอนุสัญญา
สหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล หรือได้มาจากทะเลหลวงโดยเรือที่มีสิทธิชักธงของ
ภาคนั้น
- (7) สินค้าที่ได้หรือผลิตขึ้นบนเรือผลิตที่มีสิทธิชักธงของภาคนั้น โดยใช้สินค้าที่กล่าวถึงใน
อนุวรรค (6)
- (8) สินค้าที่ภาคนั้นหรือบุคคลของภาคนั้นได้จากพื้นดินท้องทะเลหรือดินใต้ผิวดินที่อยู่ใต้
พื้นดินท้องทะเลของทะเลอาณาเขตหรือไหล่ทวีปของภาคนั้น โดยเป็นไปตาม
บทบัญญัติของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล
- (9) เศษและของที่ใช้ไม่ได้ที่ได้มาจากการผลิตในดินแดนของภาคนั้น หรือสินค้าที่ใช้แล้ว
ที่เก็บรวบรวมในดินแดนของภาคนั้น หากว่าสินค้านี้กล่าวมาเหมาะสำหรับการนำกลับมา
ใช้เป็นวัตถุดิบเท่านั้น และ
- (10) สินค้าที่มีการผลิตทั้งหมดในดินแดนของภาคนั้น นอกเหนือจากสินค้าที่กล่าวถึงใน
อนุวรรค (1) ถึง (9)

ข้อ 402

สินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด

1. ให้ถือว่าสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดในดินแดนของภาคี หากสินค้าเหล่านั้น
 - (เอ) เป็นสินค้าที่กำเนิดหรือผลิตโดยใช้วัตถุดิบในภาคนั้นทั้งหมด หรือ
 - (บี) เป็นไปตามข้อกำหนดที่ใช้ใดๆ ในภาคผนวก 4.1 โดยเป็นสินค้าที่มีกระบวนการผลิตทั้งหมดในดินแดนของภาคีหนึ่งหรือของทั้งสองภาคี โดยผู้ผลิตรายเดียวหรือหลายราย
2. วัตถุดิบที่ได้ถิ่นกำเนิดจากดินแดนของภาคีหนึ่งและถูกนำไปใช้ในการผลิตสินค้าในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ให้ถือว่ามิได้ถิ่นกำเนิดในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง
3. สินค้าที่ไม่เป็นไปตามการเปลี่ยนแปลงในข้อกำหนดการจำแนกประเภทพิภักดิ์ตามภาคผนวก 4.1 เป็นสินค้าที่ยังคงได้ถิ่นกำเนิด ถ้า
 - (เอ) มูลค่าของวัตถุดิบทั้งหมดที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิด ซึ่งใช้ในการผลิตสินค้าที่ไม่ผ่านการเปลี่ยนแปลงประเภทพิภักดิ์มีมูลค่าไม่เกินร้อยละ 10 ของราคาสินค้า ณ ท่าต้นทาง (เอฟ.โอ.บี.) และ
 - (บี) สินค้าดังกล่าวเป็นไปตามเกณฑ์ที่ใช้อื่น ๆ ทั้งหมดของข้อนี้
4. อุปกรณ์ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง หรือเครื่องมือที่ส่งมาพร้อมกับสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดซึ่งประกอบเป็นส่วนหนึ่งของอุปกรณ์ประกอบมาตรฐาน ชิ้นส่วนสำรองมาตรฐาน หรือเครื่องมือมาตรฐานสำหรับสินค้าเหล่านั้น ให้ถือว่าเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด และจะต้องไม่นำมาพิจารณาในการวินิจฉัยว่าวัตถุดิบทั้งหมดที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดซึ่งใช้ในการผลิตของสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด ได้ผ่านการเปลี่ยนแปลงประเภทพิภักดิ์หรือไม่ หากว่า
 - (เอ) อุปกรณ์ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง หรือเครื่องมือ ไม่อยู่ในบัญชีราคาสินค้าที่แยกจากบัญชีราคาสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด
 - (บี) ปริมาณและมูลค่าของอุปกรณ์ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง หรือเครื่องมือ เป็นไปตามปกติทางการค้าของสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด และ
 - (ซี) ถ้าสินค้านั้นขึ้นอยู่กับข้อกำหนดของสัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาค โดยได้นำมูลค่าของอุปกรณ์ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง หรือเครื่องมือมาพิจารณาว่าเป็นวัตถุดิบที่ได้ถิ่นกำเนิดสินค้าหรือไม่ได้ถิ่นกำเนิดสินค้าแล้วแต่กรณี ในการคำนวณสัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาคของสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด
5. วรรค 4 จะไม่นำมาใช้ในกรณีที่อุปกรณ์ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง หรือเครื่องมือ ได้นำมาเพิ่มเติมเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเพิ่มสัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาคให้สูงขึ้นโดยไม่เป็นจริง

6. การพิจารณาว่าสินค้าที่ใช้แทนกันได้หรือวัตถุดิบที่ใช้แทนกันได้ เป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดหรือไม่นั้นจะต้องทำโดยการแยกทางกายภาพของสินค้าหรือวัตถุดิบแต่ละชนิด หรือโดยการใช้วิธีการบริหารสินค้าคงเหลือ เช่น วิธีเฉลี่ย วิธีเข้าหลังออกก่อน หรือวิธีเข้าก่อนออกก่อน ซึ่งได้รับการยอมรับในหลักการทางบัญชีอันเป็นที่ยอมรับทั่วไปของภาคีที่ได้มีการผลิต หรือมีจะนั้น ได้รับการยอมรับ โดยภาคีที่มีการผลิตสินค้านั้น
7. วิธีการบริหารสินค้าคงเหลือที่เลือกภายใต้วรรค 6 สำหรับสินค้าที่ใช้แทนกันได้หรือวัตถุดิบที่ใช้แทนกันได้ จะต้องคงใช้ต่อไปสำหรับสินค้าที่ใช้แทนกันได้หรือวัตถุดิบที่ใช้แทนกันได้เหล่านั้น ตลอดปีงบประมาณของบุคคลที่ได้เลือกวิธีการบริหารสินค้าคงเหลือนั้น
8. วัตถุดิบที่เป็นหีบห่อและภาชนะที่ใช้บรรจุสินค้าเพื่อการขายปลีก ถ้าจำแนกเข้าในประเภทพิกัดเดียวกันกับสินค้านั้นหรือเพื่อการขนส่งสินค้า ไม่นำมาพิจารณาในการวินิจฉัยว่าวัตถุดิบทั้งหมดที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดซึ่งใช้ในการผลิตของตนฯ ที่ได้ถิ่นกำเนิดได้ผ่านการเปลี่ยนประเภทพิกัดตามที่กำหนดไว้ในภาคผนวก 4.1 หรือไม่

ข้อ 403

สัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาค

1. โดยขึ้นอยู่กับวรรค 2 ถึง 4 ของข้อนี้และข้อ 404 ในกรณีทีภาคผนวก 4.1 กำหนดให้สินค้านั้นมีสัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาค สัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาคของสินค้านั้นจะต้องคำนวณดังต่อไปนี้

เอฟ.โอ.บี – วี.เอ็น.เอ็ม

$$\text{อาร์.วี.ซี} = \frac{\text{เอฟ.โอ.บี} - \text{วี.เอ็น.เอ็ม}}{\text{เอฟ.โอ.บี}} \times 100$$

เอฟ.โอ.บี

โดยที่

- (เอ) “อาร์.วี.ซี” เป็นสัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบระหว่างคู่ภาคีซึ่งแสดงเป็นร้อยละ
- (บี) “เอฟ.โอ.บี” เป็นมูลค่า เอฟ.โอ.บี ของสินค้า และ
- (ซี) “วี.เอ็น.เอ็ม” เป็นมูลค่า ซี.ไอ.เอฟ (ต้นทุน ค่าประกันภัย และค่าระวางบรรทุก) ของวัตถุดิบทั้งหมดที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดซึ่ง

(1) นำเข้ามาในไทยหรือออสเตรเลียในลักษณะที่ได้ส่งเป็นครั้งแรกให้แก่ผู้ผลิตสินค้าเหล่านั้น หรือ

(2) นำเข้ามาในไทยหรือออสเตรเลียในลักษณะที่ได้ส่งเป็นครั้งแรกให้แก่ผู้ผลิตในดินแดนของ

ภาคีที่มีวัตถุดิบที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิด ซึ่งวัตถุดิบที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดนั้นถูกส่งให้แก่ผู้ผลิตสินค้า

2. ภาคผนวก 4.1 อาจกำหนดว่ามูลค่าของวัตถุดิบที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดซึ่งผลิตในประเทศกำลังพัฒนา และสถานที่กำลังพัฒนา อาจนำมาใช้ในการคำนวณ อาร์.วี.ซี สำหรับเฉพาะสินค้าบางรายการ ในกรณีดังกล่าวมูลค่าของวัตถุดิบเหล่านั้น โดยคิดเป็นสัดส่วนมูลค่า เอฟ.โอ.บี ของสินค้าที่ไม่มากกว่า สัดส่วนที่อนุญาตให้มีได้สูงสุด ตามที่ระบุไว้ในหมายเหตุหลักตามภาคผนวก 4.1 สำหรับสินค้าเหล่านั้น จะต้องแยกจาก วิ.เอ็น.เอ็ม เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค 1 ก่อนการมีผลใช้บังคับของความตกลงนี้ คู่ภาคีจะต้องกำหนดรายชื่อประเทศและสถานที่ที่ถือว่าเป็นประเทศกำลังพัฒนาและ

33

สถานที่กำลังพัฒนาเพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรคนี้ คู่ภาคีจะต้องทบทวนและแก้ไขรายชื่อนี้โดยคำนึงถึงพัฒนาการระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องและกำหนดวันที่ที่การแก้ไขดังกล่าวใด ๆ จะมีผลใช้บังคับ โดยผ่านคณะกรรมการว่าด้วยกฎถิ่นกำเนิดสินค้าซึ่งจัดตั้งขึ้นในข้อ 415 ให้วรรคนี้สิ้นสุดลงเมื่อครบ 20 ปีหลังจากวันที่มีผลใช้บังคับของความตกลงนี้

3. วัตถุดิบที่เป็นหีบห่อและภาชนะที่ใช้บรรจุสินค้าเพื่อการขายปลีก ถ้าจำแนกเข้าในประเภทพิกัดเดียวกันกับสินค้านั้นให้นำมาพิจารณาเป็นวัตถุดิบที่ได้ถิ่นกำเนิดหรือวัตถุดิบที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดแล้วแต่กรณี ในการคำนวณสัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาค

4. ไม่ให้นำวัตถุดิบที่เป็นหีบห่อและภาชนะที่ใช้บรรจุสินค้าเพื่อการขนส่งมาพิจารณาในการคำนวณสัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาค

ข้อ 404

การคำนวณมูลค่า

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้ มูลค่า เอฟ.โอ.บี ของสินค้า จะถูกกำหนดภายใต้ข้อ 1 ถึง 8 ข้อ 15 และหมายเหตุการตีความที่เกี่ยวข้อง ของความตกลงฉบับลิวทิงโฮว่าด้วยการประเมินราคาศุลกากร ตามที่ได้มีการปรับให้แยกออกจากต้นทุน ค่าภาระ หรือค่าใช้จ่ายใด ๆ ที่เกิดขึ้นสำหรับการขนส่งสินค้า ค่าประกันภัย และค่าบริการที่เกี่ยวข้องโดยตรงต่อการขนส่งสินค้านั้นระหว่างประเทศจากประเทศผู้ส่งออกไปยังท่าหรือสถานที่ของการนำเข้า

2. เพื่อความมุ่งประสงค์ในการกำหนดว่าวัตถุดิบที่ได้มาในดินแดนของภาคีมีถิ่นกำเนิดหรือไม่ มูลค่า เอฟ.โอ.บี สำหรับวัตถุดิบนั้น ให้หมายถึงมูลค่าของวัตถุดิบที่กำหนดตามข้อ 1 ถึง 8 ข้อ 15 และหมายเหตุการตีความที่เกี่ยวข้อง ของความตกลงฉบับลิวทิงโฮว่าด้วยการประเมินราคาศุลกากร

โดยมีการแก้ไขที่สมเหตุสมผลดังกล่าวตามความจำเป็นเพื่อแสดงถึงข้อเท็จจริงที่ว่าวัตถุดิบนั้น ไม่ได้มีการนำเข้า

3. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้ มูลค่า ซี.ไอ.เอฟ ของวัตถุดิบที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิด จะถูกกำหนด ภายใต้ข้อ 1 ถึง 8 ข้อ 15 และหมายเหตุการตีความที่เกี่ยวข้อง ของความตกลงฉบับลิวทิงโฮว่าด้วยการประเมินราคาศุลกากร ตามที่ได้มีการปรับให้รวมต้นทุน ค่าภาระ หรือค่าใช้จ่ายใด ๆ ที่เกิดขึ้น สำหรับการขนส่งสินค้า ค่าประกันภัย และค่าบริการที่เกี่ยวข้อง โดยตรงต่อการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศจากประเทศผู้ส่งออกไปยังท่าหรือสถานที่ของการนำเข้า

34

ข้อ 405

การบันทึกต้นทุน

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้ ต้นทุนทั้งหมดจะต้องได้รับการบันทึกและรักษาโดยเป็นไปตามหลักการทางบัญชีอันเป็นที่ยอมรับทั่วไปที่ใช้ในดินแดนของภาคีซึ่งสินค้านั้นมีการผลิตขึ้น

ข้อ 406

การตราส่ง

ให้สินค้าไม่ได้รับการพิจารณาว่าได้ถิ่นกำเนิด หากสินค้านั้นดังกล่าวผ่านการผลิตภายหลังหรือการดำเนินการอื่นใดนอกดินแดนของคู่ภาคี นอกเหนือจากการดำเนินการที่จำเป็นในการรักษาสินค้านั้นให้อยู่ในสภาพที่ดีหรือเพื่อขนส่งไปยังดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง โดยมีเงื่อนไขว่าสินค้านั้นมิได้มีการค้าหรือใช้นอกดินแดนของคู่ภาคี

ข้อ 407

การลงทะเบียนผู้ส่งออก

1. โดยขึ้นอยู่กับข้อ 409 เมื่อได้รับคำขอลงทะเบียนเป็นผู้ส่งออกสินค้าที่มีถิ่นกำเนิด ภาคีผู้ส่งออกจะต้องกำหนดว่าหน่วยงานผู้ได้รับมอบอำนาจที่กล่าวถึงในภาคผนวก 4.2 (ข้อกำหนดของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า) จะต้องดำเนินการและเสร็จสิ้นการตรวจสอบเอกสารและสิ่งอำนวยความสะดวกดังกล่าวตามที่ตนเห็นว่าจำเป็นเพื่อกำหนดว่าสินค้าที่อยู่ในคำร้องเป็นไปตามข้อกำหนดในข้อ 402 ภายใน 60 วันที่ได้รับคำร้องขอนั้น

2. โดยขึ้นอยู่กับข้อ 409 ภาคิผู้ส่งออกจะต้องกำหนดว่า ในกรณีที่หน่วยงานผู้ได้รับมอบอำนาจ พบว่าสินค้านั้นเป็นไปตามข้อกำหนดของข้อ 402 ภายหลังจากการดำเนินการตรวจสอบโดยเป็นไปตามวรรค 1 หน่วยงานผู้ได้รับมอบอำนาจจะต้องลงทะเบียนผู้ยื่นคำร้องเป็นผู้ส่งออกสินค้าที่มีถิ่นกำเนิดในส่วนที่เกี่ยวกับสินค้าเหล่านั้น และจะต้องแจ้งผู้ส่งออกให้ทราบภายในสิบวันทำการ
3. ภาคิผู้ส่งออกจะต้องกำหนดว่า ในกรณีที่หน่วยงานผู้ได้รับมอบอำนาจไม่พบว่าสินค้านั้นเป็นไปตามข้อกำหนดของข้อ 402 ภายหลังจากการดำเนินการตรวจสอบโดยเป็นไปตามวรรค 1 หน่วยงานผู้ได้รับมอบอำนาจจะต้องไม่ลงทะเบียนผู้ยื่นคำร้องเป็นผู้ส่งออกสินค้าที่มีถิ่นกำเนิดในส่วนที่เกี่ยวกับสินค้าเหล่านั้นและจะต้องแจ้งผู้ส่งออกให้ทราบภายในสิบวันทำการ

35

4. ภาคิผู้ส่งออกจะต้องกำหนดว่าผู้ส่งออกลงทะเบียนต้องแจ้งหน่วยงานผู้ได้รับมอบอำนาจซึ่งตนได้ลงทะเบียนไว้โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ หากการเปลี่ยนแปลงที่มีนัยสำคัญเกิดขึ้นจากมูลฐานในการลงทะเบียนสินค้า
5. ภาคิผู้ส่งออกจะต้องกำหนดว่า เมื่อได้รับคำแนะนำที่กล่าวถึงในวรรค 4 หน่วยงานผู้ได้รับมอบอำนาจจะต้องดำเนินการตรวจสอบเอกสารและสิ่งอำนวยความสะดวกดังกล่าวตามที่ตนเห็นว่าจำเป็นในการประเมินสินค้านั้นว่ายังคงเป็นไปตามข้อกำหนดของข้อ 402 หรือไม่ โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้
6. ในกรณีที่หน่วยงานผู้ได้รับมอบอำนาจ หลังจากดำเนินการตรวจสอบโดยเป็นไปตามวรรค 5 พบว่าสินค้านั้นลงทะเบียนเป็นไปตามข้อกำหนดของข้อ 402 จะต้องแจ้งให้ผู้ส่งออกลงทะเบียนทราบภายในสิบวันทำการว่าการลงทะเบียนสินค้านั้นจะต้องดำเนินต่อไปบนมูลฐานของการเปลี่ยนแปลงที่เกี่ยวข้อง
7. ภาคิผู้ส่งออกจะต้องกำหนดว่าหน่วยงานผู้ได้รับมอบอำนาจที่กล่าวถึงในภาคผนวก 4.2 (ข้อกำหนดของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า) ณ เวลาอื่นใดที่ไม่ได้ระบุไว้ อาจดำเนินการตรวจสอบเอกสารและสิ่งอำนวยความสะดวกดังกล่าวตามที่ตนเห็นว่าจำเป็น เพื่อให้มั่นใจว่าสินค้านั้นยังลงทะเบียนเป็นไปตามข้อกำหนดของข้อ 402
8. ภาคิผู้ส่งออกจะต้องกำหนดว่า ในกรณีที่หน่วยงานผู้ได้รับมอบอำนาจไม่พบว่าสินค้านั้นลงทะเบียนเป็นไปตามข้อกำหนดของข้อ 402 ภายหลังจากการดำเนินการตรวจสอบโดยเป็นไปตามวรรค 5 หรือ 7 หรือโดยเหตุผลอื่นใด หน่วยงานผู้ได้รับมอบอำนาจจะต้องเพิกถอนการลงทะเบียนผู้ส่งออก

ลงทะเบียนจากการเป็นผู้ส่งออกสินค้าที่มีถิ่นกำเนิดในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสินค้าเหล่านั้น และภายในสิบวันทำการจะต้องแจ้ง

(เอ) ผู้ส่งออก

(บี) หน่วยงานผู้ได้รับมอบอำนาจอื่นทั้งหมดที่กล่าวถึงในภาคผนวก 4.2 (ข้อกำหนดของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า) ในดินแดนของภาคีผู้ส่งออก และ

(ซี) หน่วยงานศุลกากรในดินแดนของภาคีผู้นำเข้า

36

ข้อ 408

หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

1. โดยขึ้นอยู่กับข้อ 409 ภาคีผู้ส่งออกจะต้องทำให้มั่นใจว่าผู้ส่งออกลงทะเบียนมีโอกาสที่จะยื่นขอต่อหน่วยงานผู้ได้รับมอบอำนาจที่อ้างถึงในภาคผนวก 4.2 (ข้อกำหนดของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า) เพื่อขอรับหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าสำหรับการส่งเป็นรายครั้งของสินค้าลงทะเบียน

2. โดยขึ้นอยู่กับข้อ 409 เมื่อได้รับคำขอตามที่อ้างถึงในวรรค 1 หน่วยงานผู้ได้รับมอบอำนาจจะต้องออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าที่เกี่ยวข้องกับสินค้าลงทะเบียนซึ่งเป็นประเด็นตามคำขอนั้นโดยมีเงื่อนไขว่า

(เอ) ไม่มีการเปลี่ยนแปลงที่มีนัยสำคัญเกิดขึ้นจากมูลฐานของการลงทะเบียนสินค้าเหล่านั้น หรือ

(บี) ถ้าการเปลี่ยนแปลงที่มีนัยสำคัญเกิดขึ้นจากมูลฐานของการลงทะเบียนสินค้าเหล่านั้น แต่หน่วยงานผู้ได้รับมอบอำนาจพอใจว่าสินค้าดังกล่าวเป็นไปตามข้อกำหนดของข้อ 402

3. หน่วยงานผู้ได้รับมอบอำนาจจะต้องไม่ออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

(เอ) สำหรับสินค้าที่ไม่ได้ลงทะเบียน หรือ

(บี) ในกรณีที่ไม่เป็นไปตามสภาวะการณ์ที่ระบุไว้ในวรรค 2

4. ภาคีผู้ส่งออกจะต้องกำหนดว่าคำขอรับหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าและหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าต้องเป็นไปตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในภาคผนวก 4.2 (ข้อกำหนดของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า)

5. ภาคิผู้ส่งออกจะต้งกำหนดว่าหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าอาจถูกยกเลิกได้โดยหนังสือแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษร ให้ถือว่าหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าที่ถูกยกเลิกไม่มีผลนับจากวันที่ระบุไว้ในหนังสือแจ้งนั้น
6. ภาคิผู้ส่งออกจะต้งกำหนดว่าสำเนาหนังสือแจ้งยกเลิกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าจะต้งจัดส่งให้แก่ผู้อื่นคำร้องขอรับหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าและแก่ภาคิผู้นำเข้า โดยทันทีที่ออกหนังสือแจ้งนั้น

37

การลงโทษผู้ส่งออก

1. ภาคิผู้ส่งออกจะต้งทำให้มั่นใจว่ามีการลงโทษอย่างเพียงพอในกรณีผู้ส่งออก
 - (เอ) ได้รับการลงทะเบียนเป็นผู้ส่งออกสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดหรือได้รับหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าบนพื้นฐานของการแถลงที่เป็นเท็จหรือทำให้เข้าใจผิดในเรื่องใด ๆ รวมถึงการแถลงที่เป็นเท็จหรือทำให้เข้าใจผิดเนื่องมาจากการละเว้น
 - (บี) ปลอมแปลงหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า
 - (ซี) ไม่ได้แจ้งการเปลี่ยนแปลงที่มีนัยสำคัญต่อหน่วยงานผู้ได้รับมอบอำนาจ โดยเป็นไปตามข้อ 407 วรรค 4 หรือ
 - (ดี) กระทบความผิดอื่นใดเพื่อพยายามให้ได้รับการลงทะเบียนเป็นผู้ส่งออกสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดหรือได้รับหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า
2. ในกรณีผู้ส่งออกที่อ้างถึงในวรรค 1 หรือในกรณีบุคคลซึ่ง โดยสอดคล้องกับหลักการที่กำหนดไว้ในความตกลงฉบับลิวทิงโฮว่าด้วยการประเมินราคาศุลกากร² เกี่ยวข้องกับผู้ส่งออกดังกล่าว การลงโทษอาจรวมถึง

² โดยมีกรแก้ไขเปลี่ยนแปลงตามทีอาจมีความจำเป็น เพื่อสะท้อนข้อเท็จจริงที่ว่าภาคิในธุรกรรมอยู่ภายในประเทศเดียวกัน

- (เอ) การเพิกถอนการลงทะเบียนบางส่วนหรือทั้งหมดของสินค้าที่ได้ลงทะเบียนในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง และ
- (บี) การปฏิเสธที่จะพิจารณาคำร้องขอเพื่อลงทะเบียนเป็นผู้ส่งออกสินค้าที่ได้ยื่นกำเนิดหรือเพื่อขอรับหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง
3. ในกรณีที่มีการลงโทษภายใต้วรรค 1 ภาคิผู้ส่งออกจะต้องกำหนดให้มีการแจ้งแก่บุคคลดังต่อไปนี้ภายในสิบวันทำการถึงการตัดสินใจในการลงโทษ
- (เอ) ผู้ส่งออก
- (บี) หน่วยงานผู้ได้รับมอบอำนาจทั้งหมดที่อ้างถึงในภาคผนวก 4.2 (ข้อกำหนดของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า) ในดินแดนของภาคิผู้ส่งออก และ
- (ซี) หน่วยงานศุลกากรในดินแดนของภาคิผู้นำเข้า

ข้อ 410

การขอรับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษ

1. โดยขึ้นอยู่กับข้อ 413 ภาคิผู้นำเข้าจะต้องให้การปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาคิศุลกากรแก่สินค้าที่นำเข้ามาในดินแดนของตนจากภาคิอีกฝ่าย³⁸ 'าสินค้านี้ดังกล่าวเป็นสินค้าที่ได้ยื่นกำเนิด โดยเป็นไปตามหลักเกณฑ์การตราส่งที่ระบุไว้³⁸ และผู้นำเข้าที่ขอใช้สิทธิพิเศษทางภาคิศุลกากร
- (เอ) มีหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าที่มีผลใช้ได้หรือสำเนาหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าที่เกี่ยวข้องกับสินค้านั้นที่อยู่ในความครอบครองของตน ในขณะที่ขอรับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาคิศุลกากร และ
- (บี) ยื่นสำเนาหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้านั้น หากภาคิผู้นำเข้าร้องขอ
2. ภาคิผู้นำเข้าอาจยกเว้นข้อกำหนดในการให้มีหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าในสภาวะการณ์ใดสภาวะการณ์หนึ่ง โดยเป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบและนโยบายของตน
3. ภาคิผู้นำเข้าจะต้องให้การปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาคิศุลกากรแก่สินค้านำเข้าหลังจากวันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ และที่ไม่ได้รับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาคิศุลกากรก่อนหน้านี้
- หาก
- (เอ) เป็นการขอรับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาคิศุลกากรภายใน 12 เดือนนับจากวันที่ชำระอากรศุลกากร โดยขึ้นอยู่กับกฎหมาย ระเบียบ และนโยบายในภาคิผู้นำเข้า และ
- (บี) ผู้นำเข้ายื่นสำเนาหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าที่มีผลใช้ได้ที่เกี่ยวข้องกับสินค้านั้น

ข้อ 411
การเก็บรักษาบันทึก

1. ภาคิแต่ละฝ่ายจะต้องกำหนดว่า

(เอ) ผู้ผลิต หรือผู้ส่งออก จะต้องเก็บรักษาบันทึกทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับถิ่นกำเนิดของสินค้า ที่ได้รับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรในภาคิผู้นำเข้า รวมถึงหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าหรือสำเนาของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้านี้ดังกล่าว เป็นเวลา 5 ปี นับจากวันที่ของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า และ

(บี) ผู้นำเข้าที่ขอรับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรจะต้องเก็บรักษาบันทึกทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้าสินค้า ร 39 ี่รับรองถิ่นกำเนิดสินค้าหรือสำเนาของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้านี้ดังกล่าว เป็นเวลา 5 ปี หลังจากวันที่นำเข้าสินค้า

2. บันทึกต่าง ๆ ที่เก็บรักษาตามข้อนี้ให้รวมถึงบันทึกทางอิเล็กทรอนิกส์ด้วย บันทึกดังกล่าวใด ๆ ในรูปของ

อิเล็กทรอนิกส์จะต้องเก็บรักษาไว้โดยเป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบและนโยบายของภาคิที่เกี่ยวข้อง

ข้อ 412
การตรวจพิสูจน์ถิ่นกำเนิดสินค้า

1. ภาคิผู้นำเข้าอาจตรวจพิสูจน์สินค้าว่าจะมีสิทธิได้รับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร โดยเป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบและนโยบายของตน

2. การตรวจพิสูจน์สินค้าว่าจะมีสิทธิได้รับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรหรือไม่อาจรวมถึงการที่ภาคิฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งดำเนินการตามวิธีการปฏิบัติต่อไปนี้ โดยเป็นไปตามขั้นตอนที่กำหนดร่วมกัน

(เอ) การดำเนินมาตรการเพื่อกำหนดการมีผลใช้ได้ของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

(บี) การออกแบบสอบถามที่เป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้กรอกข้อความให้สมบูรณ์ภายในกำหนดระยะเวลา 30 วัน ให้แก่ผู้ผลิต ผู้ส่งออก หรือผู้นำเข้าที่เกี่ยวข้องของสินค้าซึ่งได้มีการขอรับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรในดินแดนของภาคิผู้นำเข้า หรือของวัสดุที่ใช้หรือใช้สิ้นเปลืองในการผลิตสินค้านั้น

(ซี) การร้องขอให้จัดส่งบันทึกเกี่ยวกับการผลิตหรือการส่งออกสินค้าซึ่งได้มีการขอรับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรในดินแดนของภาคีผู้นำเข้า หรือของวัสดุที่ใช้หรือใช้สิ้นเปลืองในการผลิตสินค้าเหล่านั้น และ

(ดี) การเยี่ยมชมโรงงานหรือสถานที่ของผู้ผลิต ผู้นำเข้า ผู้ส่งออก หรือบุคคลอื่นใดในดินแดนของภาคีที่เกี่ยวข้องกับการผลิต การนำเข้า หรือการส่งออกสินค้า ซึ่งได้มีการขอรับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรในดินแดนของภาคีผู้นำเข้า หรือของวัสดุที่ใช้หรือใช้สิ้นเปลืองในการผลิตสินค้าเหล่านั้น

3. ภาคีผู้นำเข้าจะต้องแจ้งให้ภาคีผู้ส่งออกทราบเป็นลายลักษณ์อักษรเมื่อตนติดต่อบุคคลใด ๆ ที่ระบุไว้ในอนุวรรค 2 (ดี) ภายในดินแดนของภาคีผู้ส่งออกในระหว่างการปฏิบัติการเพื่อตรวจพิสูจน์สิทธิ

4. ภาคีผู้นำเข้าจะต้องไม่เยี่ยมชมโรงงานหรือสำนักงานบุคคลใด ๆ ที่ระบุไว้ในอนุวรรค 2 (ดี) ภายในดินแดนของภาคีผู้ส่งออกโดยปราศจากความยินยอมล่วงหน้าของบุคคลนั้น

5. ภาคีผู้ส่งออกจะต้องร่วมมืออย่างเต็มที่ในการดำเนินการใด ๆ เพื่อตรวจพิสูจน์สิทธิและจะต้องกำหนดให้ผู้ผลิตและผู้ส่งออกให้ความร่วมมือในการดำเนินการใด ๆ เพื่อตรวจพิสูจน์สิทธิ เท่าที่จะอนุญาตได้ตามกฎหมาย ระเบียบและนโยบายของตน

6. การดำเนินการเพื่อตรวจพิสูจน์สิทธิในการได้รับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรจะต้องเสร็จสิ้นและจะต้องมีคำตัดสินภายใน 90 วันนับที่เริ่มต้นการดำเนินการดังกล่าว คำแนะนำที่เป็นลายลักษณ์อักษรว่าสินค้านั้นได้รับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรหรือไม่นั้น ต้องจัดให้แก่ผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหมดภายใน 10 วันนับที่คำตัดสิน

ข้อ 413

การระงับและการปฏิเสธการให้การปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร

1. แม้ว่าจะมีข้อ 410 วรรค 1 ภาคีผู้นำเข้าอาจระงับการให้การปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรแก่สินค้าที่อยู่ในระยะเวลาระหว่างการดำเนินการตรวจพิสูจน์ถิ่นกำเนิดหรือส่วนใด ๆ ของการดำเนินการนั้นภายใต้ข้อ 412

2. ภาคีผู้นำเข้าอาจปฏิเสธการขอรับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรหรือเรียกคืนอากรที่ยังมิได้ชำระในกรณีที่

(เอ) สินค้าไม่เป็นหรือไม่ได้เป็นไปตามข้อกำหนดของบทนี้

- (บี) ผู้ผลิต ผู้ส่งออก หรือ ผู้นำเข้าสินค้าไม่ปฏิบัติหรือไม่ได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องใด ๆ เพื่อรับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร หรือ
- (ซี) การดำเนินการภายใต้ข้อ 412 ไม่สามารถตรวจพิสูจน์ได้ว่าเป็นสินค้าที่มีสิทธิที่จะได้รับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร

ข้อ 414

การทบทวนและการอุทธรณ์

ภาคีผู้นำเข้าจะต้องให้สิทธิในการอุทธรณ์ในเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการมีสิทธิสำหรับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรแก่ผู้ผลิต ผู้ส่งออก หรือผู้นำเข้าสินค้าที่ได้มีการค้าหรือที่จะมีการค้าระหว่างคู่ภาคี โดยเป็นไปตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับของตน

41

คณะกรรมการว่าด้วยกฎถิ่นกำเนิดสินค้า

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ในการดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นแบบเดียวกันตามบทนี้ ให้จัดตั้งคณะกรรมการว่าด้วยกฎถิ่นกำเนิดสินค้า (“คณะกรรมการ”) ขึ้น ให้นำหน้าที่ของคณะกรรมการรวมถึง
 - (เอ) การตรวจสอบดูแลการดำเนินการและการบริหารจัดการตามบทบัญญัติต่าง ๆ ของบทนี้
 - (บี) การหารือเกี่ยวกับประเด็นใด ๆ ที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างการปฏิบัติตามบทนี้รวมถึงเรื่องใด ๆ ที่อาจมีการเสนอต่อคณะกรรมการโดยคณะกรรมการร่วม
 - (ซี) การหารือเกี่ยวกับการปรับปรุงแก้ไขใด ๆ ที่มีการเสนอเกี่ยวกับกฎถิ่นกำเนิดสินค้าภายใต้บทนี้และ
 - (ดี) การปรึกษาหารือในประเด็นต่าง ๆ เกี่ยวกับกฎถิ่นกำเนิดสินค้าและความร่วมมือในด้านบริหารจัดการ
2. ให้คณะกรรมการประกอบด้วยผู้แทนของคู่ภาคี และจะต้องพบปะกันอย่างน้อยปีละหนึ่ง ครั้ง และพบปะบ่อยครั้งมากขึ้นตามที่อาจกำหนดร่วมกันเป็นครั้งคราวระหว่างคู่ภาคี

42

บทที่ 5
การปกป้อง

ส่วนที่ 1
คำนิยาม

ข้อ 501
คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

- (เอ) “อุตสาหกรรมภายใน” หมายถึง ผู้ผลิตโดยรวมที่ผลิตสินค้าที่เหมือนกัน หรือสินค้าซึ่งแข่งขันกันโดยตรงกับสินค้านำเข้า หรือผู้ผลิตซึ่งมีผลผลิตรวมกันของสินค้าที่เหมือนกัน หรือซึ่งแข่งขันกันโดยตรงกับสินค้านำเข้ารวมกันเป็นสัดส่วนใหญ่ของผลผลิตภายในทั้งหมดของสินค้าดังกล่าว
- (บี) “มาตรการชั่วคราว” หมายถึง มาตรการปกป้องชั่วคราวตามที่กำหนดในข้อ 505
- (ซี) “มาตรการปกป้อง” หมายถึง มาตรการปกป้องตามที่กำหนดในข้อ 502
- (ดี) “มาตรการปกป้องพิเศษ” หมายถึง มาตรการปกป้องพิเศษตามที่กำหนดในข้อ 509
- (อี) “ความเสียหายรุนแรง” หมายถึง ความเสียหายโดยรวมที่มีนัยสำคัญที่กระทบต่อสถานะของอุตสาหกรรมภายใน

(เอฟ) “ช่วงเวลาปรับเปลี่ยน” ที่เกี่ยวข้องกับสินค้าชนิดใดชนิดหนึ่ง หมายถึง ระยะเวลาจากที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ จนถึงวันที่ได้มีการยกเลิกอากรศุลกากรของสินค้านั้น โดยเป็นไปตามภาคผนวก 2

ส่วนที่ 2

มาตรการปกป้องในช่วงเวลาปรับเปลี่ยน

ข้อ 502

การใช้มาตรการปกป้อง

หากการลดหรือการยกเลิกอากรศุลกากรตามความตกลงนี้ ทำให้สินค้าที่มีถิ่นกำเนิดของภาคีฝ่ายหนึ่งถูกนำเข้ามายังดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในปริมาณที่เพิ่มขึ้น ทั้งในปริมาณที่เพิ่มขึ้นจริงหรือ

43

เพิ่มขึ้น โดยเปรียบเทียบกับผลผลิตในประเทศ และอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่จะก่อให้เกิดความเสียหายรุนแรงหรือเป็นภัยคุกคามอย่างแท้จริงดังกล่าวต่ออุตสาหกรรมภายในที่ผลิตสินค้าเหมือนกัน หรือสินค้าที่แข่งขันกัน โดยตรงภาคีอีกฝ่ายหนึ่งนั้นอาจใช้มาตรการปกป้องในขอบเขตที่น้อยที่สุดเท่าที่จำเป็นเพื่อป้องกันหรือเยียวยาความเสียหายรุนแรงและเอื้ออำนวยให้เกิดการปรับตัว โดยประกอบด้วย

- (เอ) การระงับการลดอัตราอากรศุลกากรใด ๆ ต่อไปสำหรับสินค้าตามที่กำหนดไว้ภายใต้ความตกลงนี้หรือ
- (บี) การเพิ่มอัตราอากรศุลกากรที่เรียกเก็บจากสินค้าในระดับที่ไม่เกินอัตราที่ต่ำกว่าของ
 - (1) อัตราอากรศุลกากรที่เรียกเก็บจริงกับสินค้าของทุกประเทศเยี่ยงชาติที่ได้รับการอนุเคราะห์ยิ่ง (อัตราอากรปกติ) ในขณะที่ใช้มาตรการ หรือ
 - (2) อัตราอากรศุลกากรที่เรียกเก็บจริงกับสินค้าของทุกประเทศเยี่ยงชาติที่ได้รับการอนุเคราะห์ยิ่ง (อัตราอากรปกติ) ที่ใช้บังคับอยู่ก่อนวันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับหนึ่งวัน

ข้อ 503

ขอบเขตและระยะเวลาของมาตรการปกป้องในช่วงเวลาปรับเปลี่ยน

1. ให้ภาคีใช้มาตรการปกป้องได้เฉพาะในช่วงระยะเวลาเท่าที่จำเป็นเพื่อป้องกันหรือเยียวยาความเสียหายรุนแรงและเพื่อเอื้ออำนวยให้เกิดการปรับตัว ภาคีอาจใช้มาตรการปกป้องในช่วงแรกได้ไม่

นานเกินกว่าสองปีระยะเวลาของมาตรการปกป้องอาจจะขยายได้อีกไม่เกินสองปี หากเป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนดในบทนี้ระยะเวลาทั้งหมดของมาตรการปกป้องซึ่งรวมถึงระยะเวลาที่ได้ขยายออกไปดังกล่าวจะต้องไม่เกินหกปี ให้ยกเลิกมาตรการปกป้องสินค้าภายในสองปีหลังจากสิ้นสุดช่วงเวลาปรับเปลี่ยนสำหรับสินค้านั้น ทั้งนี้ โดยไม่คำนึงถึงระยะเวลาของมาตรการดังกล่าว หรือไม่ว่ามาตรการดังกล่าวจะได้รับการขยายออกไปหรือไม่ ห้ามใช้มาตรการปกป้องใหม่กับสินค้าหลังจากวันนั้น

2. เพื่อเอื้ออำนวยให้เกิดการปรับตัวในสถานการณ์ที่ระยะเวลาที่เสนอให้ใช้มาตรการปกป้องเกินกว่าหนึ่งปีให้ภาคีฝ่ายที่ใช้มาตรการดังกล่าวผ่อนคลายความเข้มงวดตามลำดับในช่วงปกติระหว่างที่ใช้มาตรการรวมถึงในช่วงที่ขยายระยะเวลาออกไป

3. ห้ามภาคีใช้มาตรการปกป้องหรือมาตรการชั่วคราวเกินกว่าหนึ่งครั้งกับสินค้าเดียวกัน จนกว่าช่วงระยะเวลาได้ผ่านพ้นไปเท่ากับระยะเวลาของการใช้มาตรการปกป้องหรือมาตรการชั่วคราวในครั้งก่อนหลังจากการยุติการใช้มาตรการดังกล่าว

4. ภาคีไม่อาจใช้มาตรการปกป้องหรือมาตรการ⁴⁴ กับสินค้าที่อยู่ภายใต้มาตรการที่ภาคีใช้ตามข้อ 19 ของภาคี 1994 และความตกลงดับบลิวที โอว่าด้วยมาตรการปกป้อง ความตกลงดับบลิวที โอว่าด้วยสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม หรือบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องอื่นใดในความตกลงดับบลิวที โอ และภาคีไม่อาจให้มีต่อไปซึ่งมาตรการปกป้องหรือมาตรการชั่วคราวกับสินค้าที่อยู่ภายใต้มาตรการที่ภาคีใช้ตามข้อ 19 ของภาคี 1994 และความตกลงดับบลิวที โอว่าด้วยมาตรการปกป้อง ความตกลงดับบลิวที โอว่าด้วยสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม หรือบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องอื่นใดในความตกลงดับบลิวที โอ

5. เมื่อสิ้นสุดการใช้มาตรการปกป้อง ให้ภาคีฝ่ายที่ใช้มาตรการดังกล่าวใช้อัตราอากรศุลกากรที่กำหนดไว้ในตารางพิกัดอัตราศุลกากรของตนตามที่ระบุไว้ในภาคผนวก 2 ณ วันที่มาตรการสิ้นสุดลง เสมือนหนึ่งว่าไม่เคยมีการใช้มาตรการปกป้องนั้นมาก่อน

ข้อ 504

การไต่สวน

1. ภาคีอาจใช้หรือขยายมาตรการปกป้องเฉพาะภายหลังจากที่หน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีได้ทำการไต่สวนเพื่อตรวจสอบผลกระทบของการนำเข้าที่เพิ่มขึ้นของสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งต่ออุตสาหกรรมภายใน โดยพิจารณาจากการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้อง เช่น ผลผลิตความ สามารถในการผลิต ระดับการขาย การใช้กำลังการผลิต สินค้าคงเหลือ ส่วนแบ่ง

การตลาด การส่งออก ค่าจ้างแรงงาน การจ้างงาน ราคาภายในประเทศ กำไรและการลงทุน ซึ่งไม่มีตัวแปรใดเป็นตัวชี้ขาด เมื่อปัจจัยซึ่งนอกเหนือจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นของสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งเป็นผลมาจากการลดหรือยกเลิกอากรศุลกากรตามความตกลงนี้ ได้ก่อให้เกิดความเสียหายในเวลาเดียวกันต่ออุตสาหกรรมภายใน ความเสียหายดังกล่าวจะต้องไม่ถือว่าเป็นความเสียหายอันเนื่องมาจากการนำเข้าที่เพิ่มขึ้น

2. ให้การไต่สวนภายใต้วรรค 1 ดำเนินการตามกระบวนการที่จัดตั้งขึ้นก่อนหน้านี้และเปิดเผยต่อสาธารณชน โดยสอดคล้องกับบทที่ 14 ของความตกลงนี้ ให้การไต่สวนดังกล่าวรวมถึงการประกาศสาธารณะที่สมเหตุสมผลต่อผู้มีส่วนได้เสียทั้งหมด และการรับฟังความเห็นของสาธารณชน หรือวิธีการอื่นๆที่เหมาะสมซึ่งผู้นำเข้า ผู้ส่งออกและผู้มีส่วนได้เสียอื่น ๆ สามารถแสดงหลักฐานและความเห็น รวมถึงการให้โอกาสที่จะตอบชี้แจงการนำเสนอของอีกฝ่ายหนึ่ง และเสนอความเห็นของตน แต่ไม่จำกัดเฉพาะความเห็นว่าการใช้มาตรการปกป้องจะเป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ

หรือไม่ เมื่อการไต่สวนเสร็จสิ้นลง ให้หน้า 45 ภาแนจเผยแพร่รายงานที่ระบุผลการไต่สวน และข้อสรุปเหตุผลที่บรรลุในประเด็นที่เกี่ยวข้อง หมดทั้งในข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายโดยพลัน

3. ข้อสนเทศใด ๆ ที่เป็นความลับโดยสภาพหรือที่จัดให้เป็นพื้นฐานที่เป็นความลับ จะต้องได้รับการปฏิบัติให้เป็นความลับเช่นเดียวกันโดยหน่วยงานผู้มีอำนาจ ตามเหตุที่ได้แสดงไว้ ห้ามมิให้เปิดเผยข้อสนเทศดังกล่าวโดยไม่ได้รับการอนุญาตจากคู่กรณีที่ให้ข้อสนเทศนั้น คู่กรณีที่ให้ข้อสนเทศลับอาจได้รับการร้องขอให้จัดส่งสรุปข้อสนเทศดังกล่าวที่ไม่ใช่ความลับ หรือหากคู่กรณีดังกล่าวระบุว่าข้อสนเทศดังกล่าวไม่สามารถสรุปได้ ก็จะต้องให้เหตุผลถึงการไม่สามารถสรุปข้อสนเทศดังกล่าวนั้น อย่างไรก็ตาม หากหน่วยงานผู้มีอำนาจพบว่าคำขอเพื่อให้เป็นความลับไม่มีเหตุผลเพียงพอ และหากคู่กรณีที่เกี่ยวข้องไม่ยินยอมให้เผยแพร่ข้อสนเทศดังกล่าวต่อสาธารณะ หรือไม่ยินยอมที่จะอนุญาตให้เปิดเผยข้อสนเทศดังกล่าวในรูปแบบที่เป็นการทั่วไปหรือโดยสรุป หน่วยงานผู้มีอำนาจอาจไม่รับฟังข้อสนเทศดังกล่าว เว้นแต่แหล่งที่เหมาะสมจะสามารถแสดงต่อหน่วยงานผู้มีอำนาจจนเป็นที่พอใจว่าข้อสนเทศดังกล่าวเป็นข้อสนเทศที่ถูกต้อง

ข้อ 505 มาตรการชั่วคราว

1. ในสถานการณ์ที่วิกฤตและไม่เป็นปกติอย่างสูง ซึ่งหากล่าช้าอาจก่อให้เกิดความเสียหายจนยากเกินกว่าที่จะแก้ไข ภาค้อาจใช้มาตรการปกป้องชั่วคราวตามการวินิจฉัยเบื้องต้นว่ามีหลักฐานที่

ชัดเจนว่าการนำเข้าที่เพิ่มขึ้นของสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง เป็นผลมาจากการลดหรือการยกเลิกอากรตามความตกลงนี้ ได้ก่อหรือกำลังคุกคามให้เกิดความเสียหายรุนแรง ระยะเวลาการใช้มาตรการชั่วคราวดังกล่าวจะต้องไม่เกิน 200 วัน ทั้งนี้ให้เป็นไปตามระยะเวลาของข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องในข้อ 502 503 และ 504 ระยะเวลาที่ใช้มาตรการชั่วคราวดังกล่าวใดๆ จะต้องนับเป็นส่วนหนึ่งของระยะเวลาทั้งหมดที่กล่าวถึงในข้อ 503 วรรค 1 ให้จ่ายคืนอากรศุลกากรใดๆ ที่เรียกเก็บเพิ่มเติมซึ่งเป็นผลมาจากการใช้มาตรการชั่วคราวดังกล่าวโดยพลันหากการไต่สวนในภายหลังที่กล่าวถึงในวรรค 1 ของข้อ 504 ไม่ได้วินิจฉัยว่าการนำเข้าที่เพิ่มขึ้นของสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ได้ก่อหรือได้คุกคามให้เกิดความเสียหายรุนแรงต่ออุตสาหกรรมภายใน ในกรณีดังกล่าว ภาคีซึ่งใช้มาตรการดังกล่าวจะต้องใช้อัตราอากรศุลกากรที่กำหนดไว้ในตารางพิกัดอัตราศุลกากรของตนตามที่ระบุไว้ในภาคผนวก 2 เสมือนหนึ่งว่าไม่เคยมีการใช้มาตรการชั่วคราวนั้นมาก่อน

46

2. ในการพิจารณาว่ามีสภาพการณ์ที่วิกฤตและ เมเป็นปกติอย่างสูงดังกล่าวหรือไม่ ภาคีจะต้องคำนึงถึงอัตราที่เพิ่มขึ้นของการนำเข้าสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ทั้งปริมาณที่เพิ่มขึ้นจริงและเพิ่มขึ้นโดยเปรียบเทียบ และปริมาณโดยรวมของการนำเข้าสินค้าของภาคีดังกล่าวจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง โดยเปรียบเทียบกับปริมาณการนำเข้าสินค้าดังกล่าวทั้งหมด ซึ่งเป็นผลจากการลดหรือยกเว้นอากรที่เรียกเก็บจากสินค้าตามความตกลงนี้

ข้อ 506

การแจ้งและการปรึกษาหารือ

1. ภาคีจะต้องแจ้งภาคีอีกฝ่ายหนึ่งทราบโดยพลันเป็นลายลักษณ์อักษร เมื่อ
 - (เอ) เริ่มทำการไต่สวนภายใต้ข้อ 504
 - (บี) ทำการวินิจฉัยเกี่ยวกับความเสียหายรุนแรงหรือเป็นภัยคุกคามอย่างแท้จริงดังกล่าว ที่เกิดจากการนำเข้าที่เพิ่มขึ้นของสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง อันเป็นผลจากการลดหรือการยกเลิกอากรศุลกากรที่เรียกเก็บจากสินค้านี้ดังกล่าวตามความตกลงนี้
 - (ซี) ทำการตัดสินใจที่จะใช้หรือขยายมาตรการปกป้อง หรือการใช้มาตรการชั่วคราว และ
 - (ดี) ทำการตัดสินใจที่จะแก้ไขเปลี่ยนแปลงมาตรการปกป้องที่ใช้ก่อนหน้านี้
2. ภาคีจะต้องจัดทำสำเนารายงานฉบับที่เปิดเผยต่อสาธารณะของหน่วยงานผู้มีอำนาจของตนให้แก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ตามที่กำหนดไว้ในข้อ 504 ในทันทีที่จัดทำเสร็จ

3. ในการแจ้งตามวรรค 1 ภาคิที่ใช้หรือขยายมาตรการปกป้องจะต้องจัดหาหลักฐานเกี่ยวกับความเสียหายรุนแรงหรือเป็นภัยคุกคามอย่างแท้จริงดังกล่าว ที่เกิดจากการนำเข้าที่เพิ่มขึ้นของสินค้าที่ได้ยื่นคำเนิดของภาคิอีกฝ่ายหนึ่ง อันเป็นผลจากการลดหรือการยกเลิกอากรศุลกากรที่เรียกเก็บจากสินค้านี้ดังกล่าวตามความตกลงนี้ลักษณะที่ชัดเจนของสินค้าที่เกี่ยวข้อง รายละเอียดของมาตรการที่เสนอ รวมถึงมูลเหตุที่เหมาะสมในการไม่เลือกใช้มาตรการที่กำหนดไว้ในข้อ 502 (เอ) วันที่เริ่มใช้มาตรการ ระยะเวลาที่ใช้ และตารางเวลาสำหรับมาตรการผ่อนคลายความเข้มงวดตามลำดับ หากใช้บังคับ ในกรณีที่มีการขยายการใช้มาตรการ ให้แสดงหลักฐานด้วยว่าอุตสาหกรรมภายในที่เกี่ยวข้องกำลังปรับตัว เมื่อมีการร้องขอ ภาคิที่ใช้หรือขยายการใช้มาตรการปกป้องจะต้องจัดหาข้อสนเทศเพิ่มเติมตามที่ภาคิอีกฝ่ายหนึ่งอาจเห็นว่าจำเป็น

4. ภาคิฝ่ายที่เสนอจะใช้หรือขยายมาตรการปกป้องจะต้องให้โอกาสที่เพียงพอสำหรับการปรึกษาหารือล่วงหน้ากับภาคิอีกฝ่ายหนึ่ง ด้วยความมุ่งหมายที่รวมถึงแต่ไม่จำกัดเฉพาะการทบทวนข้อสนเทศที่กำหนดไว้ในภายใต้วรรค 3 การแลกเปลี่ยนความเห็นเกี่ยวกับมาตรการดังกล่าว และเพื่อบรรลุดความตกลงเกี่ยวกับการชดเชยความเสียหาย⁴⁷ที่กำหนดไว้ในข้อ 507 วรรค 1

5. ในกรณีที่ภาคิใช้มาตรการชั่วคราวตามที่กล่าวถึงในข้อ 505 เมื่อมีการร้องขอจากภาคิอีกฝ่ายหนึ่งให้เริ่มทำการปรึกษาหารือทันทีหลังจากที่มีการใช้มาตรการชั่วคราวดังกล่าว

6. บทบัญญัติที่เกี่ยวกับการแจ้งภายใต้บทนี้ จะต้องไม่กำหนดให้ภาคิเปิดเผยข้อมูลลับ ซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการขัดขวางการใช้บังคับกฎหมาย หรือมิฉะนั้นเป็นการขัดต่อประโยชน์สาธารณะ หรือจะเป็นการทำให้เสียหายซึ่งผลประโยชน์ด้านการพาณิชย์ที่ถูกต้องตามกฎหมายของวิสาหกิจใดๆ ไม่ว่าจะของเอกชนหรือของรัฐ

ข้อ 507

การชดเชยความเสียหาย

1. ในการปรึกษาหารือกับภาคิอีกฝ่ายหนึ่ง ภาคิที่ขยายการใช้มาตรการปกป้องเป็นระยะเวลาโดยรวมเกินกว่า 3 ปี จะต้องให้การชดเชยสำหรับการเปิดเสรีทางการค้าโดยเป็นการตกลงร่วมกันในรูปของสิทธิประโยชน์ที่เท่าเทียมกัน ในสาระสำคัญในระหว่างระยะเวลาการขยายการใช้มาตรการเกินกว่าสามปีดังกล่าวถึงข้างต้น ให้การปรึกษาหารือดังกล่าวเริ่มต้นขึ้นภายใน 30 วันที่มีการตัดสินใจที่จะขยายการใช้มาตรการดังกล่าว โดยเป็นไปตามข้อ 506 วรรค 4 โดยจะต้องเริ่มต้นขึ้นก่อนมีการขยายการใช้มาตรการดังกล่าว

2. หากภาคีไม่สามารถที่จะบรรลุความตกลงเกี่ยวกับการชดเชยความเสียหายภายใน 30 วันหลังจากที่การปรึกษาหารือเริ่มขึ้น ให้ภาคีผู้ส่งออกสามารถระงับการให้สิทธิประโยชน์ที่เท่าเทียมกันในสาระสำคัญต่อการค้าของภาคีที่ขยายการใช้มาตรการปกป้อง
3. ให้ภาคีแจ้งให้ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งทราบเป็นลายลักษณ์อักษรอย่างน้อย 30 วันก่อนที่จะระงับการให้สิทธิประโยชน์ภายใต้วรรค 2
4. ให้พันธกรณีในการชดเชยความเสียหายภายใต้วรรค 1 และสิทธิที่จะระงับการให้สิทธิประโยชน์ที่เท่าเทียมกันในสาระสำคัญภายใต้วรรค 2 สิ้นสุดลงในวันที่ยกเลิกการใช้มาตรการปกป้อง

48

ข้อ 508

มาตรการปกป้องทั่วไป

1. ภาคีแต่ละฝ่ายคงไว้ซึ่งสิทธิและพันธกรณีของตนภายใต้ข้อ 19 ของแอกต์ 1994 และความตกลงฉบับลิวตีโอว่าด้วยมาตรการปกป้อง และบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องอื่นใดในความตกลงฉบับลิวตีโอ ความตกลงนี้ไม่ก่อให้เกิดสิทธิหรือพันธกรณีที่เพิ่มเติมเกี่ยวกับมาตรการปกป้องทั่วไปดังกล่าวต่อคู่ภาคี เว้นแต่ภาคีที่ใช้มาตรการดังกล่าวอาจไม่ใช้มาตรการกับการนำเข้าสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง หากการนำเข้าดังกล่าวไม่ก่อให้เกิดอันตรายรุนแรงหรือภัยคุกคามให้เกิดอันตรายรุนแรงดังกล่าว หรือความเสียหายรุนแรงหรือภัยคุกคามที่ก่อให้เกิดความเสียหายรุนแรงดังกล่าวจริง หรือปัจจัยดังกล่าวอื่นใดที่อาจกำหนดไว้ในข้อ 19 ของแอกต์ 1994 และความตกลงฉบับลิวตีโอว่าด้วยมาตรการปกป้อง และบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องอื่นใดในความตกลงฉบับลิวตีโอ
2. ให้ภาคีที่พิจารณาจะใช้มาตรการปกป้องทั่วไปกับสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเริ่มการปรึกษาหารือกับภาคีฝ่ายนั้นก่อนที่จะดำเนินการใช้มาตรการดังกล่าวโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะปฏิบัติได้

49

ส่วนที่ 3**มาตรการปกป้องพิเศษสำหรับสินค้าเกษตรอ่อนไหวบางรายการ****ข้อ 509****มาตรฐานสำหรับมาตรการปกป้องพิเศษ**

1. ในสภาวะการณ์พิเศษ ภาคิอาจใช้มาตรการปกป้องพิเศษกับสินค้าเกษตรอ่อนไหวโดยจำกัดจำนวนเฉพาะตามที่ระบุไว้ในภาคผนวก 5
2. คู่ภาคิจะต้องพยายามอย่างดีที่สุดที่จะใช้มาตรการปกป้องพิเศษในลักษณะที่สอดคล้องกับข้อผูกพันของตนภายใต้ข้อกำหนดของความตกลงนี้ เพื่อส่งเสริมการขยายการค้าทวิภาคีในสินค้าเกษตร
3. ภาคิอาจใช้มาตรการปกป้องพิเศษกับสินค้าเฉพาะในระหว่างระยะเวลาที่กำหนดไว้ในภาคผนวก 5 สำหรับสินค้านั้น ๆ เท่านั้น
4. มาตรการปกป้องพิเศษดังกล่าวอาจใช้กับการนำเข้าสินค้าเกษตรที่ระบุไว้ในภาคผนวก 5 หากปริมาณการนำเข้าของสินค้าที่ได้ถึงก่าณัดนั้นของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งที่เข้ามาในดินแดนศุลกากรของภาคีในระหว่างปีปฏิทินที่กำหนดไว้ใด ๆ เกินกว่าระดับปริมาณที่กำหนดไว้สำหรับปีนั้น ระดับปริมาณที่ใช้ดังกล่าวกำหนดไว้ในภาคผนวก 5

5. หากเป็นไปตามเงื่อนไขในวรรค 4 ภาคิอาจเพิ่มอัตราอากรศุลกากรที่ใช้บังคับกับสินค้าสำหรับช่วงระยะเวลาที่เหลือของปีปฏิทินนั้น โดยการใช้อัตราอากรศุลกากรที่เรียกเก็บกับสินค้าในอัตราเยี่ยงชาติที่ได้รับการอนุเคราะห์ยิ่ง (อัตราอากรปกติ) ณ ขณะนั้น หรืออัตราฐาน อัตราได้อัตราหนึ่งที่ต่ำกว่า

6. การจัดหาใด ๆ ของสินค้าที่กำลังอยู่ระหว่างการขนส่งบนพื้นฐานของสัญญาที่ได้ตกลงกันก่อนมีการเรียกเก็บอากรศุลกากรเพิ่มเติมภายใต้ข้อกำหนดของข้อนี้ จะต้องได้รับการยกเว้นจากการเรียกเก็บอากรศุลกากรเพิ่มเติมดังกล่าวใดๆ โดยมีเงื่อนไขว่าสินค้าที่จัดส่งมานั้นจะถูกนับรวมอยู่ในปริมาณของการนำเข้าสินค้านั้นในช่วงปีถัดไป เพื่อความมุ่งประสงค์ของการใช้ระดับปริมาณที่กำหนดไว้ตามบทบัญญัติของวรรค 4 ในปีนั้น

7. ภาคิแต่ละฝ่ายจะต้องใช้มาตรการปกป้องพิเศษใดๆ ในลักษณะที่โปร่งใส โดยภาคิที่ใช้มาตรการพิเศษจะต้องแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษร พร้อมกับข้อมูลที่เกี่ยวข้องให้ภาคิอีกฝ่ายหนึ่งทราบล่วงหน้า โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะปฏิบัติได้ และในกรณีใด ๆ ก็ตาม ภายใน 10 วันทำการของการดำเนินการดังกล่าว

50

8. เมื่อมีการร้องขอ ภาคิที่ใช้มาตรการจะต้องปรึกษาหารือและร่วมมือในการแลกเปลี่ยนข้อสนเทศตามความเหมาะสมกับภาคิอีกฝ่ายหนึ่ง ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเงื่อนไขในการใช้มาตรการดังกล่าว

9. ภาคิไม่อาจใช้มาตรการปกป้องพิเศษกับสินค้าซึ่งอยู่ภายใต้มาตรการที่ภาคิได้ใช้ตามข้อ 19 ของแกตต์ 1994 และความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยมาตรการปกป้อง หรือบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องอื่นใดในความตกลงดับบลิวทีโอ หรือมาตรการที่กำหนดไว้ในข้อ 502-508 และภาคิไม่อาจจงใจใช้มาตรการปกป้องพิเศษกับสินค้าที่อยู่ภายใต้มาตรการที่ภาคิใช้ตามข้อ 19 ของแกตต์ 1994 และความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยมาตรการปกป้อง หรือบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องอื่นใดในความตกลงดับบลิวทีโอ หรือมาตรการใด ๆ ที่กำหนดไว้ในข้อ 502-508

10. โดยไม่ช้าเกินกว่า 3 ปีนับจากวันที่เริ่มใช้บังคับความตกลงนี้ คู่ภาคิจะต้องทบทวนการดำเนินการตามข้อนี้ รวมถึงความเหมาะสมของรายการสินค้าและระดับปริมาณ รวมถึงปัจจัยการเติบโตที่กำหนดไว้ในภาคผนวก 5 การทบทวนจะต้องคำนึงถึงพัฒนาการทางการค้าระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

11. ในกรณีที่ภาคิทำความตกลงหรือข้อตกลงกับประเทศที่มีได้เป็นภาคิ หลังจากเริ่มใช้บังคับความตกลงนี้ โดยมีได้มีมาตรการปกป้องพิเศษกับสินค้าหรือสินค้าต่างๆ ที่ครอบคลุมในส่วนที่เกี่ยวข้องของภาคผนวก 5 ของความตกลงนี้ และในกรณีที่ประเทศที่มีได้เป็นภาคิเป็นผู้จัดหาที่

สำคัญของสินค้าหรือสินค้าต่างๆ โดยความยินยอมร่วมกัน คู่ภาคีจะต้องเริ่มการปรึกษาหารือเกี่ยวกับขอบเขตสำหรับสินค้านั้นหรือสินค้าเหล่านั้นที่จะถอนออกจากภาคผนวก 5

51

มาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืชและมาตรฐานอาหาร

ข้อ 601

วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของบทนี้คือ

- (เอ) ค้ำประกันชีวิตหรือสุขภาพมนุษย์ สัตว์ หรือพืช ในดินแดนของภาคีแต่ละฝ่าย
- (บี) อำนวยความสะดวกต่อการค้าสองฝ่ายที่ปลอดภัยในเรื่องของอาหาร พืช และสัตว์ รวมถึงผลิตภัณฑ์และอาหารสัตว์
- (ซี) ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างหน่วยงานของรัฐบาลไทยและออสเตรเลีย ที่มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับเรื่องที่ครอบคลุมในบทนี้ และให้มีความเข้าใจร่วมกันอย่างลึกซึ้งในกฎระเบียบและขั้นตอนการดำเนินงานของภาคีแต่ละฝ่าย และ
- (ดี) ส่งเสริมการทำงานร่วมกันระหว่างคู่ภาคีในองค์กรระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง เพื่อปฏิบัติตามความตกลงต่างๆ หรือพัฒนามาตรฐาน แนวทาง และข้อเสนอแนะระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่อยู่ภายใต้บทนี้

ข้อ 602

คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

(เอ) “มาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหาร” หมายถึง ข้อกำหนดภาคบังคับ ไม่ว่าจะ เป็น มาตรการสุขอนามัยหรือสุขอนามัยพืช หรือ กฎระเบียบทางเทคนิคอื่นๆ ที่ได้จัดทำตาม กฎหมายที่เกี่ยวข้องของภาคีแต่ละฝ่าย

(บี) “มาตรการสุขอนามัยหรือสุขอนามัยพืช” (มาตรการเอส พี เอส) ให้มีความหมาย เดียวกันกับในภาคผนวก เอ วรรค 1 ของความตกลงเอส พี เอส มาตรการสุขอนามัยหรือ สุขอนามัยพืช รวมถึงกระบวนการการควบคุม ขั้นตอนการตรวจและการอนุญาต แนวทาง ในการใช้ที่กำหนดไว้ในภาคผนวก ซี ของความตกลงเอส พี เอส

(ซี) “ข้อบังคับทางเทคนิค” หมายถึง มาตรการที่ไม่ใช่มาตรการเอส พี เอส ซึ่งมีความหมาย เดียวกันกับในภาคผนวก 1 ของความตกลงที่ บี ที และ

(ดี) “ระดับที่เหมาะสมของการคุ้มครองสุขอนามัยหรือสุขอนามัยพืช” ให้มีความหมาย เดียวกันกับในภาคผนวก เอ ของความตกลงเอส พี เอส

ข้อ 603

พ 52

1. ให้ใช้บทนี้กับมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืชทั้งหมดของภาคีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด ซึ่งอาจมี ผลกระทบโดยตรงหรือทางอ้อมต่อสินค้าเกษตรและอาหารที่มีการค้าระหว่างคู่ภาคี โดยไม่ คำนึงถึงถิ่นกำเนิดของสินค้าเหล่านั้น

2. ให้ใช้บทนี้กับ

(เอ) มาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารอื่นทั้งหมด ที่เกี่ยวกับสินค้าเกษตรและอาหารที่มี การค้าระหว่างคู่ภาคี

(บี) การประเมินผู้ผลิตหรือกระบวนการผลิตสินค้าเกษตรและอาหารที่ส่งออกจากภาคี ฝ่ายหนึ่งไปยังภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง และ

(ซี) การประเมินระบบการควบคุม การตรวจและการอนุญาตอย่างเป็นทางการ ที่เกี่ยวกับ สินค้าเกษตรและอาหารที่ดำเนินการ โดยคู่ภาคี

ข้อ 604

พันธกรณี

1. คู่ภาคียื่นยันอีกครั้งหนึ่งถึงสิทธิและพันธกรณีของตนที่มีอยู่ในส่วนที่เกี่ยวข้องซึ่งกันและกัน ภายใต้ความตกลงเอส พี เอส และความตกลงที บี ที トラบเท่าที่สิทธิและพันธกรณีเหล่านี้ใช้บังคับกับการค้าสินค้าเกษตรและอาหาร
2. ไม่มีควมใดในบทนี้ที่ห้ามภาคีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดในการรับมาใช้หรือคงไว้ โดยเป็นไปตามสิทธิและพันธกรณีระหว่างประเทศของตน ในเรื่องดังต่อไปนี้
 - (เอ) มาตรการเอส พี เอสที่จำเป็นต่อการบรรลุระดับที่เหมาะสมของการคุ้มครองชีวิตหรือสุขภาพของมนุษย์ สัตว์ หรือพืช และ
 - (บี) ข้อกำหนดทางเทคนิคอื่น ๆ ที่กำหนดไว้ในกฎหมาย ระเบียบและนโยบายของภาคีตามความเหมาะสมกับสถานะแวดล้อมระดับชาติของตน
3. โดยสอดคล้องกับวรรค 1 และ 2 ของบทนี้ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องคงไว้ซึ่งอำนาจหน้าที่ทั้งหมด ภายใต้กฎหมายของตน ที่จะปฏิบัติตามมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช และมาตรฐานอื่นที่เกี่ยวข้องกับบทนี้รวมถึงอำนาจหน้าที่ที่จะดำเนินการที่เหมาะสมสำหรับสินค้าซึ่งไม่สอดคล้องกับมาตรการเอส พี เอสและมาตรฐานอื่นดังกล่าวของภาคีนั้น

53

ความกลมกลืน

1. ตามข้อผูกพันของภาคีภายใต้ข้อ 604 วรรค 1 คู่ภาคีจะต้องพยายามอย่างดีที่สุดที่จะดำเนินการให้เกิดความกลมกลืนระหว่างกันของมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช และมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารอื่น ๆ ให้ครอบคลุมมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ตามที่กำหนดไว้ในข้อ 3 ของความตกลงเอส พี เอส และข้อ 2 ของความตกลงที บี ที
2. ความกลมกลืนจะต้องดำเนินไปโดยไม่มีข้อกำหนดให้ภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเปลี่ยนแปลงระดับที่เหมาะสมของการคุ้มครองชีวิตหรือสุขภาพมนุษย์ สัตว์ หรือพืช ซึ่งภาคีนั้นได้กำหนดว่าเหมาะสม โดยเป็นไปตามบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องของข้อ 5 ของความตกลงเอส พี เอส

ข้อ 606

ความเท่าเทียมกัน

1. คู่ภาคียอมรับว่า หลักการของความเท่าเทียมกันตามที่กำหนดไว้ในข้อ 4 ของความตกลงเอส พี เอส และข้อ 2 ของความตกลงที บี ที ที่ใช้กับมาตรการเอส พี เอส และมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารอื่น ๆ ก่อให้เกิดประโยชน์ร่วมกันสำหรับทั้งประเทศผู้ส่งออกและนำเข้า

2. ภูมิภาคจะต้องปฏิบัติตามขั้นตอนการกำหนดความเท่าเทียมกันของมาตรการเอส พี เอส และมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารอื่น ๆ รวมถึงขั้นตอนการควบคุม การตรวจ และการอนุญาตที่พัฒนาโดยองค์กรที่เกี่ยวข้องของดับบลิวทีโอ และคณะกรรมการ โคเด็กซ์แอลิเมนต์แทเรียส องค์กรโรคระบาดสัตว์แห่งโลก และอนุสัญญาอารักขาพืชระหว่างประเทศ ตามที่มีการแก้ไขเป็นครั้งคราว
3. ผลิตภัณฑ์อาหารส่งออกที่เป็นไปตามมาตรฐานอาหารซึ่งได้รับการยอมรับว่าเท่าเทียมกันกับมาตรฐานอาหารของภาคีผู้นำเข้า จะต้องไม่ไปปลบล้างความจำเป็นที่ผลิตภัณฑ์นั้นจะต้องสอดคล้องกับข้อกำหนดภาคบังคับอื่นใดที่เกี่ยวข้องของภาคีผู้นำเข้า

54

กระบวนการการควบคุม การตรวจ และการอนุญาต

1. ภูมิภาคยอมรับว่า ต่างฝ่ายต่างมีการปฏิบัติในระบบที่แตกต่างกัน ที่จะนำสิทธิและพันธกรณีระหว่างประเทศของภูมิภาคที่เกี่ยวข้องกับขั้นตอนการควบคุม การตรวจ และการอนุญาตมาดำเนินการให้เกิดผล
2. เมื่อมีการร้องขอจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องพิจารณายอมรับขั้นตอนที่เกี่ยวข้องในการควบคุม การตรวจ และการอนุญาตของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งเป็นไปตามขั้นตอนที่กำหนดไว้เป็นครั้งคราวโดยองค์กรที่เกี่ยวข้องของดับบลิวทีโอ และคณะกรรมการ โคเด็กซ์แอลิเมนต์แทเรียส องค์กรโรคระบาดสัตว์แห่งโลก หรืออนุสัญญาอารักขาพืชระหว่างประเทศ ทั้งนี้ จะต้องเป็นที่พอใจว่า การดำเนินการข้างต้นจะทำให้เกิดผลเช่นเดียวกับระเบียบข้อบังคับของตน
3. เมื่อมีการร้องขอและเป็นไปตามพันธกรณีระหว่างประเทศ และกฎหมาย ระเบียบ และนโยบายที่ใช้บังคับของตน ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทบทวนการตรวจ การทดสอบ การรับรอง และระบบหรือขั้นตอนการอนุญาตนำเข้าและส่งออกที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ เพื่อให้มั่นใจว่าระบบหรือขั้นตอนดังกล่าวมีเหตุผลและจำเป็น เพื่อที่จะอำนวยความสะดวกต่อสินค้าที่มีการค้าไปยังดินแดนของตนต่อไปและลดต้นทุนของการดำเนินธุรกิจ

4. คู่ภาคีจะต้องร่วมมือกันในเรื่องระบบการตรวจสอบย้อนกลับของสินค้าเพื่อให้มีการแจ้งเรื่องสินค้านำเข้าโกศกัณฑ์ที่ไม่เป็นไปตามมาตรการเอส พี เอส หรือข้อกำหนดมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารอื่น ๆ ซึ่งนำมาจากแนวทางขององค์กรระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง หากมี

5. โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

(เอ) ในกรณีที่ไม่เป็นไปตามมาตรการเอส พี เอส หรือมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารอื่น ๆ ภาคีผู้นำเข้าจะต้องแจ้งให้ภาคีสู้ส่งออกทราบถึงรายละเอียดของสินค้าดังกล่าว

(บี) เว้นแต่กฎหมาย ระเบียบ หรือนโยบายที่มีผลใช้บังคับอยู่จะกำหนดไว้เป็นการเฉพาะ ในขณะที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ ภาคีผู้นำเข้าจะต้องหลีกเลี่ยงการระงับการนำเข้าสินค้าโดยพิจารณาจากการนำเข้าเพียงครั้งเดียว แต่จะต้องติดต่อภาคีสู้ส่งออกโดยทันทีเพื่อหาสาเหตุของการเกิดปัญหา คู่ภาคีจะต้องปรึกษาหารือกันเกี่ยวกับการเยียวยาความเสียหายที่ภาคีสู้ส่งออกจะดำเนินการเพื่อให้มั่นใจว่าการนำเข้าสินค้าในคราวต่อไปจะไม่ได้รับผลกระทบ

(ซี) ภาคีสู้ส่งออกจะต้องสอบสวนและ 55 สอบสวนเกี่ยวกับการไม่เป็นไปตามมาตรฐานข้างต้นที่กล่าวถึงในอนุวรรค (เอ) แก่ภาคีผู้นำเข้า รวมถึงการแก้ไขให้ถูกต้องใด ๆ ซึ่งจะนำไปใช้กับการนำเข้าในคราวต่อไป เมื่อมีการร้องขอ คู่ภาคีจะต้องร่วมกันตรวจสอบขั้นตอนการควบคุมการตรวจ และการอนุญาตการนำเข้าหรือส่งออกที่เกี่ยวข้องและ

(ดี) หลังจากการสอบสวนและการทบทวน หากคู่ภาคีเห็นร่วมกันว่า ประเด็นดังกล่าวเป็นเหตุการณ์ที่เกิดจากปัญหาเฉพาะทางเทคนิคอย่างเดียว ภาคีผู้นำเข้าจะต้องแยกเหตุการณ์ดังกล่าวให้ชัดเจนจากการจัดการด้านขั้นตอนและสถาบัน โดยรวม ที่ใช้กับระบบการควบคุม การตรวจ และการอนุญาตที่เกี่ยวข้อง ในกรณีนี้ ภาคีผู้นำเข้าจะใช้มาตรการจำกัดใด ๆ ที่ใช้ในการขนส่งสินค้าในคราวนั้น ๆ เท่านั้น และจะต้องพยายามอย่างดีที่สุดที่จะทำให้มั่นใจว่าเหตุการณ์นี้จะไม่ถูกนำมาใช้เป็นเหตุใน การปฏิเสธการยอมรับการจัดการที่ใช้กับการขนส่งสินค้าที่เกี่ยวข้องในคราวอื่น ๆ

ข้อ 608

การแลกเปลี่ยนข้อมูลและความร่วมมือ

1. คู่ภาคียอมรับถึงความสำคัญของความสัมพันธ์ของการทำงานที่มีประสิทธิผลและใกล้ชิดระหว่างหน่วยงานกำกับดูแลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ของคู่ภาคี เพื่อที่จะดำเนินการให้วัตถุประสงค์ของบทนี้บังเกิดผล คู่ภาคีจะต้องส่งเสริมกระบวนการปรึกษาหารือให้มากขึ้น เพื่อที่จะอำนวยความสะดวกในการร่วมมือระหว่างกัน

2. โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้อง

(เอ) จัดตั้งหน่วยติดต่อประสานงานในภาพรวม รวมทั้งหน่วยติดต่อเฉพาะด้านที่เกี่ยวข้อง เพื่อเผยแพร่และแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอย่างฉับไว และอำนวยความสะดวกในการพิจารณาคำร้องขอข้อสนเทศหรือคำชี้แจงจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่งอย่างทันเวลาและเป็นพิเศษ หน่วยติดต่อประสานงานในภาพรวมจะต้องร่วมอยู่ในการปรึกษาหารือทั้งหมดที่มีขึ้นตามข้อนี้

(บี) จัดให้มีการแจ้งหน่วยติดต่อที่เกี่ยวข้องของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ถึงการออกใหม่หรือการเสนอเปลี่ยนแปลงแก้ไขมาตรการเอส พี เอส และมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารของตนล่วงหน้าเท่าที่จะปฏิบัติได้ก่อนที่จะใช้บังคับมาตรการดังกล่าว ในกรณีที่มาตรการเหล่านี้ อาจกระทบโดยตรงหรือทางอ้อมต่อการค้าระหว่างคู่ภาคี

(ซี) แจ้งให้ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งทราบไม่ช้ากว่า 56 วัน การเปลี่ยนแปลงนั้นมิผลใช้บังคับ ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพและความปลอดภัยของมนุษย์ สัตว์หรือพืช ที่ต้องการการดำเนินการที่เร่งด่วนขึ้น

(ดี) ทำให้มั่นใจว่าได้จัดข้อสนเทศทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ให้ภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง และคู่ภาคีจะต้องปรึกษาหารือกันอย่างเร่งด่วน โดยมีจุดมุ่งหมายในการลดผลกระทบต่อการค้าให้เหลือน้อยที่สุด ในกรณีที่ภาคีดำเนินการจัดการฉุกเฉิน เพื่อแก้ไขปัญหาที่แน่ชัดแล้วว่าเป็นภัยคุกคามต่อชีวิตหรือสุขภาพของมนุษย์ พืช หรือสัตว์

3. คู่ภาคีจะต้องแสวงหาโอกาสเพื่อความร่วมมือและการทำงานร่วมกันต่อไป ในเรื่องกฎระเบียบในระดับทวิภาคี ภูมิภาค และพหุภาคีโดยสอดคล้องกับบทบัญญัติของบทนี้

4. คู่ภาคีจะต้องส่งเสริมความร่วมมือให้มากยิ่งขึ้นในข้อเสนอที่มีความสำคัญเป็นลำดับแรก ในด้านที่เกี่ยวข้องกับความช่วยเหลือทางเทคนิค และกิจกรรมเสริมสร้างความสามารถ เพื่อให้มั่นใจว่าโอกาสเรื่องเงินทุนหรือการสนับสนุนอื่น ๆ ที่มีอยู่ในปัจจุบันและที่จะเกิดขึ้นในอนาคตจะใช้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของบทนี้ให้มากยิ่งขึ้น

ข้อ 609

เวทีในการปรึกษาหารือในเรื่องมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืชและมาตรฐานอาหาร

1. กลุ่มภาคีจะต้องจัดตั้งคณะผู้เชี่ยวชาญด้านสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช และมาตรฐานอาหาร เพื่อใช้เป็นเวทีสำหรับการปรึกษาหารือในการส่งเสริมวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในข้อ 601 (ซี) และเพื่อสะท้อนถึงข้อผูกพันของกลุ่มภาคีภายใต้ข้อ 608 วรรค 1 ในการกระชับความร่วมมือระหว่างหน่วยงานกำกับดูแล ซึ่งรับผิดชอบด้านมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช และมาตรฐานอาหาร
2. คณะผู้เชี่ยวชาญ พร้อมด้วยคณะทำงานร่วมว่าด้วยสินค้าเกษตรที่มีอยู่แล้ว จะต้องร่วมกันจัดทำวิธีการที่มีเอกภาพเพื่อส่งเสริมการปรึกษาหารือและการร่วมมือกันที่สม่ำเสมอ ในด้านการเกษตรและเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งหมด เพื่อที่จะอำนวยความสะดวกต่อการค้าที่ปลอดภัยระหว่างกลุ่มภาคี
3. ให้คณะผู้เชี่ยวชาญประชุมกันได้บ่อยครั้งตามความจำเป็นและโดยกำหนดร่วมกันของกลุ่มภาคี แต่จะต้องไม่น้อยกว่าหนึ่งครั้งต่อปี ในหลักการกลุ่มภาคีจะต้องประชุมสองครั้งต่อปีในระหว่างสองปีแรกของแผนการทำงานของคณะผู้เชี่ยวชาญ คณะผู้เชี่ยวชาญจะต้องประชุมต่อเนื่องกันกับการประชุมปกติของคณะทำงานร่วม ๆ ซึ่งจะสลับกันจัดขึ้นในดินแดนของภาคีแต่ละฝ่าย
4. กลุ่มภาคีอาจร่วมกันกำหนดกระบวนการที่เป็น ⁴ ง่ายขึ้นเพื่อแก้ไขปัญหาใด ๆ และเพื่อความมุ่ง ₅₇ ต่อและประสานงานที่จัดตั้งขึ้นภายใต้ข้อ 608 วรรค 2 (เอ)
5. คณะผู้เชี่ยวชาญอาจรับรองแผนการทำงานและขั้นตอนการทำงานอย่างเป็นอิสระจากขอบเขตและแบบที่จัดตั้งขึ้นของคณะทำงานร่วม ๆ คณะผู้เชี่ยวชาญต้องแจ้งแก่คณะทำงานร่วม ๆ ให้ทราบถึงผลการประชุมของตน
6. คณะผู้เชี่ยวชาญอาจจัดตั้งหน่วยเฉพาะกิจชั่วคราวเพื่อแก้ไขปัญหาเฉพาะที่เกิดขึ้น
7. ภาคีที่เป็นเจ้าภาพจัดประชุมคณะผู้เชี่ยวชาญจะต้องรับเป็นประธานในการประชุม ผู้ซึ่งจะต้องเป็นผู้แทนจากกระทรวงเกษตรของภาคีนั้น คณะผู้แทนของคณะผู้เชี่ยวชาญอาจประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ด้านเทคนิค และเจ้าหน้าที่ด้านนโยบาย หรือเจ้าหน้าที่ที่ได้รับการแต่งตั้งจากภาคีแต่ละฝ่าย ตามความเหมาะสมเป็นครั้งคราวภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจว่าได้แต่งตั้งผู้แทนที่เหมาะสมและรับผิดชอบงานด้านมาตรการเอส พี เอส และมาตรฐานอาหาร เข้าร่วมในการประชุมของคณะผู้เชี่ยวชาญ ตามวาระการประชุมที่ตกลงกันสำหรับการประชุมแต่ละครั้ง
8. กลุ่มภาคีจะต้องปรึกษาหารือกันเกี่ยวกับวันที่และสถานที่ของการประชุมที่วางแผนไว้ของคณะผู้เชี่ยวชาญและคณะทำงานร่วม ๆ เป็นการล่วงหน้า กลุ่มภาคีจะต้องร่วมกันกำหนดวาระการประชุมของคณะผู้เชี่ยวชาญอย่างน้อย 30 วันล่วงหน้าก่อนการประชุมแต่ละครั้ง

9. เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามวรรค 2 ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับบทนี้ คณะผู้เชี่ยวชาญจะต้องพัฒนาและปฏิบัติตามแผนการทำงานในการประชุมครั้งแรก โดยให้ช่วงแรกของแผนการทำงานแล้วเสร็จและได้รับการทบทวนภายใน 2 ปี นับแต่ที่มีการลงนามในความตกลงฉบับนี้ โดยมีจุดมุ่งหมายในการ

(เอ) ทบทวนความคืบหน้าและติดตามการปฏิบัติตามบทนี้อย่างต่อเนื่อง

(บี) เพิ่มพูนความเข้าใจร่วมกันในมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช มาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหาร และกระบวนการกำกับดูแลที่เกี่ยวข้องของภาคีแต่ละฝ่าย

(ซี) ปรึกษาหารือในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหรือการใช้มาตรการเอส พี เอส และมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารอื่น ๆ ที่มีผลกระทบหรืออาจมีผลกระทบต่อการค้าระหว่างคู่ภาคี

(ดี) ทบทวนและประเมินความคืบหน้าของผลประโยชน์ในการเข้าสู่ตลาดของสินค้าที่มีความสำคัญในลำดับแรกของภาคีแต่ละฝ่าย ตามที่ได้ระบุไว้ในภาคผนวก 6.1 ในขณะที่ได้มีการลงนามในความตกลงฉบับนี้

(อี) ปรึกษาหารือเกี่ยวกับการร้องขอเพื่อ⁵⁸ยอมรับความเท่าเทียมกันของมาตรการเอส พี เอสหรือมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารอื่นๆ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการจัดการควบคุม การตรวจและการอนุญาตนั้น ได้ระบุสาขาที่มีความสำคัญในลำดับแรกของภาคีแต่ละฝ่ายไว้ในภาคผนวก

6.2 ในขณะที่ได้มีการลงนามในความตกลงฉบับนี้

(เอฟ) ปรึกษาหารือในเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทำให้มาตรฐานมีความกลมกลืนกัน

(จี) ปรึกษาหารือหรือประสานท่าทีในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการประชุมคณะกรรมการเอส พี เอส ของดับบลิวทีโอ คณะกรรมาธิการ โคเด็กซ์แอลิเม็นแทเรียส องค์การโรคระบาดสัตว์แห่งโลก หรืออนุสัญญาอารักขาพืชระหว่างประเทศ หรือเวทีอื่นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องสุขภาพมนุษย์ พืช หรือสัตว์

(เอช) ประสานงานและกำหนดความสำคัญในลำดับแรกของการเสริมสร้างความสามารถ และแผนความร่วมมือทางวิชาการที่เกี่ยวกับมาตรการเอส พี เอส และมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารอื่น ๆ และ

(ไอ) ทำให้การแก้ไขข้อพิพาทที่เกิดขึ้น ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับเรื่องต่างๆ ภายใต้บทนี้มีความคืบหน้า

การระงับข้อพิพาท

1. ภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอาจเสนอเรื่องต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายใต้บทนี้ ซึ่งไม่สามารถหาข้อยุติได้โดยการปรึกษาหารือในคณะผู้เชี่ยวชาญที่จัดตั้งขึ้นภายใต้ข้อ 609 เข้าสู่การพิจารณาของคณะกรรมการร่วมเอฟ ทีเอ ได้
2. บทที่ 18 ของความตกลงนี้ จะไม่ใช้บังคับกับบทบัญญัติของบทนี้

59

อุปสรรคทางเทคนิคและอุตสาหกรรมต่อการค้า

ข้อ 701

คำนิยาม

ให้คำศัพท์ทั่วไปทั้งหมดที่เกี่ยวกับมาตรฐานและการประเมินเพื่อการรับรองที่ใช้ในความตกลงนี้มีความหมายตามที่ให้ไว้ในคำนิยามที่อยู่ในคู่มือฉบับที่ 2 (ค.ศ.1996) ขององค์การระหว่างประเทศว่าด้วยการมาตรฐาน /คณะกรรมการระหว่างประเทศว่าด้วยมาตรฐานสาขาอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งครอบคลุมสินค้า กระบวนการและบริการ บทนี้ใช้เฉพาะกับกฎระเบียบทางเทคนิค มาตรฐาน และขั้นตอนการประเมินเพื่อการรับรองที่เกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์ หรือกระบวนการ และวิธีการผลิต นอกจากนี้ คำศัพท์และคำนิยามต่อไปนี้จะต้องใช้เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

- (เอ) “การประเมินเพื่อการรับรอง” หมายถึง ขั้นตอนใดๆ ที่ใช้โดยตรงหรือทางอ้อมเพื่อวินิจฉัยว่าได้มีการปฏิบัติตามข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องในกฎระเบียบทางเทคนิคหรือมาตรฐาน
- (บี) “ความเทียบเท่า” หมายถึง ภาวะการณ์ในกรณีที่มีข้อกำหนดที่มีลักษณะเป็นข้อบังคับที่ใช้ในภาคีส่งออก เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ถูกต้องชอบธรรมของข้อกำหนดที่มีลักษณะเป็นข้อบังคับที่ใช้ในภาคีผู้นำเข้า แม้จะแตกต่างจากข้อกำหนดที่มีลักษณะเป็นข้อบังคับที่

ใช้ในภาคีผู้นำเข้า

(ซี) “ข้อกำหนดที่มีลักษณะเป็นข้อบังคับ” หมายถึง มาตรฐานบังคับและกฎระเบียบทางเทคนิคทั้งหมดที่มีในกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ และนโยบายของกลุ่มภาคี

(ดี) “มาตรฐาน” หมายถึง เอกสารที่ได้รับความเห็นชอบ โดยองค์กรที่เป็นที่ยอมรับ ซึ่งกำหนด กฎเกณฑ์แนวทาง หรือคุณลักษณะของผลิตภัณฑ์ หรือกระบวนการและวิธีการผลิตที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นการทั่วไปและใช้ซ้ำ ซึ่งการปฏิบัติตามไม่มีลักษณะเป็นการบังคับ เอกสารมาตรฐานดังกล่าวอาจกำหนดรวมหรือกำหนดเป็นการเฉพาะเกี่ยวกับข้อกำหนดเรื่องนิยามศัพท์ สัญลักษณ์ การบรรจุหีบห่อ การทำเครื่องหมาย หรือฉลากที่ใช้กับผลิตภัณฑ์ กระบวนการ หรือวิธีการผลิต และ

(อี) “กฎระเบียบทางเทคนิค” หมายถึง เอกสารซึ่งกำหนดคุณลักษณะของผลิตภัณฑ์ หรือกระบวนการและวิธีการผลิตที่เกี่ยวข้อง รวมถึงบทบัญญัติทางด้านการบริหารที่ใช้ ซึ่งการปฏิบัติตามมีลักษณะเป็นการบังคับ กฎระเบียบทางเทคนิคดังกล่าวอาจกำหนดรวมหรือกำหนดเป็นการเฉพาะเกี่ยวกับข้อกำหนดเรื่องนิยามศัพท์ สัญลักษณ์ การบรรจุหีบห่อ การทำเครื่องหมาย หรือฉลากที่ใช้กับผลิตภัณฑ์ กระบวนการ หรือวิธีการผลิต

๖
60
วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของบทนี้ คือ

(เอ) เพื่ออำนวยความสะดวกทางการค้าและการลงทุนระหว่างคู่ภาคีโดยการพยายามร่วมมือกัน เพื่อลดผลกระทบจากกฎระเบียบทางเทคนิค และ/หรือการประเมินผู้ผลิตหรือกระบวนการการผลิต

สินค้าที่มีการค้าขายระหว่างคู่ภาคีให้เหลือน้อยที่สุด ในลักษณะที่เหมาะสมหรือคุ่มค่าที่สุด

(บี) เพื่อเสริมความตกลงและข้อตกลงทวิภาคีระหว่างคู่ภาคีที่เกี่ยวกับกฎระเบียบทางเทคนิค และ

(ซี) เพื่อวางรากฐานสำหรับข้อตกลงการยอมรับร่วมกัน โดยจัดทำในสาขาที่สมัครใจและในบริบทของเอเปก

ข้อ 703
ขอบเขตและพันธกรณี

1. คู่ภาคียื่นยันสิทธิและพันธกรณีที่มีอยู่ของตนในส่วนของข้อซึ่งกันและกัน ที่เกี่ยวกับกฎระเบียบทางเทคนิคภายใต้ความตกลงฉบับลิวตีโอว่าด้วยอุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้า และความตกลงระหว่างประเทศอื่นๆ ทั้งหมด รวมถึงความตกลงด้านสิ่งแวดล้อมและการอนุรักษ์ ซึ่งคู่ภาคีเป็นภาคีอยู่
2. โดยเป็นไปตามสิทธิและพันธกรณีระหว่างประเทศของตนและเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในความตกลงฉบับลิวตีโอว่าด้วยอุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้า ไม่มีความใดในบทนี้ห้ามภาคีที่จะนำมาใช้หรือคงไว้ซึ่ง
 - (เอ) กฎระเบียบทางเทคนิคที่จำเป็นเพื่อทำให้มั่นใจในข้อกำหนดด้านความมั่นคงแห่งชาติของตน และ
 - (บี) กฎระเบียบทางเทคนิคที่จำเป็นเพื่อการคุ้มครองชีวิตหรือสุขภาพของมนุษย์ สัตว์ หรือพืช หรือ สิ่งแวดล้อม หรือเพื่อป้องกันการปฏิบัติที่หลอกลวง หรือเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ถูกต้องชอบธรรมอื่นๆ ตามที่ระบุไว้ในความตกลงฉบับลิวตีโอว่าด้วยอุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้า
3. ให้ภาคีแต่ละฝ่ายคงไว้ซึ่งอำนาจหน้าที่ทั้งหมด⁶¹ ภายใต้อำนาจของตนในการใช้บังคับกฎระเบียบทางเทคนิค ซึ่งรวมถึงอำนาจหน้าที่ในการดำเนิน การที่เหมาะสมต่อสินค้าที่ไม่เป็นไปตามกฎระเบียบทางเทคนิคของภาคี มาตรการดังกล่าวอาจรวมถึงการเรียกเก็บสินค้าจากตลาด การห้ามวางจำหน่ายในตลาดหรือการจำกัดการเคลื่อนย้ายสินค้าอย่างเสรี การจัดเก็บผลิตภัณฑ์หรือการห้ามการนำเข้า
4. คู่ภาคียื่นยันเจตนาของตนที่จะรับและใช้หลักการที่กำหนดไว้ในบันทึกข้อสนทนาของเอเปกว่าด้วยการปฏิบัติที่ดีในการออกกฎระเบียบด้านกฎระเบียบทางเทคนิค ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับขั้นตอนการประเมินเพื่อการรับรองและการให้ความเห็นชอบ โดยอาจปรับแก้ได้ตามความจำเป็น เพื่อเป็นไปตามพันธกรณีระหว่างประเทศของตนภายใต้ความตกลงฉบับลิวตีโอว่าด้วยอุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้า

ข้อ 704

ถิ่นกำเนิด

บทนี้ใช้กับสินค้าทั้งหมดที่ค้าขายระหว่างคู่ภาคี โดยไม่คำนึงถึงถิ่นกำเนิดของสินค้านั้น เว้นแต่จะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น โดยกฎระเบียบทางเทคนิคใดๆ ของภาคี

ข้อ 705

ความกลมกลืนและความเท่าเทียมกัน

1. คู่ภาคีจะต้องพยายามอย่างดีที่สุดที่จะดำเนินการไปสู่การปรับกฎระเบียบทางเทคนิคของแต่ละฝ่ายให้มีความกลมกลืนกันตามความเหมาะสม โดยคำนึงถึงมาตรฐาน ข้อแนะนำ และแนวทางระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง โดยเป็นไปตามสิทธิและพันธกรณีระหว่างประเทศของตน
2. คู่ภาคีจะต้องให้การพิจารณาในทางที่จะยอมรับกฎระเบียบทางเทคนิคของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งอย่างเท่าเทียมกัน แม้ว่ากฎระเบียบเหล่านี้แตกต่างจากกฎระเบียบของตน โดยมีเงื่อนไขว่าคู่ภาคีพอใจว่ากฎระเบียบเหล่านี้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกฎระเบียบของตนอย่างเพียงพอ

62

ขั้นตอนการประเมินเพื่อการรับรอง

1. โดยยอมรับถึงความแตกต่างที่มีอยู่ใน โครงสร้าง องค์กร และการดำเนินการของขั้นตอนการประเมินในดินแดนของตน คู่ภาคีจะต้องทำให้ขั้นตอนเหล่านั้นเข้ากันได้ให้มากที่สุดเท่าที่จะปฏิบัติได้
2. หากเป็นไปได้ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องยอมรับผลของขั้นตอนการประเมินเพื่อการรับรองที่ดำเนินการในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ว่ามีความเทียบเท่ากับที่กำหนดโดยขั้นตอนที่ตนปฏิบัติ หรือขั้นตอนที่มีการปฏิบัติในดินแดนของตนซึ่งมีผลที่ตนยอมรับ หากเป็นที่พอใจว่าขั้นตอนดังกล่าวให้ความเชื่อมั่นว่าสินค้าที่เกี่ยวข้องเป็นไปตามกฎระเบียบทางเทคนิคที่ใช้หรือมาตรฐานที่นำมาใช้หรือคงไว้ในดินแดนของภาคี
3. ก่อนที่จะยอมรับผลของขั้นตอนการประเมินเพื่อการรับรอง และเพื่อเพิ่มความเชื่อมั่นซึ่งกันและกันในความน่าเชื่อถืออย่างต่อเนื่องของผลการประเมินเพื่อการรับรอง คู่ภาคีอาจปรึกษาหารือกันในเรื่องต่าง ๆ โดยมีหน่วยตรวจประเมินเพื่อการรับรองเข้ามาเกี่ยวข้อง ตามความเหมาะสม

4. ภาคีแต่ละฝ่ายอาจรับรอง เห็นชอบ ออกใบอนุญาต หรือยอมรับหน่วยตรวจประเมินเพื่อการรับรองในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ตามข้อกำหนดที่ได้รับความอนุเคราะห์ไม่น้อยไปกว่าที่ให้แก่หน่วยตรวจประเมินเพื่อการรับรองในดินแดนของตน โดยยอมรับถึงการดำเนินการที่เป็นประโยชน์ร่วมกันของกลุ่มภาคี
5. เมื่อได้รับการร้องขอจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องดำเนินมาตรการที่สมเหตุสมผลตามที่ตนอาจมีเพื่ออำนวยความสะดวกในการเข้าถึงขั้นตอนการประเมินเพื่อการรับรองในดินแดนของตน
6. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้การพิจารณาด้วยความเห็นอกเห็นใจต่อการร้องขอของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง เพื่อให้มีการเจรจาความตกลงเพื่อการยอมรับผลของขั้นตอนการประเมินเพื่อการรับรองของภาคีฝ่ายนั้นในสาขาที่ตกลงกัน
7. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องใช้ประโยชน์จากข้อตกลงการยอมรับร่วมที่มีอยู่ ที่เกี่ยวข้องกับการยอมรับกระบวนการและขั้นตอนการประเมินเพื่อการรับรอง ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้
8. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องดำเนินขั้นตอนเพื่อปฏิบัติตามส่วนที่ 1 2 และ 3 ของข้อตกลงเอเปกว่าด้วยการยอมรับร่วมสำหรับการประเมินเพื่อการรับรอง ใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง 63
9. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้การพิจารณาอย่างจริงจัง หากเป็นไปได้ ในการเข้าร่วมข้อตกลงการยอมรับร่วมในอนาคตใดๆ ที่จัดทำภายในเอเปก

ข้อ 64

ความร่วมมือทางเทคนิคและหน่วยติดต่อประสานงาน

1. โดยการร้องขอของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ภาคีจะต้อง

(เอ) ให้คำแนะนำทางเทคนิค ข้อเสนอแนะ และความช่วยเหลือตามข้อกำหนดและเงื่อนไขที่กำหนดร่วมกันแก่ภาคีฝ่ายนั้น เพื่อส่งเสริมกฎระเบียบทางเทคนิค มาตรฐาน และขั้นตอนการประเมินเพื่อการรับรองของภาคีฝ่ายนั้น และ

(บี) ให้ข้อเสนอแนะในเรื่องโครงการความร่วมมือทางเทคนิคของตนที่เกี่ยวกับกฎระเบียบทางเทคนิคมาตรฐาน และขั้นตอนการประเมินเพื่อการรับรองในเรื่องที่มีความสนใจเฉพาะแก่ภาคีฝ่ายนั้น

2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องจัดตั้งหน่วยติดต่อประสานงาน

(เอ) เพื่อรับผิดชอบในการประสานงานกับผู้มีส่วนได้เสียในดินแดนของตนเกี่ยวกับข้อเสนอเพื่อความร่วมมือที่ดีขึ้นและการตอบสนองต่อข้อเสนอดังกล่าว รวมทั้งกิจกรรมเพื่อความร่วมมือทางเทคนิคที่กำหนดภายใต้วรรค 1

(บี) เพื่อพิจารณาและอำนวยความสะดวกในการยอมรับความเท่าเทียมกันของมาตรฐาน เป็นรายสาขาบนพื้นฐานของแต่ละกรณี

(ซี) เพื่อพิจารณาและอำนวยความสะดวกในข้อตกลงการยอมรับร่วมสำหรับการประเมิน เพื่อการรับ

รองของผลิตภัณฑ์เฉพาะ ตามที่ได้รับการร้องขอจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

(ดี) เพื่อขยายการแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ และ

(อี) เพื่อให้การพิจารณาด้วยความอนุเคราะห์ต่อคำร้องขอข้อสนเทศที่เป็นลายลักษณ์อักษร ใด ๆ

3. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องส่งเสริมหน่วยงานด้านมาตรฐานในดินแดนของตนเพื่อร่วมมือกับ หน่วยงานด้านมาตรฐานในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในการเข้าร่วมในกิจกรรมด้านมาตรฐาน ตามความเหมาะสม เช่น ในฐานะสมาชิกในหน่วยงานมาตรฐานระหว่างประเทศ

65

การค้าบริการ

ส่วนที่ 1

วัตถุประสงค์ คำนิยาม และขอบเขต

ข้อ 801

วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของบทนี้ คือ

(เอ) เพื่อเปิดเสรีการค้าบริการระหว่างคู่ภาคี โดยเป็นไปตามข้อ 5 ของเกตส์ และ

(บี) เพื่อขยายความร่วมมือด้านการค้าบริการระหว่างคู่ภาคีเพื่อที่จะปรับปรุงประสิทธิภาพ ความสามารถทางการแข่งขัน และความหลากหลายของบริการและผู้ให้บริการ

ข้อ 802

คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

(เอ) “นิติบุคคลของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง” หมายถึง นิติบุคคลซึ่งไม่ว่าจะ

(1) ก่อตั้งขึ้นหรือจัดตั้งขึ้นภายใต้กฎหมายของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งและประกอบธุรกิจอย่างมี
นัยสำคัญในดินแดนของภาคีนั้น หรือ

(2) ในกรณีการให้บริการผ่านการจัดตั้งทางพาณิชย์ ซึ่งเป็นเจ้าของหรือควบคุมโดย
เอ บุคคลธรรมดาของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง หรือบี นิติบุคคลของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งที่ระบุไว้ในอนุ
วรรค (1)

(บี) “มาตรการ” หมายถึง มาตรการใด ๆ ของภาคี ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบของกฎหมาย
ระเบียบ กฎขั้นตอน คำตัดสิน การดำเนินการทางฝ่ายบริหาร หรือรูปแบบอื่นใด

(ซี) “มาตรการของกลุ่มภาคีที่มีผลกระทบต่อการค้าบริการ” หมายถึง มาตรการที่ใช้โดย

(1) รัฐบาลและหน่วยงานที่มีอำนาจของส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค หรือส่วนท้องถิ่น และ

(2) องค์กรที่มีใช้ของรัฐบาลซึ่งใช้อำนาจที่ได้รับมอบจากรัฐบาลและหน่วยงานที่มีอำนาจ
ของส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค หรือส่วนท้องถิ่นรวมถึงมาตรการในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ

66

(1) การซื้อบริการ การชำระค่าบริการ หรือ... บริการ

(2) การเข้าถึงและการใช้บริการที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการ ซึ่งกลุ่มภาคีกำหนดให้เป็น
บริการที่ให้แก่สาธารณะโดยทั่วไป

(3) การปรากฏตัวรวมทั้งการจัดตั้งทางพาณิชย์ของบุคคลของภาคีเพื่อการให้บริการใน
ดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในการปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้บทนี้ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องดำเนิน
มาตรการเช่นว่านั้นที่สมเหตุสมผลเท่าที่ตนเองจะมีอยู่ เพื่อให้มั่นใจว่ารัฐบาลและหน่วยงานผู้มี
อำนาจส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น และองค์กรที่มีใช้ของรัฐบาลจะดำเนินการตามข้อผูกพัน
ภายในดินแดนของตน

(ดี) “บุคคลธรรมดาของภาคี” หมายถึง บุคคลธรรมดาซึ่งพำนักอาศัยในดินแดนของภาคี
หรือที่อื่น และผู้ซึ่งเป็นคนชาติของภาคีนั้นภายใต้กฎหมายของภาคีนั้น ๆ

(อี) “ขั้นตอนด้านคุณสมบัติ” หมายถึง ขั้นตอนทางฝ่ายบริหารที่เกี่ยวกับการบริหาร
ข้อกำหนดด้านคุณสมบัติ

(เอฟ) “ข้อกำหนดด้านคุณสมบัติ” หมายถึง ข้อกำหนดที่มีนัยสำคัญซึ่งกำหนดให้ผู้
ให้บริการปฏิบัติตามเพื่อที่จะได้รับการรับรองหรือการอนุญาต

(จี) “ผู้ให้บริการ” หมายถึง บุคคลใด ๆ ซึ่งรับหรือให้บริการ

(เอช) “การให้บริการ” รวมถึง การผลิต การแจกจ่าย การตลาด การขาย และการส่งมอบบริการ และ

(ไอ) “การค้าบริการ” หมายถึง การให้บริการ

- (1) จากดินแดนของภาคีฝ่ายหนึ่งเข้าสู่ดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง
- (2) ในดินแดนของภาคีฝ่ายหนึ่งแก่ผู้ใช้บริการของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง
- (3) โดยผู้ให้บริการของภาคีฝ่ายหนึ่งผ่านการจัดตั้งทางพาณิชย์ในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง
- (4) โดยผู้ให้บริการของภาคีฝ่ายหนึ่งผ่านบุคคลธรรมดาของภาคีที่อยู่ในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

ข้อ 803

ขอบเขต

1. ให้ใช้บทนี้กับมาตรการของคู่ภาคีที่มีผลกระทบต่อการค้าบริการ

2. ห้ามใช้บทนี้กับ

(เอ) การอุดหนุนหรือการให้โดยภาคีหรือโดยเจ้าภาพใด ๆ ที่เกี่ยวกับการรับหรือการคงไว้ซึ่งการรับการอุดหนุนหรือการให้เช่นนั้น ไม่ว่าจะการอุดหนุน⁶⁷ ไร่ให้เช่นนั้นจะเสนอให้เฉพาะแก่การบริการ ผู้ใช้บริการหรือผู้ให้บริการภายในประเทศหรือไม่

(บี) บริการที่ให้โดยการใช้อำนาจหน้าที่ของหน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐบาลภายในดินแดนของภาคีแต่ละฝ่าย ซึ่งหมายถึงบริการใด ๆ ที่มีได้ให้บนพื้นฐานของการพาณิชย์หรือการแข่งขันกับผู้ให้บริการตั้งแต่หนึ่งรายหรือมากกว่า

(ซี) กฎหมาย ระเบียบ หรือนโยบายที่ใช้บังคับการจัดซื้อบริการโดยหน่วยงานของรัฐบาลเพื่อความมุ่งประสงค์ของรัฐบาลและไม่มี ความมุ่งหมายเพื่อนำไปขายต่อเพื่อการพาณิชย์หรือด้วยความ

มุ่งหมายที่จะนำไปใช้ในการให้บริการเพื่อการพาณิชย์

(ดี) มาตรการที่มีผลกระทบต่อบุคคลธรรมดาที่แสวงหาการเข้าสู่ตลาดการจ้างงานของภาคีหรือ

(อี) มาตรการที่เกี่ยวกับการถือสัญชาติ การมีถิ่นที่อยู่หรือการจ้างงานอย่างถาวร

3. บทนี้จะต้องไม่ห้ามภาคีในการคงไว้และการออกมาตรการควบคุมสาขาบริการภายในดินแดนของตนโดยมีเงื่อนไขว่าการใช้มาตรการดังกล่าวอยู่บนพื้นฐานของการไม่เลือกปฏิบัติโดยปราศจากเจตนาที่จะทำให้ประโยชน์ที่มีต่อภาคีอีกฝ่ายหนึ่งภายใต้ข้อกำหนดของบทนี้ต้องถูกลบล้างหรือเสียหายไป
4. บทนี้จะต้องไม่ห้ามภาคีในการใช้มาตรการควบคุมบุคคลธรรมดาของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในการเข้าเมืองหรือพำนักชั่วคราวในดินแดนของตน รวมถึงมาตรการที่จำเป็นในการปกป้องบูรณภาพ และในการทำให้มั่นใจว่ามีการเคลื่อนย้ายบุคคลธรรมดาข้ามเขตแดนของตนอย่างเป็นระเบียบ โดยมีเงื่อนไขว่ามาตรการดังกล่าวจะไม่นำมาใช้ในลักษณะที่ทำให้ประโยชน์ที่มีต่อภาคีอีกฝ่ายหนึ่งภายใต้ข้อกำหนดของข้อผูกพันเฉพาะต้องถูกลบล้างหรือเสียหายไป ข้อเท็จจริงเพียงอย่างเดียวที่กำหนดให้มีการตรวจลงตราสำหรับบุคคลธรรมดาของบางประเทศโดยไม่ใช้บังคับกับบุคคลธรรมดาของประเทศอื่น ๆ จะต้องไม่ถือว่าทำให้ประโยชน์ตามข้อผูกพันเฉพาะถูกลบล้างหรือเสียหายไป
5. เว้นแต่ได้นิยามไว้เฉพาะในบทนี้หรือในภาคผนวก 8 ข้อกำหนดที่ใช้ในบทนี้และในภาคผนวก 8 ซึ่งใช้ในแกตส์ด้วย จะต้องได้รับการตีความให้เป็นไปตามความหมายในแกตส์ โดยอนุโลม

ข้อ 68

การปฏิเสธการให้สิทธิประโยชน์

โดยขึ้นอยู่กับ การแจ้งล่วงหน้าและการปรึกษาหารือ ภาคีอาจปฏิเสธการให้สิทธิประโยชน์ของบทนี้แก่ผู้ให้บริการของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง เมื่อภาคีพิสูจน์ได้ว่าผู้ให้บริการเป็นเจ้าของหรือถูกควบคุมโดยบุคคลของประเทศที่มีได้เป็นภาคี

ส่วนที่ 2

พันธกรณีและกฎระเบียบทั่วไป

ข้อ 805

การชำระและการโอนเงิน

โดยขึ้นอยู่กับข้อ 1605 ภาคีจะต้องไม่ใช่ข้อจำกัดการโอนและการชำระเงินระหว่างประเทศสำหรับธุรกรรมเงินสะพัด 3 ที่เกี่ยวกับข้อผูกพันเฉพาะของตน

ข้อ 806
การยอมรับ

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ในการปฏิบัติตามมาตรฐานหรือหลักเกณฑ์ในการอนุมัติ การอนุญาต หรือการรับรองผู้ให้บริการ ภาคแต่ละฝ่ายอาจยอมรับการศึกษาหรือประสบการณ์ที่ได้รับ ข้อกำหนดที่ต้องปฏิบัติตาม หรือการอนุญาต หรือการรับรองที่ให้ในภาคอีกฝ่ายหนึ่ง การยอมรับดังกล่าวอาจอยู่บนพื้นฐานของความตกลงหรือข้อตกลงระหว่างคู่ภาค คู่ภาคที่รับรู้ว่าการยอมรับควรอยู่บนพื้นฐานของหลักเกณฑ์ที่ตกลงกัน ในระดับพหุภาค หากเป็นการเหมาะสม
2. คู่ภาคจะต้องผลักดันหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของตนให้มีการเจรจาด้านการยอมรับข้อกำหนดด้านคุณสมบัติขั้นตอนด้านคุณสมบัติ ขั้นตอนการอนุญาตหรือการจดทะเบียน ด้วยความมุ่งหมายที่จะบรรลุผล โดยเร็วข้อผูกพันดังกล่าวอาจกำหนดเป็นข้อผูกพันเพิ่มเติมในภาคผนวก 8

69

ข้อ 807
สิทธิและพันธกรณีอื่น ๆ

1. ให้ถือว่าคู่ภาคมีสิทธิและพันธกรณีภายใต้ความตกลงนี้เช่นเดียวกันกับที่คู่ภาคอาจมีภายใต้บทบัญญัติที่เกี่ยวข้องของแกตส์ โดยอนุโลม หากข้อผูกพันด้านการเข้าสู่ตลาดและการประดิษฐ์เชิงคนชาติที่ระบุในภาคผนวก 8 ได้ระบุไว้ในข้อผูกพันเฉพาะของคู่ภาคที่แนบท้ายแกตส์
- 3 “ธุรกรรมเดินสะพัด” หมายถึง ธุรกรรมเดินสะพัดตามที่นิยาม โดยกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (ไอ เอ็ม เอฟ)
2. บทบัญญัติที่เกี่ยวข้องของแกตส์ คือ ข้อ 6 วรรค 1, 2, 3, 5, และ 6 ข้อ 8 วรรค 1, 2, 5 ภาคผนวกว่าด้วยการบริการการเงิน ภาคผนวกว่าด้วยการบริการขนส่งทางอากาศ วรรค 1, 2, 3, 4, 6 และภาคผนวกว่าด้วยการโทรคมนาคม วรรค 1 ถึง 5

ส่วนที่ 3
ความร่วมมือ

ข้อ 808
สาขาความร่วมมือ

1. คู่ภาคีจะต้องกระชับและเพิ่มความพยายามร่วมมือที่มีอยู่ในสาขาบริการ และพัฒนาความร่วมมือในสาขาที่ไม่ครอบคลุมโดยข้อตกลงความร่วมมือที่มีอยู่ ซึ่งรวมถึง แต่ไม่จำกัดอยู่เพียงเรื่องดังต่อไปนี้

- (เอ) การวิจัยและการพัฒนา
- (บี) การพัฒนาและการฝึกอบรมปฏิบัติงานด้านทรัพยากรมนุษย์และวิชาชีพ
- (ซี) การจัดการข้อมูลการค้าบริการ
- (ดี) การเพิ่มความสามารถของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

2. คู่ภาคีจะต้องสนับสนุนการพัฒนาความร่วมมือด้านการศึกษา การดูแลสุขภาพ และการท่องเที่ยว

3. คู่ภาคีจะต้องทำงานร่วมกันเพื่อส่งเสริมการอำนวยความสะดวกด้านการเข้าเมืองชั่วคราว โดยเฉพาะแก่นักธุรกิจ โดยพัฒนาความสามารถในการให้อนุญาตการเข้าเมืองเพื่อธุรกิจในต่างประเทศ

ส่วน 70

ข้อผูกพันเฉพาะ

ข้อ 809

การเข้าสู่ตลาด

1. ในส่วนที่เกี่ยวกับการเข้าสู่ตลาด โดยรูปแบบการให้บริการตามที่ระบุไว้ในข้อ 802 วรรค (ไอ) ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้การปฏิบัติแก่การบริการและผู้ให้บริการของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งเป็นการอนุเคราะห์ที่ไม่ด้อยไปกว่าที่ได้กำหนดไว้ภายใต้ข้อกำหนด ข้อจำกัด และเงื่อนไขที่ตกลงและระบุไว้ในภาคผนวก 8
2. ในสาขาซึ่งได้มีการยอมรับข้อผูกพันการเข้าสู่ตลาด มาตรการซึ่งภาคีจะต้องไม่คงไว้หรือนำมาใช้ ไม่ว่าจะอยู่บนพื้นฐานของการแบ่งเขตภูมิภาค หรือบนพื้นฐานของดินแดนของตนทั้งหมด เว้นแต่จะระบุไว้เป็นอย่างอื่นในภาคผนวก 8 คือ

- (เอ) ข้อจำกัดในจำนวนผู้ให้บริการ ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบของจำนวนตัวเลขโควตา การ

ผูกขาด ผู้ให้บริการที่ได้รับสิทธิแต่ผู้เดียวหรือข้อกำหนดเกี่ยวกับการทดสอบความจำเป็นทางเศรษฐกิจ

(บี) ข้อกำหนดในมูลค่าทั้งหมดของธุรกรรมทางการค้าบริการหรือสินทรัพย์ในรูปแบบของจำนวนตัวเลขโควตา หรือข้อกำหนดเกี่ยวกับการทดสอบความจำเป็นทางเศรษฐกิจ

(ซี) ข้อกำหนดในจำนวนทั้งหมดของการประกอบการบริการ หรือในปริมาณทั้งหมดของผลได้จากการบริการแสดงออกเป็นหน่วยตัวเลขที่ได้รับการกำหนดในรูปแบบของโควตา หรือข้อกำหนดเกี่ยวกับการทดสอบความจำเป็นทางเศรษฐกิจ (วรรคนี้ไม่คลุมถึงมาตรการซึ่งจำกัดปัจจัยที่ใช้สำหรับการให้บริการ)

(ดี) ข้อกำหนดในจำนวนทั้งหมดของบุคคลธรรมดาที่อาจถูกว่าจ้างในสาขาบริการใดโดยเฉพาะ หรือที่ผู้ให้บริการอาจจ้างและเป็นผู้ที่จำเป็นและเกี่ยวข้องโดยตรงต่อการให้บริการสาขาใดโดยเฉพาะในรูปแบบของจำนวนตัวเลขโควตา หรือข้อกำหนดเกี่ยวกับการทดสอบความจำเป็นทางเศรษฐกิจ

(อี) มาตรการซึ่งจำกัดหรือกำหนดประเภทเฉพาะขององค์กรตามกฎหมายหรือการร่วมลงทุนซึ่งผู้ให้บริการอาจให้บริการ โดยอาศัยองค์กรตามกฎหมายหรือการร่วมลงทุนนั้น

(เอฟ) ข้อกำหนดในการเข้าร่วมของทุนต่างประเทศในด้านการจำกัดอัตราส่วนสูงสุดของการถือหุ้นต่างค่าหรือมูลค่าทั้งหมดของการลงทุนจากต่างประเทศเฉพาะรายหรือรวมกัน

ข้อ : 71

การปฏิบัติเยี่ยงคนชาติ

1. ในสาขาที่ระบุไว้ในภาคผนวก 8 และโดยขึ้นอยู่กับเงื่อนไขและคุณสมบัติใด ๆ ที่กำหนดไว้ในนั้น ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้การปฏิบัติ ที่เป็นการอนุเคราะห์ไม่ด้อยไปกว่าการปฏิบัติที่ภาคนั้นให้แก่การบริการและผู้ให้บริการที่คล้ายคลึงกันของตน 4 ต่อการบริการและผู้ให้บริการของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ในส่วนที่เกี่ยวกับมาตรการทั้งหมดที่มีผลกระทบต่อการให้บริการ
2. ภาคีอาจปฏิบัติตามข้อกำหนดในวรรค 1 โดยการให้ ไม่ว่าจะเป็นการปฏิบัติที่เหมือนกันในทางรูปแบบหรือ การปฏิบัติที่แตกต่างกันในทางรูปแบบแก่การบริการและผู้ให้บริการของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ตามที่ภาคนั้นให้แก่การบริการและผู้ให้บริการที่คล้ายคลึงกันของตน
- 4 ข้อผูกพันเฉพาะที่กำหนดภายใต้ข้อนี้จะต้องไม่ตีความให้ภาคีใดต้องให้การชดเชยสำหรับความเสียเปรียบทางการแข่งขันที่มีมาแต่เดิม ซึ่งเป็นผลจากการมีลักษณะต่างค่าของบริการหรือผู้ให้บริการที่เกี่ยวข้อง

3. การปฏิบัติที่เหมือนกันในทางรูปแบบหรือการปฏิบัติที่แตกต่างกันในทางรูปแบบจะต้องถือว่า
 ด้อยกว่า ถ้าการปฏิบัติที่นั้นแก้ไขเงื่อนไขในการแข่งขันที่เป็นการเอื้อประโยชน์ต่อการบริการหรือผู้
 ให้บริการของภาคี เมื่อเปรียบเทียบกับบริการหรือผู้ให้บริการที่คล้ายคลึงกันของภาคีอีกฝ่าย
 หนึ่ง

ข้อ 811

ข้อผูกพันเพิ่มเติม

คู่ภาคีอาจเจรจาข้อผูกพันในส่วนที่เกี่ยวข้องกับมาตรการที่มีผลกระทบต่อการค้าบริการซึ่งมิได้ขึ้นอยู่กับ
 การกำหนดตารางข้อผูกพันภายใต้ข้อ 809 หรือ 810 รวมถึงข้อผูกพันที่เกี่ยวข้องกับเรื่องคุณสมบัติ
 มาตรฐาน การจดทะเบียน หรือการอนุญาต ข้อผูกพันดังกล่าวจะต้องระบุไว้ในภาคผนวก 8

72

ส่วนที่ 5

การเปิดเสรีแบบก้าวหน้าและการพัฒนา

ข้อ 812

การทบทวนข้อผูกพัน

1. เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของบทนี้ คู่ภาคีจะต้องเจรจากันต่อไปในด้านการค้าบริการ
 ภายในสามปีนับจากวันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ โดยมีจุดมุ่งหมายในการเพิ่มข้อผูกพันโดยรวม
 ของคู่ภาคีที่ยอมรับภายใต้ความตกลงนี้
2. ในการเจรจาข้อผูกพันต่อไปโดยเป็นไปตามข้อนี้ คู่ภาคีจะต้องยอมรับบทบัญญัติของข้อ 5 วรรค
 1 และ 3 ของแกตส์

3. ภายหลังจากความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ ถ้าภาคีทำความตกลงด้านการค้าบริการใด ๆ กับประเทศที่มีได้เป็นภาคี ภาคีจะต้องพิจารณาคำร้องขอของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในการรวมการปฏิบัติที่เป็นการอนุเคราะห์ที่ไม่ดีน้อยกว่าที่ให้ภายใต้ความตกลงก่อนหน้านี้ ไว้ในความตกลงนี้
4. ภายหลังจากความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ ถ้าภาคีเปิดเสรีสาขา สาขาย่อย หรือกิจกรรมด้านบริการใด ๆ ต่อไป ภาคีจะต้องพิจารณาคำร้องขอของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในการรวมการเปิดเสรีฝ่ายเดียวนั้น ไว้ในความตกลงนี้
5. ภายหลังจากความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ ถ้าบริการที่ก่อนหน้านี้ให้โดยการใช้อำนาจหน้าที่ของหน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐบาล ต่อมาได้ให้บนพื้นฐานของการพาณิชย์หรือการแข่งขันกับผู้ให้บริการตั้งแต่หนึ่งราย หรือมากกว่า ภาคีดังกล่าวจะต้องพิจารณาคำร้องขอของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในการรวมข้อผูกพันใหม่ที่เกี่ยวกับบริการนั้นไว้ในความตกลงนี้

ข้อ 813

ตารางข้อผูกพันเฉพาะ

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องกำหนดตารางข้อผูกพันเฉพาะที่ตนยอมรับภายใต้ส่วนที่ 4 ของบทนี้ ในส่วนที่เกี่ยวกับสาขาซึ่งได้มีการยอมรับข้อผูกพันเช่นนั้น ตารางแต่ละฉบับจะต้องระบุ

- (เอ) ข้อกำหนด ข้อจำกัด และเงื่อนไข⁷³ เกี่ยวกับการเข้าสู่ตลาด
- (บี) เงื่อนไขและคุณสมบัติว่าด้วยการประดิษฐ์เชิงคนชาติ
- (ซี) การยอมรับเกี่ยวกับข้อผูกพันเพิ่มเติม
- (ดี) กรอบเวลาในการปฏิบัติตามข้อผูกพันดังกล่าวตามที่เหมาะสม และ
- (อี) วันที่ข้อผูกพันเช่นว่าจะมีผลใช้บังคับ

2. ตารางข้อผูกพันเฉพาะจะต้องนำมาผนวกท้ายความตกลงนี้ และให้ถือว่าเป็นส่วนสำคัญหนึ่งของความตกลงนี้

ข้อ 814

การแก้ไขข้อผูกพัน

ภาคีอาจแก้ไขข้อผูกพันของตนได้โดยมีการแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรสามเดือนแก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง โดยการร้องขอของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ภาคีที่แก้ไขจะต้องเจรจา ด้วยความมุ่งหมายที่จะบรรลุความตกลงเกี่ยวกับการปรับค่าชดเชยที่จำเป็นใด ๆ เพื่อคงไว้ซึ่งระดับทั่วไปของข้อผูกพันที่เป็นประโยชน์ร่วมกัน ซึ่งเป็นการอนุเคราะห์ต่อการค้าที่ไม่ด้อยไปกว่าที่ได้กำหนดไว้ในตารางข้อผูกพันเฉพาะก่อนการเจรจาดังกล่าว หากไม่บรรลุความตกลง อาจเสนอเรื่องดังกล่าวต่ออนุญาโตตุลาการ โดยเป็นไปตามบทที่ 18

ข้อ 815

การอ้างอิงตามแกตส์

การอ้างอิงทั้งหมดตามแกตส์ในบทนี้เป็นไปตามแกตส์ที่มีผลในวันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ ถ้าภายหลังจากวันดังกล่าว ภาคีเปลี่ยนตารางข้อผูกพันเฉพาะของตนที่ผนวกท้ายแกตส์ แกตส์มีการแก้ไข หรือผลของการเจรจาที่กำหนดในข้อ 6 วรรค 4 ข้อ 10 วรรค 1 ข้อ 13 วรรค 2 หรือ ข้อ 15 วรรค 1 ของแกตส์มีผลใช้บังคับ บทนี้จะต้องได้รับการแก้ไขตามความเหมาะสม โดยการตกลงกันระหว่างคู่ภาคี

ข้อ 816

การสงวนสิทธิตามแกตส์

ความตกลงนี้จะต้องไม่ลดขอบเขตของข้อผูกพันใด ๆ ซึ่งจัดทำโดยภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งภายใต้แกตส์ ที่ให้ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเข้าถึง

74

การลงทุน

ส่วนที่ 1

คำนิยามและขอบเขต

ข้อ 901

คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

(เอ) “การลงทุนที่ครอบคลุมถึง” หมายถึง ในส่วนที่เกี่ยวกับภาคี การลงทุนในดินแดนของภาคีโดยผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งที่มีอยู่เมื่อวันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ หรือที่มีการจัดตั้ง ได้มาหรือขยายในภายหลัง และที่รับเข้ามาโดยภาคีฝ่ายหลัง โดยเป็นไปตามกฎหมายระเบียบ และนโยบายของตน

(บี) “สกุลเงินตราที่ใช้โดยเสรี” หมายถึง สกุลเงินตราที่ใช้โดยเสรีตามที่กำหนดโดยกองทุนการเงินระหว่างประเทศ ภายใต้ข้อต่างๆ ของความตกลงของกองทุนการเงินระหว่างประเทศ และที่แก้ไขหลังจากนั้น หรือสกุลเงินตราใด ๆ ที่ใช้ในการชำระเงินระหว่างประเทศและใช้ค้ำกันแพร่หลายในตลาดหลักในการแลกเปลี่ยนเงินตราระหว่างประเทศ

(ซี) “การลงทุนทางตรง” หมายถึง การลงทุนทางตรงตามที่นิยามโดยกองทุนการเงินระหว่างประเทศภายใต้คู่มือดุลการชำระเงิน ฉบับพิมพ์ครั้งที่ห้า (ปีเอ็มพี 5) ตามที่ได้มีการแก้ไข

(ดี) “มาตรการ” หมายถึง มาตรการใดของภาคี ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบของกฎหมาย ระเบียบ กฎกระบวนการ คำตัดสิน การกระทำของฝ่ายบริหาร หรือรูปแบบอื่นใด และรวมถึงมาตรการที่ใช้โดย

(1) รัฐบาลและหน่วยงานผู้มีอำนาจของส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค หรือส่วนท้องถิ่น และ

(2) องค์กรที่มีใช้ของรัฐบาลซึ่งใช้อำนาจที่ได้รับมอบจากรัฐบาลหรือหน่วยงานผู้มีอำนาจของส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค หรือส่วนท้องถิ่นในการปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้ความตกลงนี้ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องดำเนินมาตรการเช่นว่านั้นที่สมเหตุสมผลเท่าที่ตนอาจจะมิอยู่ เพื่อให้มั่นใจถึงการปฏิบัติตามข้อผูกพัน โดยรัฐบาลและหน่วยงานผู้มีอำนาจส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น และองค์กรที่มีใช้ของรัฐบาลภายในดินแดน ของตน

(อี) “ผู้มีถิ่นที่อยู่ถาวร” หมายถึง บุคคล 75 เาผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีซึ่งไม่ถูกจำกัดโดยเวลา ภายใต้กฎหมายของตน และ

(เอฟ) “ผลตอบแทน” หมายถึง จำนวนเงินซึ่งได้รับหรือได้มาจากการลงทุน รวมถึงกำไร เงินปันผล ดอกเบี้ย ส่วนเกินทุน การชำระค่าสิทธิ การชำระเงินที่เกี่ยวข้องกับสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา และรายได้อื่น ๆ ทั้งหมดที่ถูกต้องตามกฎหมาย

ข้อ 902

การใช้ของบท

1. จะต้องไม่ใช้บทนี้กับการอุดหนุนหรือการให้โดยภาคีหรือกับเงื่อนไขใด ๆ ในการได้รับหรือการได้รับต่อเนื่องของการอุดหนุนหรือการให้ดังกล่าว ไม่ว่าจะการอุดหนุนหรือการให้เช่นนั้นจะเสนอให้เป็นการเฉพาะแก่ผู้ลงทุนและการลงทุนภายในประเทศหรือไม่
2. จะต้องไม่ใช้บทนี้กับกฎหมาย ระเบียบ หรือนโยบายที่ควบคุมการจัดซื้อ โดยหน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐบาลเกี่ยวกับสินค้าและบริการที่จัดซื้อเพื่อความมุ่งประสงค์ของรัฐบาล และไม่มี ความมุ่งหมายเพื่อการขายต่อในเชิงพาณิชย์ หรือมีความมุ่งหมายเพื่อใช้ในการผลิตสินค้าหรือการให้บริการเพื่อการขายในเชิงพาณิชย์
3. บทนี้จะต้องไม่ห้ามผู้ลงทุนของภาคีฝ่ายหนึ่งในการใช้ประโยชน์จากบทบัญญัติของกฎหมาย ระเบียบหรือ นโยบายใด ๆ ของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งเป็นการให้การอนุเคราะห์ที่มากกว่าบทบัญญัติของบทนี้

ส่วนที่ 2

การเปิดเสรีการลงทุน

ข้อ 903

ขอบเขต

1. ส่วนนี้ใช้กับมาตรการที่นำมาใช้หรือคงไว้โดยภาคี ที่เกี่ยวกับ
 - (เอ) การลงทุนทางตรงของผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง และ
 - (บี) ผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเว้นแต่มาตรการดังกล่าวเป็นมาตรการที่กระทบต่อการค้าบริการของภาคีฝ่ายนั้นตามที่กำหนดไว้ในข้อ 803วรรค 1

จ 76

การ प्रतिบัติเยี่ยงคนช แต่ก่อนการจัดตั้ง

ในสาขาที่ระบุในภาคผนวก 8 และ โดยขึ้นอยู่กับเงื่อนไขและคุณสมบัติใด ๆ ที่กำหนดไว้ในนั้น ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้การปฏิบัติต่อผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งที่เป็น การอนุเคราะห์ไม่ด้อยไปกว่าที่ภาคีนั้นให้ในสภาวะการณ์ที่คล้ายคลึงกันแก่ผู้ลงทุนของตนในส่วนที่เกี่ยวกับการจัดตั้งและการได้มาซึ่งการลงทุนในดินแดนของตน

ข้อ 905

การปฏิเสธการให้สิทธิประโยชน์

โดยขึ้นอยู่กับภาระงานและการปรึกษาหารือ ภาคีอาจปฏิเสธการให้สิทธิประโยชน์ของส่วนนี้แก่ผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งเป็นนิติบุคคลของภาคีนั้นและแก่การลงทุนของผู้ลงทุนนั้น เมื่อภาคีพิสูจน์ได้ว่านิติบุคคลดังกล่าวเป็นเจ้าของหรือถูกควบคุมโดยบุคคลของประเทศที่มีได้เป็นภาคี

ส่วนที่ 3

การระงับข้อพิพาทหลังการจัดตั้ง

ข้อ 906

ขอบเขต

ส่วนนี้ใช้กับมาตรการที่นำมาใช้หรือคงไว้โดยภาคี ที่เกี่ยวกับ

(เอ) การลงทุนที่ครอบคลุมถึง และ

(บี) ผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง แต่เพียงเท่าที่เกี่ยวกับการจัดการ การดำเนินการ การปฏิบัติการ และการขายหรือการจำหน่ายจ่ายโอนอื่นของการลงทุนที่ครอบคลุมถึงของผู้ลงทุนดังกล่าว

เว้นแต่มาตรการดังกล่าวเป็นมาตรการที่กระทบต่อการค้าบริการของภาคีฝ่ายนั้นภายใต้ข้อ 803 วรรค 1

๗ 77

การระงับข้อพิพาทหลังการจัดตั้ง

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้การปฏิบัติต่อการลงทุนที่ครอบคลุมถึงที่เป็นการอนุเคราะห์ไม่ด้อยไปกว่าที่ตนให้ในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกันแก่การลงทุนในดินแดนของตน โดยผู้ลงทุนของตน เว้นแต่ที่ได้ระบุไว้เป็นอย่างอื่นในข้อผูกพันเฉพาะของตนที่กำหนดไว้ในภาคผนวก 8
2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้การปฏิบัติต่อผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งที่เป็นการอนุเคราะห์ไม่ด้อยไปกว่าที่ตนให้ในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกันแก่ผู้ลงทุนของตน เว้นแต่ที่ได้ระบุไว้เป็นอย่างอื่นในข้อผูกพันเฉพาะของตนที่กำหนดไว้ในภาคผนวก 8

ส่วนที่ 4
การส่งเสริมและคุ้มครองการลงทุน

ข้อ 908

ขอบเขต

1. ยกเว้นวรรค 2 และข้อ 914 ส่วนนี้ใช้กับมาตรการที่นำมาใช้หรือคงไว้โดยภาคี ที่เกี่ยวกับ
 - (เอ) การลงทุนที่ครอบคลุมถึงซึ่งได้รับความเห็นชอบเป็นลายลักษณ์อักษรโดยหน่วยงานผู้มีอำนาจที่เกี่ยวข้องของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งว่ามีสิทธิได้รับประโยชน์จากความตกลงที่เกี่ยวข้องกับการลงทุน หากมีการกำหนดไว้เช่นนั้น และ
 - (บี) ผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง แต่เพียงเท่าที่เกี่ยวกับการจัดการ การดำเนินการ การปฏิบัติการ และการขายหรือการจำหน่ายจ่ายโอนอื่น ๆ ของการลงทุนที่ครอบคลุมถึงที่กล่าวถึงในอนุวรรค (เอ) โดยนักลงทุนนั้น

2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้
 - (เอ) การปฏิบัติต่อผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งที่เป็นการอนุเคราะห์ที่ไม่ด้อยไปกว่าที่ภาคีนั้นให้ในสภาวะการณ์ที่คล้ายคลึงกันแก่ผู้ลงทุนของประเทศใด ๆ ที่มีได้เป็นภาคี และ
 - (บี) การปฏิบัติต่อการลงทุนของผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งที่เป็นการอนุเคราะห์ที่ไม่ด้อยไปกว่าที่ภาคีนั้นให้ในสภาวะการณ์ที่คล้ายคลึงกันแก่การลงทุนของผู้ลงทุนของประเทศใด ๆ ที่มีได้เป็นภาคี

ในส่วนที่เกี่ยวกับมาตรการที่นำมาใช้หรือคงไว้โดยภาคีที่เกี่ยวข้องกับข้อกำหนด (หากมี) ซึ่งผู้ลงทุนและการลงทุนจำเป็นต้องปฏิบัติตาม: 78 สิทธิประโยชน์จากความตกลงที่เกี่ยวข้องกับการลงทุน ตามที่กล่าวถึงในอนุวรรค 1 (เอ)

3. ในกรณีที่นิติบุคคลของภาคีเป็นเจ้าของหรือถูกควบคุมโดยคนชาติหรือนิติบุคคลของประเทศที่สามใด ๆ คู่ภาคีอาจตัดสินใจร่วมกันในการปรึกษาหารือว่าจะไม่ขยายสิทธิและประโยชน์ของส่วนนี้ให้แก่นิติบุคคล ดังกล่าว

4. นิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้น โดยชอบหรือมิฉะนั้น ได้จัดตั้งขึ้นภายใต้กฎหมายของภาคี จะต้องไม่ได้รับการปฏิบัติในฐานะเป็นผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง แต่การลงทุนใด ๆ ในนิติบุคคลนั้นโดยผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งจะต้องได้รับการคุ้มครองโดยส่วนนี้

5. ส่วนนี้จะต้องไม่ใช้กับบุคคลธรรมดาซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ถาวรที่ไม่ใช่คนชาติของภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ในกรณีที่บทบัญญัติของความตกลงด้านการลงทุนระหว่างภาคีอีกฝ่ายหนึ่งกับประเทศของบุคคลที่มีสัญชาติซึ่งได้ใช้สิทธิแล้วในลักษณะเดียวกัน

ข้อ 909

การส่งเสริมและคุ้มครองการลงทุน

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องสนับสนุนและส่งเสริมการลงทุนในดินแดนของตนโดยผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง
2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจว่าจะให้การปฏิบัติที่เป็นธรรมและเท่าเทียมต่อการลงทุน ในดินแดนของตน
3. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้ความคุ้มครองและความมั่นคงต่อการลงทุนภายในดินแดนของตน

ข้อ 910

การปฏิบัติเยี่ยงชาติที่ได้รับการอนุเคราะห์ยิ่ง

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้การปฏิบัติต่อผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งที่เป็นการอนุเคราะห์ไม่ด้อยไปกว่าที่ตนให้ในสภาวะการณ์ที่คล้ายคลึงกันต่อนักลงทุนของประเทศที่มีใช้ภาคี
2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้การปฏิบัติต่อการลงทุนที่ครอบคลุมถึงทั้งหมดที่เป็นการอนุเคราะห์ไม่ด้อยไปกว่าที่ตนให้ในสภาวะการณ์ที่คล้ายคลึงกันต่อการลงทุนในดินแดนของตน ของผู้ลงทุนของประเทศที่มีใช้ภาคี

79 I

การปฏิเสธการเหตุผลประโยชน์

โดยขึ้นอยู่กับ การแจ้งล่วงหน้าและการปรึกษาหารือ ภาคีอาจปฏิเสธการให้สิทธิประโยชน์ของส่วนนี้แก่ผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งที่เป็นนิติบุคคลของภาคีดังกล่าวและแก่การลงทุนของผู้ลงทุนดังกล่าว เมื่อภาคีพิสูจน์ได้ว่านิติบุคคลเป็นเจ้าของหรือถูกควบคุมโดยบุคคลของประเทศที่มีได้เป็นภาคีและไม่มี การดำเนินธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญอยู่ในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

ข้อ 912

การเวนคืน

1. ห้ามมิให้ภาคีเวนคืน หรือโอนการลงทุนของผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเป็นของรัฐ หรือทำให้การลงทุนนั้นอยู่ภายใต้มาตรการที่มีผลเทียบเท่ากับการโอนเป็นของรัฐหรือการเวนคืน (ต่อไปในที่นี้เรียกว่า “การเวนคืน”) เว้นแต่จะเป็นไปตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(เอ) การเวนคืนเป็นไปเพื่อความมุ่งประสงค์สาธารณะที่เกี่ยวกับความจำเป็นภายในของภาคีนั้นและภายใต้ขั้นตอนโดยชอบตามกฎหมาย

(บี) การเวนคืนไม่เป็นการเลือกปฏิบัติ และ

(ซี) การเวนคืนมีการชำระค่าชดเชยความเสียหายโดยพลัน เพียงพอ และมีประสิทธิผล

2. ค่าชดเชยความเสียหายที่กล่าวถึงในอนุวรรค 1 (ซี) ของข้อนี้จะต้องคำนวณบนพื้นฐานของมูลค่าตลาดของการลงทุน โดยทันทีก่อนการเวนคืน หรือการเวนคืนที่จะเกิดขึ้นเป็นที่รับทราบของสาธารณะชน ในกรณีที่มีมูลค่าดังกล่าวไม่สามารถเสาะหาได้โดยง่าย ค่าชดเชยความเสียหายจะต้องกำหนดให้เป็นไปตามหลักการที่ยอมรับโดยทั่วไปในการประเมินมูลค่าและหลักการความเที่ยงธรรม โดยคำนึงถึงเงินลงทุน ค่าเสื่อมราคาเงินทุนที่ส่งกลับแล้ว มูลค่าทดแทน การเคลื่อนไหวของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตรา และปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องตามความเหมาะสม

3. ค่าชดเชยความเสียหายจะต้องชำระโดยปราศจากความล่าช้าโดยมิชอบ จะต้องรวมดอกเบี้ยในอัตราที่สมเหตุสมผลในเชิงพาณิชย์และจะต้องโอนได้โดยเสรีระหว่างดินแดนของคู่ภาคีในสกุลเงินตราที่ใช้ได้โดยเสรี

80 13

ค่าชดเชยความเสียหาย

เมื่อภาคนำมาตรการใด ๆ ที่เกี่ยวกับการสูญเสียในเรื่องการลงทุนโดยบุคคลของประเทศอื่นใดในดินแดนของตนมาใช้ อันเนื่องมาจากสงครามหรือการขัดแย้งด้วยอาวุธ การปฏิบัติ สภาวะฉุกเฉินแห่งชาติ ความไม่สงบทางพลเรือนอื่น หรือสถานการณ์ที่เหมือนกันอื่น ๆ การปฏิบัติที่ให้แก่ผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องการให้คืน การชดใช้ การชำระค่าชดเชยความเสียหาย หรือการแก้ไขอื่น ๆ จะต้องเป็นการอนุเคราะห์ไม่ด้อยไปกว่าที่ภาคีฝ่ายแรกให้แก่บุคคลของประเทศที่สามใด ๆ

ข้อ 914

การชำระและการโอน

1. โดยขึ้นอยู่กับข้อ 1605 เมื่อได้รับการร้องขอโดยผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องอนุญาตให้เงินทุนทั้งหมดของผู้ลงทุนนั้นที่เกี่ยวกับการลงทุนในดินแดนของตนสามารถโอนเข้ามาและออกไปได้โดยเสรีจากดินแดนของตน 5 และปราศจากความล่าช้าโดยมิชอบในสกุลเงินตราที่ใช้ได้โดยเสรี เงินทุนนั้นรวมถึงดังต่อไปนี้
 - (เอ) ทุนขั้นต้น รวมทุนเพิ่มเติมใด ๆ ที่ใช้รักษาและขยายการลงทุน
 - (บี) ผลตอบแทน
 - (ซี) เงินที่ได้รับจากการขาย หรือการขายบางส่วน หรือการเลิกลงทุน
 - (ดี) การชำระคืนเงินที่เรียกหรือให้ชำระ
 - (อี) การชำระสำหรับความสูญเสียที่กล่าวถึงในข้อ 913 และ
 - (เอฟ) รายได้และค่าตอบแทนอื่น ๆ ของบุคลากรที่เกี่ยวข้องจากต่างประเทศที่ทำงานเกี่ยวเนื่องกับการลงทุนดังกล่าว
2. เว้นแต่ได้ตกลงกันไว้เป็นอย่างอื่น โดยผู้ลงทุนและภาคีที่เกี่ยวข้อง การโอนจะต้องใช้อัตราแลกเปลี่ยนตามราคาดตลาดที่เป็นอยู่ในวันที่มีการโอน โดยเป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ และนโยบายของภาคีผู้รับการลงทุน
3. โดยไม่คำนึงถึงวรรค 1 และ 2 ภาคีอาจห้ามการโอนโดยการใช้กฎหมายของตนอย่างเที่ยงธรรม ไม่เลือกปฏิบัติ และโดยสุจริต ในเรื่องที่เกี่ยวข้อง
 - (เอ) การล้มละลาย การไม่สามารถชำระหนี้ หรือการคุ้มครองสิทธิของเจ้าหนี้ หรือ
 - (บี) การทำให้มั่นใจว่ามีการปฏิบัติตามคำพิพากษาในกระบวนการพิจารณาทางศาล

การรบวงสิทธิ

1. ถ้าภาคีหรือหน่วยงานของภาคีชำระเงินแก่ผู้ลงทุนของภาคีนั้นภายใต้การค้ำประกัน สัญญาประกันภัยต่อความเสียหายที่มีใช้เชิงพาณิชย์ หรือรูปแบบอื่น ๆ ของการชดเชยค่าเสียหายที่ตนได้ให้เกี่ยวกับการลงทุน ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งจะต้องยอมรับการสวมสิทธิหรือการโอนสิทธิหรือกรรมสิทธิ์ใด ๆ ที่เกี่ยวกับการลงทุนดังกล่าวสิทธิหรือสิทธิเรียกร้องที่รับช่วงหรือที่ถูกโอนจะต้องไม่มากกว่าสิทธิหรือสิทธิเรียกร้องเดิมของผู้ลงทุน
2. เมื่อภาคีหรือหน่วยงานของภาคีชำระเงินแก่ผู้ลงทุนของภาคีนั้น และได้สิทธิและสิทธิเรียกร้องของผู้เรื่องนี้รวมถึงเงินทุนของผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งถูกใช้เพื่อการจัดตั้งหรือได้มาซึ่งการลงทุนในดินแดนของภาคี ในกรณีที่การโอนดังกล่าวจะถูกกำหนดเพื่อไม่ให้ข้อผูกพันของภาคีที่ครอบคลุมโดยบทนี้ถูกลบล้างหรือเสียหายไปลงทุน ผู้ลงทุนนั้นจะต้องไม่ดำเนินการเกี่ยวกับสิทธิ

และสิทธิเรียกร้องเหล่านั้นต่อภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง เว้นแต่ได้รับมอบอำนาจให้กระทำการในนามของภาคีหรือองค์กรของภาคีที่ชำระเงิน

ข้อ 916 การเข้าถึงกลไกการระงับข้อพิพาท

1. โดยเป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ และนโยบายของตน ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้อง
 - (เอ) ให้ผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งได้ลงทุนภายในดินแดนของตนและบุคลากรที่จ้างโดยผู้ลงทุนในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนเข้าถึงองค์กรทางศาลหรือฝ่ายบริหารที่มีอำนาจของตนอย่างเต็มที่ เพื่อที่จะให้มีวิธีการในการรักษาสิทธิเรียกร้องและบังคับใช้สิทธิเกี่ยวกับข้อพิพาทกับนักลงทุนของตน
 - (บี) อนุญาตให้ผู้ลงทุนของตนที่จะเลือกวิธีการ โดยความสมัครใจของผู้ลงทุนในการระงับข้อพิพาทที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนกับผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง รวมถึงอนุญาโตตุลาการที่ดำเนินการในประเทศที่สาม และ
 - (ซี) ทำให้มั่นใจว่ามีการบังคับตามผลคำพิพากษาหรือคำชี้ขาดใด ๆ
2. ไม่มีควมใดในข้อนี้ที่กำหนดให้ภาคีต้องยอมรับหรือบังคับคำพิพากษาหรือคำชี้ขาดขององค์กรทางศาลหรือฝ่ายบริหารของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งหรือของประเทศที่มีได้เป็นภาคี

82 17

การระงับข้อพิพาทระหว่าง เภทกับผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

1. ในกรณีที่มีข้อพิพาทระหว่างภาคีกับผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนที่ครอบคลุมถึงให้มีการปรึกษาหารือกันระหว่างคู่กรณีที่เกี่ยวข้องด้วยความมุ่งหมายที่จะระงับข้อพิพาทอย่างสันติ
2. ถ้าข้อพิพาทที่เกิดขึ้นไม่สามารถระงับได้โดยการปรึกษาหารือและการเจรจา ผู้ลงทุนโดยความสมัครใจของตน อาจเลือกที่จะ
 - (เอ) ฟ้องคดีต่อองค์กรทางศาลหรือองค์กรฝ่ายบริหารที่มีอำนาจของภาคี โดยเป็นไปตามกฎหมายและระเบียบของภาคี หรือ
 - (บี) ระงับโดยศาลอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศเฉพาะกิจที่ตั้งขึ้นภายใต้กฎเกณฑ์อนุญาโตตุลาการของคณะกรรมการสิทธิการสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายการค้าระหว่าง

ประเทศ (อันซิทรัล) ตามหลักการ การหารือและการเจรจาควรกระทำต่อเนื่องกันเป็นเวลา สามเดือน

3. ภายหลังจากความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ ถ้าภาคีทำความตกลงระหว่างประเทศกับประเทศที่มีใช้ ภาคว่า ซึ่ง

(เอ) ให้สิทธิผู้ลงทุนของประเทศที่มีใช้ภาคว่าในการยื่นฟ้องต่ออนุญาโตตุลาการในเรื่อง สิทธิเรียกร้องที่เกี่ยวกับข้อพิพาทระหว่างผู้ลงทุนนั้นกับภาคว่าเกี่ยวกับการลงทุน และ

(บี) จัดให้มีวิธีการในการระงับข้อพิพาทที่ไม่รวมอยู่ในวรรค 2

ในกรณีนั้น ผู้ลงทุนของภาคว่าอีกฝ่ายหนึ่งที่ยกข้อพิพาทขึ้นในวรรค 1 โดยความสมัครใจของตน อาจเลือกใช้วิธีการนั้นในการระงับข้อพิพาท

4. เมื่อได้ดำเนินการตามที่กล่าวถึงในวรรค 2 หรือ 3 ของข้อนี้แล้ว ภาคว่าแต่ละฝ่ายจะต้องไม่ ดำเนินการเกี่ยวกับข้อพิพาทโดยผ่านช่องทางทางการทูต เว้นแต่

(เอ) องค์กรระงับข้อพิพาทที่เกี่ยวข้องได้ตัดสินว่าตนไม่มีเขตอำนาจในข้อพิพาทที่เกิดขึ้น หรือ

(บี) ภาคว่าอีกฝ่ายหนึ่งไม่รักษาหรือปฏิบัติตามคำพิพากษา คำชี้ขาด คำสั่งใด ๆ หรือคำ วินิจฉัยอื่น ๆ ขององค์กรระงับข้อพิพาทที่เกี่ยวข้อง

5. ในกระบวนการพิจารณาใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับข้อพิพาทเกี่ยวกับการลงทุนที่ครอบคลุมถึง ในขั้นตอน ใด ๆ ของกระบวนการพิจารณาที่กล่าวถึงในอนุวรรค 2 (บี) หรือวรรค 3 ภาคว่าจะต้องไม่อ้างสิทธิว่า ผู้ลงทุนที่เกี่ยวข้องได้รับหรือจะรับค่าชดเชยหรือค่าชดเชยความเสียหายอื่น ๆ ตามประกันภัยหรือ สัญญาค่าประกันสำหรับความเสียหายทั้งหมด 83 เปอร์เซ็นต์ของความสูญเสียใด ๆ ที่ถูกกล่าวอ้าง

6. ศาลอนุญาโตตุลาการที่ตั้งขึ้นภายใต้ข้อนี้จะต้องตัดสินบนพื้นฐานของบทบัญญัติของความตกลง นี้รวมทั้งกฎเกณฑ์ที่ใช้ในกฎหมายระหว่างประเทศและกฎหมายภายใน ในกรณีที่มีข้อพิพาท เกี่ยวกับการกล่าวอ้างถึงการละเมิดพันธกรณีของบทนี้

7. ให้คำชี้ขาดทั้งหมดของอนุญาโตตุลาการถือเป็นที่สุดและผูกพันคู่กรณีในข้อพิพาท

8. จำนวนเงินทั้งหมดที่ได้รับหรือชำระอันเป็นผลมาจากการระงับข้อพิพาทจะต้องโอนได้โดยเสรี โดยสกุลเงินตราที่ใช้ได้โดยเสรี

9. ข้อนี้จะต้องไม่ตีความว่าเป็นการอนุญาตให้ผู้ลงทุนของภาคว่า สามารถอ้างสิทธิเรียกร้องต่อภาคว่าอีก ฝ่ายหนึ่งในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคำตัดสินใด ๆ ของหน่วยงานผู้มีอำนาจด้านการลงทุนต่างประเทศใด ๆ ของภาคว่า นั้น หรือเงื่อนไขที่หน่วยงานผู้มีอำนาจด้านการลงทุนต่างประเทศใด ๆ ของภาคว่า นั้นอาจ กำหนดขึ้น ที่เกี่ยวกับการจัดตั้ง การได้มา หรือการขยายการลงทุนของผู้ลงทุนนั้น หรือที่เกี่ยวกับการ บังคับเงื่อนไขใด ๆ ดังกล่าว

10. ไม่รวมถึงความตกลงระหว่างประเทศใด ๆ กับสมาชิกของสมาคมชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ส่วนที่ 5

การเปลี่ยนแปลงและการทบทวนข้อผูกพัน

ข้อ 918

การเปลี่ยนแปลงข้อผูกพัน

ภาคีอาจเปลี่ยนแปลงข้อผูกพันของตนได้ โดยการแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรสามเดือนแก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง โดยการร้องขอของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ภาคีฝ่ายที่ขอเปลี่ยนแปลงจะต้องดำเนินการเจรจาด้วยความมุ่งหมายที่จะบรรลุการตกลงเกี่ยวกับการปรับเปลี่ยนที่จำเป็นใด ๆ ในการคงไว้ซึ่งระดับทั่วไปของข้อผูกพันที่เป็นประโยชน์ร่วมกัน ซึ่งเป็นการอนุเคราะห์ต่อการค้าที่ไม่ค่อยไปกว่าที่ให้ในตารางข้อผูกพันเฉพาะก่อนการเจรจาดังกล่าว ถ้าไม่สามารถบรรลุความตกลง ภาคีอาจเสนอเรื่องต่ออนุญาโตตุลาการ โดยเป็นไปตามบทที่ 18

ข้อ 84

การทบทวนข้อผูกพัน

1. ภายหลังจากความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ ถ้าภาคีทำความตกลงด้านการลงทุนใด ๆ กับประเทศที่มีได้เป็นภาคี ภาคีจะต้องพิจารณาคำร้องขอของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเพื่อให้รวมการปฏิบัติที่เป็นการอนุเคราะห์ไม่ค่อนไปกว่าที่ให้ภายใต้ความตกลงก่อนหน้าไว้ในความตกลงฉบับนี้
2. ภายหลังจากความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ ถ้าภาคีเปิดเสรีมาตรการใด ๆ ของตนที่ใช้กับผู้ลงทุนหรือการลงทุนมากขึ้น ภาคีจะต้องพิจารณาคำร้องขอของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเพื่อให้รวมการเปิดเสรีฝ่ายเดียวนั้นไว้ในความตกลงฉบับนี้

85

บทที่ ๑๗

การเคลื่อนย้ายบุคคลธรรมดา

ข้อ 1001

วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของบทนี้ คือ

(เอ) เพื่อจัดให้มีสิทธิและพันธกรณีเพิ่มเติมจากที่กำหนดไว้ในบทที่ 8 และบทที่ 9 ที่เกี่ยวกับการเคลื่อนย้ายบุคคลธรรมดาระหว่างคู่ภาคี และ

(บี) เพื่อเพิ่มการเคลื่อนย้ายบุคคลธรรมดาของภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการทางการค้าและการลงทุนระหว่างคู่ภาคี โดยการอำนวยความสะดวกในการเข้าเมืองชั่วคราวทางธุรกิจและกำหนดพิธีการเข้าเมืองสำหรับบุคคลทางธุรกิจที่ไม่ยุ่งยากและมีความโปร่งใส

ข้อ 1002

คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

(เอ) “ผู้เยี่ยมชมธุรกิจ” หมายถึง บุคคลธรรมดาของภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งซึ่งเป็น

(1) ผู้ขายบริการ

(2) ผู้ลงทุนของภาคี หรือผู้แทนของผู้ลงทุน ซึ่งแสวงหาการเข้าเมืองชั่วคราวเพื่อจัดตั้งการลงทุน หรือ

(3) แสวงหาการเข้าเมืองชั่วคราวเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเจรจาขายสินค้า ซึ่งการเจรจาดังกล่าวไม่เกี่ยวข้องกับการขายตรงต่อสาธารณะทั่วไป

(บี) “ผู้ให้บริการตามสัญญา” หมายถึง บุคคลธรรมดาของภาคีซึ่งปฏิบัติตามข้อกำหนดใด ๆ ภายใต้กฎหมาย ระเบียบ และนโยบายของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง หรือปฏิบัติตามข้อกำหนดการยอมรับมาตรฐานใด ๆ หรือหลักเกณฑ์ที่ตกลงกันระหว่างคู่ภาคีในการให้บริการดังกล่าวในดินแดนของภาคีนั้น และ

(1) เป็นลูกจ้างของผู้ให้บริการหรือนิติบุคคลของภาคี ซึ่งไม่มีการจัดตั้งทางพาณิชย์หรือการลงทุนในภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งได้ทำสัญญาบริการกับนิติบุคคลที่จดทะเบียนและมีการดำเนินธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญอยู่ในภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง หรือ

(2) เป็นคนชาติของภาคีและได้รับการว่าจ้างตามสัญญาจ้าง โดยนิติบุคคลที่จดทะเบียนและมีการดำเนินธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญอยู่ในภาคีอีกฝ่าย 86

และกำลังแสวงหาการเข้าเมืองชั่วคราวเพื่อให้บริการ เนต ตำแหน่งผู้จัดการ ผู้บริหาร หรือผู้เชี่ยวชาญ

(ซี) “ผู้บริหาร” หมายถึง บุคคลธรรมดาภายในองค์กรซึ่งมีหน้าที่หลักในการอำนวยความสะดวกด้านการจัดการองค์กร มีอำนาจอย่างกว้างขวางในการตัดสินใจ และเพียงถูกกำกับดูแลหรืออำนาจการทั่วไปจากผู้บริหารในระดับสูงกว่า จากคณะกรรมการ หรือจากผู้ถือหุ้นของธุรกิจ ผู้บริหารจะไม่ปฏิบัติงานโดยตรงที่เกี่ยวกับการให้บริการตามความเป็นจริง หรือการดำเนินการในการลงทุน

(ดี) “พิธีการเข้าเมือง” หมายถึง การตรวจลงตรา ใบอนุญาตทำงาน หรือเอกสารอื่น ๆ หรือการอนุญาตทางอิเล็กทรอนิกส์ ที่ให้สิทธิพำนักอาศัยหรือทำงานแก่บุคคลธรรมดาของภาคีฝ่ายหนึ่งในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

(อี) “ผู้โอนย้ายภายในกิจการ” หมายถึง ลูกจ้างของผู้ให้บริการ ผู้ลงทุน หรือนิติบุคคลของภาคีที่จัดตั้งขึ้นในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในรูปของสาขาหรือธุรกิจในเครือ และเป็น ผู้จัดการ ผู้บริหารหรือผู้เชี่ยวชาญ

(เอฟ) “ผู้จัดการ” หมายถึง บุคคลธรรมดาภายในองค์กรซึ่งมีหน้าที่หลักในการอำนวยการ องค์กรหรือฝ่ายหรือส่วนย่อยขององค์กร กำกับดูแลและควบคุมงานของลูกจ้างอื่น ๆ ในระดับหัวหน้างานผู้เชี่ยวชาญในวิชาชีพ หรือการจัดการ โดยมีอำนาจหน้าที่ในการจ้างและไล่ออกหรือดำเนินการอื่น ๆ ด้านงานบุคคล (เช่น มีอำนาจหน้าที่ในการเลื่อนตำแหน่งหรือการลา) และมีอำนาจหน้าที่ใช้ดุลยพินิจในการดำเนินงานประจำวัน ผู้จัดการไม่รวมถึง หัวหน้างานระดับต้น เว้นแต่ลูกจ้างที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลเป็นผู้เชี่ยวชาญในวิชาชีพ

(จี) “ผู้ขายบริการ” หมายถึง บุคคลธรรมดาของภาคีซึ่งเป็นผู้แทนการขายของผู้ให้บริการของภาคีนั้นและกำลังแสวงหาการเข้าเมืองชั่วคราวในภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการเจรจาการขายบริการสำหรับผู้ให้บริการนั้น โดยที่ผู้แทนดังกล่าวจะไม่เกี่ยวข้องกับการทำการขายตรงต่อสาธารณะทั่วไปหรือในการให้บริการโดยตรง

(เอช) “ผู้เชี่ยวชาญ” หมายถึง บุคคลธรรมดาภายในองค์กรซึ่งมีความรู้ความชำนาญทางวิชาการในระดับสูง และมีความรู้ที่มีกรรมสิทธิ์ในด้านการบริการ เครื่องมือวิจัย เทคนิค หรือการจัดการในองค์กร หรือบุคคลธรรมดาที่มีคุณวุฒิ ทักษะ และประสบการณ์ทางวิชาการหรือทางวิชาชีพในระดับสูง และ

(ไอ) “การเข้าเมืองชั่วคราว” หมายถึง การเข้าเมืองของผู้เยี่ยมชมนธุรกิจ หรือผู้โอนย้ายภายในกิจการ หรือผู้ให้บริการตามสัญญา แล้วแต่กรณี โดยไม่มีเจตนาที่จะมีถิ่นที่อยู่ถาวร และเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องอย่างชัดเจนกับความมุ่งประสงค์ทางธุรกิจของตน นอกจากนี้: ⁸⁷ เองผู้เยี่ยมชมนธุรกิจ เงินเดือนหรือการชำระเงินที่เกี่ยวข้องใด ๆ แก่ผู้เยี่ยมชมนดังกล่าว ควรทำการจ่ายทั้งหมดโดยผู้ให้บริการหรือนิติบุคคลซึ่งว่าจ้างผู้เยี่ยมชมนั้นในประเทศของผู้เยี่ยมชมน

ข้อ 1003

ขอบเขต

1. ให้ใช้บทนี้กับมาตรการที่มีผลกระทบต่อ การเคลื่อนย้ายบุคคลธรรมดาของภาคีเข้าสู่ดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง โดยบุคคลนั้น เป็น

(เอ) ผู้ให้บริการตามสัญญาของภาคีฝ่ายแรก

(บี) ผู้โอนย้ายภายในกิจการของภาคีฝ่ายแรก

(ซี) ผู้ขายบริการของภาคีฝ่ายแรก

(ดี) ผู้ลงทุนของภาคีฝ่ายแรกที่เกี่ยวกับการลงทุนของผู้ลงทุนนั้นในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง หรือ

(อี) บุคคลธรรมดาที่ได้รับการว่าจ้างโดยผู้ลงทุนของภาคีฝ่ายแรกที่เกี่ยวกับการลงทุนของผู้ลงทุนนั้นในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

2. บทนี้จะต้องไม่ใช้กับมาตรการที่มีผลกระทบต่อบุคคลธรรมดาที่กำลังแสวงหาทางเข้าสู่ตลาดการจ้างงานของภาคี หรือมาตรการที่เกี่ยวกับสัญชาติ ถิ่นที่อยู่ หรือการจ้างงานบนพื้นฐานถาวร

ข้อ 1004

การเข้าเมืองชั่วคราวระยะสั้น

โดยคำร้องของผู้เยี่ยมชมธุรกิจของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ในการให้อนุญาตตามพิธีการเข้าเมืองของตน ภาคีจะต้องให้สิทธิในการเข้าเมืองชั่วคราวในดินแดนของตนเป็นระยะเวลาจนถึง 90 วัน แก่ผู้เยี่ยมชมธุรกิจนั้น โดยผ่านพิธีการเข้าเมือง

88

ข้อ 1005

การเข้าเมืองชั่วคราวระยะยาว

โดยเป็นไปตามข้อผูกพันในภาคผนวก 8 ภาคีจะต้องอนุญาตการเข้าเมืองชั่วคราวให้แก่ผู้โอนย้ายภายในกิจการหรือผู้ให้บริการตามสัญญาของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ในการให้อนุญาตตามพิธีการเข้าเมืองของตน เว้นแต่มีการฝ่าฝืนเงื่อนไขใด ๆ ที่ใช้บังคับกับการเข้าเมืองชั่วคราวหรือคำร้องขออยู่ต่อตามพิธีการเข้าเมืองได้ถูกปฏิเสธด้วยเหตุผลด้านความมั่นคงแห่งชาติหรือความสงบเรียบร้อยของสาธารณะ โดยภาคีฝ่ายที่อนุญาต ตามที่ภาคีนั้นเห็นว่าเหมาะสม

ข้อ 1006

การให้ข้อเสนอเทศ

ภาคีจะต้องเผยแพร่หรือมีจะนั้นจัดให้มีข้อเสนอที่จะทำให้ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งมีความคุ้นเคยกับ
มาตรการของตนที่เกี่ยวกับบทนี้แก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

ข้อ 1007

มาตรการตรวจคนเข้าเมือง

ไม่มีความใดในบทนี้ที่ห้ามภาคีในการใช้มาตรการควบคุมบุคคลธรรมดาของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในการ
การเข้าเมืองหรือพำนักชั่วคราวในดินแดนของตน รวมถึงมาตรการที่จำเป็นในการปกป้องบูรณภาพ
ในเขตแดนของตนและเพื่อให้มั่นใจว่ามีการเคลื่อนย้ายบุคคลธรรมดาข้ามเขตแดนของตนอย่าง
เป็นระเบียบ โดยมีเงื่อนไขว่ามาตรการดังกล่าวจะต้องไม่ใช่ในลักษณะที่ทำให้ประโยชน์ของภาคี
อีกฝ่ายหนึ่งที่มีภายใต้ข้อกำหนดของบทนี้ถูกลบล้างหรือเสียหายไป ข้อเท็จจริงเพียงอย่างเดียวที่
กำหนดให้มีการตรวจลงตราสำหรับบุคคลธรรมดาของบางประเทศ โดยไม่ใช่บังคับกับบุคคล
ธรรมดาของประเทศอื่นๆ จะต้องไม่ถือว่าทำให้ประโยชน์ภายใต้ข้อผูกพันเฉพาะถูกลบล้างหรือเสีย
หายไป

ข้อ 1008

พิธีการคำร้องขอที่รวดเร็ว

ภาคีจะต้องดำเนินการอย่างรวดเร็วเกี่ยวกับคำร้องจากบุคคลธรรมดาของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ตามพิธี
การเข้าเมืองรวมถึงการร้องขอตามพิธีการเข้าเมืองขั้นต่อไปหรือการขอยุ่ต่อตามคำร้องนั้น

บทที่ 11

พหุข 89 เรอนิกส์

ข้อ 1101

วัตถุประสงค์และคำนิยาม

1. คู่ภาคียอมรับว่าพหุขย้อเล็กทรอนิกส์ได้ก่อให้เกิดความเจริญเติบโตและโอกาสทางเศรษฐกิจ
และยอมรับความสำคัญในการหลีกเลี่ยงอุปสรรคในการใช้และการพัฒนาพหุขย้อเล็กทรอนิกส์
และการปรับใช้กฎเกณฑ์ฉบับลิวทิงที่โอที่เกี่ยวข้อง
2. วัตถุประสงค์ของบทนี้คือเพื่อส่งเสริมพหุขย้อเล็กทรอนิกส์ระหว่างคู่ภาคี รวมถึงการกระตุ้นให้
เกิดความร่วมมือในการเป็นพันธมิตรทางพหุขย้อเล็กทรอนิกส์
3. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

(เอ) “รูปแบบอิเล็กทรอนิกส์” หมายถึง เอกสารในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ที่กำหนดโดยภาคี รวมถึงเอกสารที่ส่งทางโทรสาร และ

(บี) “เอกสารการดำเนินการทางการค้า” หมายถึง เอกสารในรูปกระดาษที่ออกหรือควบคุมโดยรัฐบาลของภาคี ซึ่งต้องทำให้สมบูรณ์โดยหรือสำหรับ ผู้นำเข้าหรือผู้ส่งออกที่เกี่ยวข้อง การนำเข้าหรือการส่งออกสินค้า

ข้อ 1102

อากรศุลกากร

ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องคงไว้ซึ่งการปฏิบัติที่เป็นอยู่ โดยการไม่เรียกเก็บอากรศุลกากรกับการรับ-ส่งทางอิเล็กทรอนิกส์ระหว่างไทยกับออสเตรเลีย

ข้อ 1103

กรอบของกฎระเบียบภายใน

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องคงไว้ซึ่งกรอบของกฎหมายภายในที่เกี่ยวกับการควบคุมธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งอยู่บนพื้นฐานของกฎหมายแม่แบบว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ ค.ศ. 1996 ของคณะกรรมการการกฎหมายการค้าระหว่างประเทศของสหประชาชาติ

2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้อง

90

(เอ) ลดกฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคต่อพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ให้เหลือน้อยที่สุด และ

(บี) ทำให้มั่นใจว่ากรอบของกฎระเบียบต่างๆ จะสนับสนุนการพัฒนาพาณิชย์

อิเล็กทรอนิกส์ที่นำโดยภาคอุตสาหกรรม

ข้อ 1104

การยืนยันตัวตนทางอิเล็กทรอนิกส์และใบรับรองดิจิทัล

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องคงไว้ซึ่งกฎหมายภายในประเทศที่ใช้ในการยืนยันตัวตนทางอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่ง

(เอ) อนุญาตให้คู่กรณีที่ประกอบธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์เลือกใช้เทคโนโลยีในการยืนยันตัวตนและรูปแบบในการดำเนินการสำหรับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ที่

เหมาะสม โดยไม่มีข้อจำกัดเกี่ยวกับการยอมรับเทคโนโลยีและรูปแบบในการดำเนินการ
นั้น และ

(บี) อนุญาตให้คู่กรณีที่ประกอบธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์มีโอกาสพิสูจน์ในชั้นศาลว่า
การประกอบธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ของตนเป็นไปตามข้อกำหนดในกฎหมายใด ๆ

2. คู่ภาคีจะต้องทำงานเพื่อมุ่งไปสู่การยอมรับร่วมกันของใบรับรองดิจิทัลในระดับรัฐบาลบน
พื้นฐานของมาตรฐานที่ได้รับการยอมรับในระดับสากล
3. คู่ภาคีจะต้องส่งเสริมให้ใบรับรองดิจิทัลสามารถใช้งานระหว่างระบบได้ในภาคธุรกิจ

ข้อ 1105

การคุ้มครองผู้บริโภคทางออนไลน์

ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้การคุ้มครองผู้บริโภคที่ใช้พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ อย่างน้อยในระดับที่เท่า
เทียมกับที่ให้กับผู้บริโภคในรูปแบบพาณิชย์อื่น ๆ ภายใต้กฎหมาย ระเบียบ และนโยบายของภาคี
แต่ละฝ่าย โดยเท่าที่จะเป็นไปได้และในลักษณะที่ภาคีแต่ละฝ่ายเห็นว่าเหมาะสม

๙ 91 ๖

การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลทางออนไลน์

1. โดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างในระบบการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่มีอยู่ในดินแดนของคู่ภาคี
ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องดำเนินการที่ตนเห็นว่าเหมาะสมและจำเป็น เพื่อคุ้มครองข้อมูลส่วน
บุคคลของผู้ใช้พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์
2. ในการพัฒนามาตรฐานการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องคำนึงถึงมาตรฐาน
ระหว่างประเทศและหลักเกณฑ์ขององค์การระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง เท่าที่จะเป็นไปได้

ข้อ 1107

การค้าไร้กระดาษ

1. ภาคิแต่ละฝ่ายจะต้องยอมรับเอกสารการดำเนินการทางการค้าในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ว่ามีความเท่าเทียมกันในทางกฎหมายกับเอกสารในรูปกระดาษ เว้นแต่ในกรณีที
 - (เอ) มีข้อกำหนดทางกฎหมายภายในหรือกฎหมายระหว่างประเทศที่ขัดแย้ง หรือ
 - (บี) การกระทำดังกล่าวจะลดประสิทธิผลของกระบวนการดำเนินการทางการค้า
2. ภาคิจะต้องร่วมมือกันในระดับทวิภาคิและในเวทีระหว่างประเทศ เพื่อส่งเสริมให้มีการยอมรับเอกสารการดำเนินการทางการค้าในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์มากขึ้น

ข้อ 1108

ความร่วมมือด้านพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์

1. ภาคิจะต้องกระตุ้นให้เกิดความร่วมมือในกิจกรรมด้านการทำวิจัยและการฝึกอบรม ที่จะส่งเสริมการพัฒนาพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ให้มากขึ้น รวมถึงการแลกเปลี่ยนแนวปฏิบัติที่ดีที่สุดในการพัฒนาพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์
2. ภาคิจะต้องกระตุ้นให้มีกิจกรรมความร่วมมือ เพื่อส่งเสริมพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ รวมถึงกิจกรรมที่จะปรับปรุงประสิทธิผลและประสิทธิภาพของพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์

ข้อ 1109

การไม่ใช้บทบัญญัติเรื่อง การระงับข้อพิพาท

บทที่ 18 ของความตกลงนี้จะต้องไม่ใช้กับบทบัญญัติต่าง ๆ ของบทนี้ ยกเว้นข้อ 1102

92

นโยบายการแข่งขัน

ข้อ 1201

วัตถุประสงค์และคำนิยาม

1. จุดมุ่งหมายของบทนี้ คือเพื่อมีส่วนในการทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ของความตกลงนี้ โดยการส่งเสริมการแข่งขันที่เป็นธรรมและการจัดการปฏิบัติที่จำกัดการแข่งขัน
2. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้ “การปฏิบัติที่จำกัดการแข่งขัน” หมายถึง การดำเนินการทางธุรกิจหรือการดำเนินธุรกรรมที่ส่งผลกระทบต่อการแข่งขัน เช่น
 - (เอ) ข้อตกลงที่จำกัดการแข่งขันระหว่างคู่แข่งกันที่เป็นผู้ประกอบการระดับเดียวกัน
 ในตลาด

- (บี) การใช้อำนาจทางการตลาดอย่างไม่ถูกต้อง ซึ่งรวมถึงการกำหนดราคาเพื่อทำลายคู่แข่ง
- (ซี) ข้อตกลงที่จำกัดการแข่งขันของผู้ประกอบการต่างระดับกันในตลาด และ
- (ดี) การควบกิจการและการซื้อกิจการที่เป็นการจำกัดการแข่งขัน

ข้อ 1202

การส่งเสริมการแข่งขัน

ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องส่งเสริมการแข่งขัน โดยแก้ปัญหาการปฏิบัติที่จำกัดการแข่งขันในดินแดนของตน และโดยการนำมาใช้และใช้บังคับวิธีการหรือมาตรการตามที่ตนถือว่าเป็นเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ เพื่อตอบโต้การปฏิบัติดังกล่าว

ข้อ 1203

การใช้กฎหมายการแข่งขัน

1. คู่ภาคีจะต้องทำให้มั่นใจว่าธุรกิจทั้งหมดอยู่ภายใต้กฎหมายทั่วไปว่าด้วยการแข่งขัน หรือกฎหมายว่าด้วยการแข่งขันรายสาขาธุรกิจที่เกี่ยวข้อง ซึ่งอาจมีผลใช้บังคับในดินแดนของคู่ภาคี
2. มาตรการใด ๆ ที่ใช้โดยภาคีในการยุติการปฏิบัติที่จำกัดการแข่งขัน และการดำเนินการในการใช้บังคับที่ดำเนินการตามมาตรการเหล่านั้น จะต้องสอดคล้องกับหลักการของความโปร่งใส ความเหมาะสมกับกาลเวลา การไม่เลือกปฏิบัติ การเข้าใจง่ายและมีขั้นตอนที่เป็นธรรม

๙

93
การได้ กเว้น

ภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอาจยกเว้นมาตรการหรือสาขาธุรกิจใด ๆ เป็นการเฉพาะจากบทนี้ โดยมีเงื่อนไขว่าการให้การยกเว้นดังกล่าวมีความโปร่งใส และได้ดำเนินการบนพื้นฐานของนโยบายสาธารณะหรือผลประโยชน์สาธารณะ

ข้อ 1205

ความร่วมมือและการแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

คู่ภาคียอมรับถึงความสำคัญของการร่วมมือและการประสานงานเพื่อบรรลุผลลัพธ์ของการใช้บังคับที่มีประสิทธิภาพภายใต้กฎหมายการแข่งขันของตน คู่ภาคียอมรับเช่นกันถึงความสำคัญของการรักษาความลับในส่วนที่เกี่ยวข้องกับข้อตกลงเหล่านี้ ดังนั้น คู่ภาคีจะต้องร่วมมือกันตามความ

เหมาะสมในเรื่องของการใช้บังคับกฎหมายการแข่งขัน รวมถึงโดยการแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ การแจ้ง การปรึกษาหารือ และการประสานงานในเรื่องการใช้บังคับที่มีลักษณะข้ามพรมแดน

ข้อ 1206

การปรึกษาหารือและการทบทวน

1. โดยการร้องขอของภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง คู่ภาคีจะต้องปรึกษาหารือกัน ด้วยความมุ่งหมายที่จะกำจัดการปฏิบัติที่จำกัดการแข่งขันใดๆ ที่กระทบต่อการค้าหรือการลงทุนระหว่างคู่ภาคี
2. ภายในสามปีของการใช้บังคับความตกลงนี้ คู่ภาคีจะต้องปรึกษาหารือกันเพื่อที่จะทบทวนขอบเขตและการดำเนินการของบทนี้ ด้วยความมุ่งหมายที่จะให้มีการเจรจาแก้ไขบทนี้ที่อาจมีความจำเป็น เพื่อให้มั่นใจว่ามีการคุ้มครองโดยครอบคลุมถึงผลประโยชน์ทางการพาณิชย์ที่ถูกต้องชอบธรรมของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในดินแดนของคู่ภาคี
3. ในการดำเนินการปรึกษาหารือใด ๆ ตามวรรค 2 คู่ภาคีจะต้องปรึกษาหารือกันถึงความต้องการในการจัดทำข้อตกลงเพื่อความร่วมมือและความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในด้านนโยบายการแข่งขันและการใช้บังคับ ไม่ว่าจะเป็นการแก้ไขบทนี้หรือเป็นข้อตกลงแยกต่างหากระหว่างหน่วยงานผู้มีอำนาจในด้านการแข่งขัน
4. ข้อสนเทศหรือเอกสารใด ๆ ที่แลกเปลี่ยนระหว่างคู่ภาคีที่เกี่ยวกับการปรึกษาหารือหรือการทบทวนร่วมกันใด ๆ ที่ดำเนินการตามบทบัญญัติของบทนี้ จะต้องเก็บรักษาไว้เป็นความลับ ภาคีทั้งสองฝ่ายจะต้องไม่เผยแพร่หรือเปิดเผยข้อสนเทศหรือเอกสารดังกล่าวต่อบุคคลใดๆ โดยไม่ได้รับความยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษรจากภาคีที่ให้⁹⁴ ข้อสนเทศหรือเอกสารดังกล่าว เว้นแต่เป็นการปฏิบัติตามข้อกำหนดของกฎหมายภายในของ⁹⁴ นครณีที่การเปิดเผยข้อสนเทศหรือเอกสารดังกล่าวมีความจำเป็นต่อการปฏิบัติตามข้อกำหนดของกฎหมายภายในของภาคีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด ภาคีฝ่ายนั้นจะต้องแจ้งต่อภาคีอีกฝ่ายหนึ่งก่อนมีการเปิดเผยดังกล่าว

ข้อ 1207

ความโปร่งใส

คู่ภาคีจะต้องเผยแพร่ หรือมิฉะนั้นจะต้องจัดให้สาธารณะหากกฎหมายที่ส่งเสริมการแข่งขันที่เป็นธรรม และกฎหมายว่าด้วยการปฏิบัติที่จำกัดการแข่งขันของตน ได้โดยง่าย

ข้อ 1208

เรื่องทั่วไป

1. บทที่ 18 จะต้องไม่ใช้กับบทบัญญัติต่าง ๆ ของบทนี้
2. ในกรณีที่มีความไม่สอดคล้องกันหรือการขัดแย้งกันระหว่างบทบัญญัติใด ๆ ในบทนี้ และบทบัญญัติใด ๆ ที่มีอยู่ในบทอื่นใดของความตกลงนี้ ให้ถือตามบทบัญญัติในบทอื่นเป็นสำคัญเท่าที่เกี่ยวกับความไม่สอดคล้องกันหรือการขัดแย้งกันดังกล่าว

บ 95

ทรัพย์สินทางปัญญา

ข้อ 1301

วัตถุประสงค์

1. วัตถุประสงค์ของบทนี้คือเพื่อเพิ่มผลประโยชน์ทางการค้าและการลงทุน โดยการคุ้มครองและการใช้บังคับสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา
2. “สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา” หมายถึงลิขสิทธิ์และสิทธิข้างเคียง สิทธิในเครื่องหมายการค้า สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ การออกแบบผลิตภัณฑ์ สิทธิบัตร การออกแบบผังภูมิวงจรรวม สิทธิในพันธุ์พืช และสิทธิในความลับทางการค้า ตามที่ได้นิยามและบัญญัติไว้ภายใต้ความตกลงฉบับลิวตีโอว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า

ข้อ 1302

การปฏิบัติตามพันธกรณีระหว่างประเทศ

คู่ภาคีจะต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติของความตกลงฉบับลิวทิงโฮว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวข้องกับการค้า และความตกลงพหุภาคีอื่นใดที่เกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญาที่ภาคีทั้งสองฝ่ายเป็นภาคีอย่างเต็มที่

ข้อ 1303

มาตรการป้องกันการส่งออกสินค้าที่ละเมิดลิขสิทธิ์หรือเครื่องหมายการค้า

เมื่อได้รับข้อเสนอสันเทศหรือการร้องเรียน ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องดำเนินมาตรการเพื่อป้องกันการส่งออกสินค้าที่ละเมิดลิขสิทธิ์หรือเครื่องหมายการค้า โดยเป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ หรือนโยบายของตน

ข้อ 1304

ความร่วมมือเกี่ยวกับการบังคับใช้

คู่ภาคีจะต้องร่วมมือกัน ด้วยความมุ่งหมายที่จะกำจัดการค้าสินค้าที่ละเมิดสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาภายใต้กฎหมาย ระเบียบ หรือนโยบายของตน ความร่วมมือดังกล่าวอาจรวมถึง

- (เอ) การแจ้งชื่อหน่วยติดต่อที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา
- (บี) การแลกเปลี่ยนข้อเสนอสันเทศด้านกา 96 ทธิในทรัพย์สินทางปัญญา ระหว่างหน่วยงานที่รับผิดชอบในด้านการบังคับเขตทษในทรัพย์สินทางปัญญา
- (ซี) การหารือด้านนโยบายเกี่ยวกับข้อริเริ่มในการบังคับใช้สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาในเวทีพหุภาคีและภูมิภาค และ
- (ดี) กิจกรรมและข้อริเริ่มอื่นๆ ในการบังคับใช้สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา ตามที่อาจกำหนดร่วมกันโดยคู่ภาคี

ข้อ 1305

ความร่วมมืออื่นๆ

คู่ภาคี โดยหน่วยงานผู้มีอำนาจ จะต้อง

- (เอ) แลกเปลี่ยนข้อเสนอสันเทศและวัสดุเกี่ยวกับโครงการการศึกษาและความตื่นตัวเกี่ยวกับสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา และการใช้ประโยชน์ในทรัพย์สินทางปัญญาในเชิงพาณิชย์

เท่าที่ทำได้ภายใต้กฎหมาย ระเบียบ และนโยบายของตน และ

(ปี) ส่งเสริมและอำนวยความสะดวกในการพัฒนาให้มีการติดต่อและความร่วมมือระหว่างหน่วยงานรัฐบาล สถาบันการศึกษา องค์กรและหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองและการพัฒนาสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา เพื่อ

- (1) ปรับปรุงและเพิ่มความแข็งแกร่งของระบบบริหารงานทรัพย์สินทางปัญญาในเรื่องต่าง ๆ เช่น การตรวจสอบสิทธิบัตร และการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า
- (2) กระตุ้นให้เกิดการสร้างสรรคและการพัฒนาทรัพย์สินทางปัญญา โดยบุคคลของภาคีแต่ละฝ่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ประดิษฐ์และผู้สร้างสรรค์ที่เป็นปัจเจกชน รวมทั้งวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (เอส เอ็ม อี) และ
- (3) เพิ่มขีดความสามารถและโอกาสของเจ้าของสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาเพื่อให้มีการใช้ประโยชน์สูงสุดและได้รับประโยชน์ทางการค้าจากสิทธิดังกล่าว

บท 97

การบริหารจัดการกฎหมายและระเบียบข้อบังคับที่โปร่งใส

ข้อ 1401

คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้ “การวินิจฉัยทางฝ่ายบริหารที่มีผลใช้บังคับทั่วไป” หมายถึง การวินิจฉัยหรือการตีความทางฝ่ายบริหารที่มีผลใช้บังคับต่อบุคคลทุกคน และทุกสถานการณ์ตามข้อเท็จจริงที่อยู่ภายใต้กรอบของคำนิยามนี้ และที่เป็นบรรทัดฐานในการปฏิบัติ แต่ไม่รวมถึง

(เอ) การกำหนดหรือการวินิจฉัยซึ่งจัดทำขึ้นในกระบวนการพิจารณาทางฝ่ายบริหารหรือกิ่งศาล ซึ่งใช้บังคับกับเฉพาะบุคคล สินค้า บริการ หรือการลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง เป็นกรณีเฉพาะ หรือ

(บี) คำวินิจฉัยที่ชี้ขาดในส่วนที่เกี่ยวกับการกระทำหรือการปฏิบัติเฉพาะ

ข้อ 1402

การเผยแพร่

1. ภาคิแต่ละฝายจะต้องทำให้มั่นใจว่ากฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ และการวินิจฉัยทางฝายบริหารที่มีผลใช้บังคับทั่วไปของตน ที่เกี่ยวข้องกับการค้าสินค้า บริการ และการลงทุน จะได้รับการเผยแพร่ หรือจัดให้มีขึ้น โดยทันทีในลักษณะที่ทำให้ผู้มีส่วนได้เสียจากภาคิอีกฝายหนึ่งเกิดความคุ้นเคย
2. ภาคิแต่ละฝายจะต้องคงไว้ซึ่งวารสารทางราชการฉบับหนึ่งหรือหลายฉบับและเผยแพร่มาตรการใด ๆ ที่กล่าวถึงในวรรค 1 ไว้ในวารสารเหล่านั้น ภาคิแต่ละฝายจะต้องเผยแพร่วารสารดังกล่าวอย่างสม่ำเสมอ และจัดให้มีสำเนาที่พร้อมสำหรับสาธารณชน
3. ภาคิอาจปฏิบัติตามวรรค 1 และ 2 โดยการเผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ต
4. เมื่อเป็นไปได้ ภาคิจะต้องเผยแพร่เป็นการล่วงหน้าซึ่งมาตรการใด ๆ ที่กล่าวถึงในวรรค 1 ที่ตนเสนอจะนำมาใช้ และจะต้องเปิดโอกาสที่สมเหตุสมผลให้ผู้มีส่วนได้เสีย ให้ข้อคิดเห็นต่อมาตรการที่เสนอดังกล่าวเท่าที่จะปฏิบัติได้
5. ภาคิแต่ละฝายจะต้องพยายามอย่างดีที่สุดที่จะให้ข้อสนเทศและตอบคำถามจากภาคิอีกฝายหนึ่ง ที่เกี่ยวข้องกับมาตรการใด ๆ ที่กล่าวถึงในวรรค 1 โดยพลัน

98

หน่วยงานติดต่อ

1. ภาคิแต่ละฝายจะต้องแต่งตั้งหน่วยงานติดต่อเพื่ออำนวยความสะดวกในการติดต่อสื่อสารระหว่างคู่ภาคิในเรื่องใด ๆ ที่อยู่ภายใต้ความตกลงนี้
2. เมื่อมีการร้องขอ หน่วยงานติดต่อจะต้องระบุหน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ และช่วยเหลือตามความจำเป็น เพื่ออำนวยความสะดวกในการติดต่อสื่อสารกับภาคิที่ร้องขอ

ข้อ 1404

กระบวนการพิจารณาทางฝายบริหาร

ภาคิแต่ละฝายจะต้องทำให้มั่นใจว่า กระบวนการพิจารณาทางฝายบริหารของตนที่ใช้บังคับกับมาตรการใด ๆ ที่กล่าวถึงในข้อ 1402 นั้น

- (เอ) เมื่อเป็นไปได้ บุคคลของภาคิอีกฝายหนึ่งที่ได้รับผลกระทบโดยตรงจากกระบวนการพิจารณา จะได้รับการแจ้งที่สมเหตุสมผล โดยเป็นไปตามขั้นตอนภายในประเทศ เมื่อ

เริ่มต้นกระบวนการพิจารณารวมถึงคำบรรยายเกี่ยวกับสภาพของกระบวนการพิจารณา คำแถลงการณ์ของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจทางกฎหมายตามที่มีการเริ่มกระบวนการพิจารณา และคำบรรยายทั่วไปในประเด็นที่เป็นปัญหา

(บี) บุคคลดังกล่าวจะได้รับ โอกาสที่สมเหตุสมผลให้แสดงข้อเท็จจริงและข้อต่อสู้ เพื่อสนับสนุนท่าทีของตน ก่อนที่จะมีการดำเนินการขั้นสุดท้ายใด ๆ เมื่อเวลา สภาพของกระบวนการพิจารณา และเมื่อส่วนได้เสียทางสาธารณะเอื้ออำนวย และ

(ซี) ขั้นตอนของตนเป็นไปตามกฎหมายภายใน

ข้อ 1405

การทบทวนและการอุทธรณ์

ในกรณีที่มีการอนุญาตให้ดำเนินการได้ ภาคก็จะต้องทำให้มั่นใจว่ามีขั้นตอนภายในที่เหมาะสมที่สามารถให้มีการทบทวนโดยเร็วและแก้ไขการดำเนินการขั้นสุดท้ายของฝ่ายบริหารเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ที่ครอบคลุมถึงในบทนี้ ยกเว้นการดำเนินการที่มีเหตุผลในการป้องกันล่วงหน้า โดย

(เอ) จัดให้มีศาลหรือคณะพิจารณาที่ยุติ 99 เป็นอิสระจากหน่วยงานใด ๆ หรือเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจใช้บังคับทางฝ่ายบริหาร และไม่มีประโยชน์ได้เสียที่สำคัญต่อผลลัพธ์ในเรื่องนั้น

(บี) เปิดโอกาสอย่างสมเหตุสมผลให้คู่กรณีในกระบวนการพิจารณาใด ๆ ที่จะแสดงท่าทีของตน

(ซี) จัดให้คู่กรณีในกระบวนการพิจารณาใด ๆ ได้รับการตัดสินที่อยู่บนพื้นฐานของพยานหลักฐานและการยื่นสำเนา หรือบันทึกที่รวบรวมโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจทางฝ่ายบริหาร ในกรณีที่ถูกกฎหมายภายในกำหนดไว้ และ

(ดี) ทำให้มั่นใจว่าการตัดสินดังกล่าวได้รับการปฏิบัติตาม โดยและควบคุมการปฏิบัติของสำนักงานหรือเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจเกี่ยวกับการดำเนินการทางฝ่ายบริหารของเรื่องนั้น ๆ ทั้งนี้ โดยขึ้นอยู่กับ การอุทธรณ์และการทบทวนเพิ่มเติมภายใต้กฎหมายภายใน

100

การจัดซื้อโดยรัฐ**ข้อ 1501****ความมุ่งประสงค์**

คู่ภาคียอมรับถึงความสำคัญของการจัดซื้อโดยรัฐที่มีต่อเศรษฐกิจของตนและความสำคัญของการรวมเรื่องการจัดซื้อโดยรัฐไว้ในความตกลงฉบับนี้ในโอกาสแรกที่สุด

ข้อ 1502**การจัดตั้งคณะทำงาน**

1. คณะทำงานประกอบด้วยผู้แทนของภาครัฐของคู่ภาคี ซึ่งรับผิดชอบเรื่องการจัดซื้อโดยรัฐได้จัดตั้งขึ้น ณ ที่นี้
2. คณะทำงานจะต้องพบปะกันอย่างสม่ำเสมอเพื่อหารือในประเด็นที่เกี่ยวข้องทั้งหมด

3. คณะทำงานจะต้องรายงานต่อคณะกรรมการร่วมเอฟ ที เอ ภายใน 12 เดือนที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับพร้อมทั้งข้อเสนอแนะในเรื่องขอบเขตสำหรับการเริ่มต้นการเจรจาวิภาคี เพื่อนำเรื่องการจัดซื้อ โดยรัฐให้อยู่ภายใต้ความตกลงนี้ รวมถึงความครอบคลุมของการเจรจาดังกล่าว

ข้อ 1503

หลักการเรื่องการจัดซื้อโดยรัฐ

ในการเตรียมการสำหรับผลลัพธ์ของการเจรจาตามที่กำหนดไว้ในข้อ 1502 คู่ภาคีจะต้องส่งเสริมและใช้ความโปร่งใส ความคุ้มค่าของเงิน การแข่งขันอย่างเปิดกว้างและมีประสิทธิผล การปฏิบัติอย่างเป็นธรรม ความรับผิดชอบและขั้นตอน โดยชอบ และการไม่เลือกปฏิบัติ ในขั้นตอนการจัดซื้อโดยรัฐของตน เท่าที่จะเป็นไปได้

ข้อ 1504

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศในเรื่องการจัดซื้อโดยรัฐ

คู่ภาคีจะต้องแลกเปลี่ยนข้อสนเทศในเรื่องนโยบายและการปฏิบัติด้านการจัดซื้อ โดยรัฐ โดยขึ้นอยู่กับกฎหมาย ระเบียบ และนโยบายของตน

บทที่ 18 จะต้องไม่ใช้กับบทนี้ เว้นแต่จะมีการให้อำนาจไว้เป็นการเฉพาะโดยการเจรจาต่อไปตามที่กำหนดไว้ในข้อ 1502

102

ข้อยกเว้นทั่วไป**ข้อ 1601****ข้อยกเว้นทั่วไป**

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทที่ 2-7 ข้อ 20 ของแกตต์ 1994 จะรวมเข้าไว้และเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงนี้โดยอนุโลม
2. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทที่ 8-10 ข้อ 14 ของแกตต์ จะรวมเข้าไว้และเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงนี้โดยอนุโลม
3. ข้อ 20 (อี)-(จี) ของแกตต์ 1994 จะรวมเข้าไว้และเป็นส่วนหนึ่งของบทที่ 9 โดยอนุโลม

ข้อ 1602**ข้อยกเว้นด้านความมั่นคง**

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทที่ 2-7 ข้อ 21 ของแกตต์ 1994 จะรวมเข้าไว้และเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงนี้ โดยอนุโลม
2. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทที่ 8-10 ข้อ 14 ทวิของแกตต์ จะรวมเข้าไว้และเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงนี้ โดยอนุโลม

ข้อ 1603

การเปิดเผยข้อสนเทศ

ไม่มีความใดในความตกลงนี้ที่กำหนดให้ภาคีต้องให้ข้อสนเทศที่เป็นความลับ ซึ่งเมื่อเปิดเผยแล้วจะขัดขวางการใช้บังคับกฎหมายหรือขัดกับประโยชน์ของสาธารณะหรือทำให้เสียหายต่อผลประโยชน์ทางการค้าที่ถูกต้องชอบธรรมของวิสาหกิจใดๆ ของรัฐหรือเอกชน

ข้อ 1604

ดุลการชำระเงิน

1. ในกรณีของการค้าสินค้า ภาคีอาจนำมาใช้ซึ่งมาตรการจำกัดการนำเข้าเพื่อปกป้องสถานะทางการเงินด้านต่างประเทศ และดุลการชำระเงินของตน โดยเป็นไปตามแกตต์ 1994 และความเข้าใจว่าด้วยบทบัญญัติเรื่องดุลการชำระเงินของความตกลงทั่วไปว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรและการค้า 1994
2. ภาคีฝ่ายที่นำมาใช้ซึ่งมาตรการจำกัดใด ๆ ภาคี¹⁰³ จะต้องเป็นฝ่ายริเริ่มการปรึกษาหารือกับภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเพื่อทบทวนมาตรการจำกัดที่¹⁰³ ฐ

ข้อ 1605

มาตรการจำกัดเพื่อปกป้องดุลการชำระเงิน

1. ในกรณีที่เกิดปัญหาดุลการชำระเงินและปัญหาทางการเงินด้านต่างประเทศที่รุนแรงหรือความเสียหายที่จะเกิดปัญหาดังกล่าว ภาคีอาจนำมาใช้หรือคงไว้ซึ่งมาตรการจำกัดการชำระและโอนเงินของผู้ลงทุนใด ๆ ของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนใด ๆ ที่ครอบคลุมโดยบทที่ 9 และการชำระและโอนเงินระหว่างประเทศสำหรับธุรกรรมเดินสะพัด ที่เกี่ยวข้องกับข้อผูกพันเฉพาะของตน ภายใต้บทที่ 8 เป็นที่ยอมรับว่าแรงกดดันเฉพาะที่มีต่อดุลการชำระเงินของภาคีในระหว่างกระบวนการพัฒนาทางเศรษฐกิจอาจก่อให้เกิดความจำเป็นที่จะต้องใช้มาตรการจำกัด เพื่อทำให้มั่นใจ ซึ่งรวมถึงแต่ไม่จำกัดเฉพาะการรักษาระดับเงินสำรองที่เพียงพอสำหรับการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างมีประสิทธิภาพ

2. มาตรการจำกัดที่อ้างถึงในวรรคที่ 1 จะต้อง

- (เอ) สอดคล้องกับข้อต่าง ๆ ของความตกลงของกองทุนการเงินระหว่างประเทศ
- (บี) หลีกเลี่ยงความเสียหายโดยไม่จำเป็น ที่มีต่อผลประโยชน์ทางด้านพาณิชย์ เศรษฐกิจ และการเงินของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง
- (ซี) ไม่เกินความจำเป็นเพื่อแก้ไขสถานการณ์ที่ได้กล่าวไว้ในวรรค 1
- (ดี) เป็นการชั่วคราวและค่อยๆ ยกเลิกแบบก้าวหน้าเป็นลำดับ เมื่อสถานการณ์ที่ระบุในวรรค 1 ดีขึ้นและ
- (อี) ใช้โดยอยู่บนพื้นฐานของการประคับประคองชีวิตของประชาชน และในลักษณะที่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งได้รับการปฏิบัติเป็นการอนุเคราะห์ที่ไม่ด้อยไปกว่าประเทศที่มีได้เป็นภาคี

3. ในการพิจารณาการใช้มาตรการจำกัดดังกล่าว คู่ภาคีอาจให้ลำดับความสำคัญต่อภาคเศรษฐกิจต่าง ๆ ซึ่งมีความจำเป็นมากกว่าในการพัฒนาเศรษฐกิจของตน อย่างไรก็ตาม มาตรการจำกัดดังกล่าวจะไม่นำมาใช้หรือคงไว้เพื่อความมุ่งประสงค์ในการปกป้องภาคเศรษฐกิจใดเป็นการเฉพาะ

4. มาตรการจำกัดใดที่นำมาใช้หรือคงไว้ภายใต้วรรค 1 หรือการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ของมาตรการจำกัดนั้นจะต้องแจ้งภาคีอีกฝ่ายหนึ่งให้ทราบโดยเร็ว

5. ภาคีที่ใช้มาตรการจำกัดตามวรรค 1 จะต้องเริ่มต้นการปรึกษาหารือกับภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเพื่อทบทวนมาตรการจำกัดที่ใช้โดยภาคีนั้น

ข้อ 104

มาตรการป้องกันล่วงหน้า

ไม่มีความใดในความตกลงนี้ที่ห้ามภาคีในการใช้มาตรการเพื่อเหตุผลในการป้องกันล่วงหน้า รวมถึงเพื่อคุ้มครองผู้ลงทุน ผู้ฝากเงิน ผู้ถือกรรมธรรม์ หรือบุคคลที่มีผู้ให้บริการทางการเงิน 9 ทำหน้าที่ดูแลทรัพย์สินให้หรือเพื่อทำให้มั่นใจว่าจะมีความมั่นคงและบูรณาการของระบบการเงิน ในกรณีที่ใช้มาตรการดังกล่าวไม่สอดคล้องกับบทบัญญัติของความตกลงนี้ จะต้องไม่ใช่มาตรการดังกล่าวเพื่อเป็นวิธีการหลีกเลี่ยงข้อผูกพันหรือพันธกรณีของภาคีภายใต้ความตกลงนี้

ข้อ 1607

มาตรการทางภาษี

1. ความตกลงนี้จะต้องให้สิทธิหรือกำหนดพันธกรณีที่เกี่ยวข้องกับมาตรการทางภาษีเท่านั้น

(เอ) ในกรณีที่สิทธิหรือพันธกรณีนั้นได้ให้ไว้หรือกำหนดโดยความตกลงฉบับลิวทิงด้วยเช่นกัน และ (บี) ภายใต้ข้อ 91210

2. หากมีข้อพิพาทตามที่ระบุไว้ในข้อ 9 17 วรรค 1 ซึ่งอาจเกี่ยวข้องกับมาตรการทางภาษี คู่ภาคีรวมถึงผู้แทนจากหน่วยงานทางภาษีของตน จะต้องจัดให้มีการปรึกษาหารือกัน ศาลใด ๆ ที่จัดตั้งขึ้นภายใต้ข้อ 917 จะต้องยอมรับคำตัดสินของคู่ภาคีที่ว่ามาตรการที่เป็นประเด็นข้อพิพาทนั้นเป็นมาตรการทางภาษีหรือไม่ บริการทางการเงิน หมายถึง การบริการใด ๆ ที่มีลักษณะทางการเงิน ซึ่งเสนอโดยผู้ให้บริการทางการเงินของภาคี และรวมถึงการประกันภัย และการธนาคารและการบริการทางการเงินอื่น ๆ ทั้งปวง รายการของการบริการทางการเงินได้แสดงไว้แล้วในวรรค 5 ของภาคผนวกว่าด้วยการบริการทางการเงินของความตกลงแกตส์
3. ในกรณีที่มีความไม่สอดคล้องใด ๆ เกี่ยวกับมาตรการทางภาษีระหว่างความตกลงนี้กับความตกลงระหว่างราชอาณาจักรไทยกับออสเตรเลียเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากร ซึ่งจัดทำ ณ กรุงแคนเบอร์รา เมื่อวันที่ 31 สิงหาคม ค.ศ.1989 ให้ถือความตกลงฉบับหลังเป็นสำคัญ ในการปรึกษาหารือใด ๆ ระหว่างคู่ภาคีว่ามีความไม่สอดคล้องที่เกี่ยวกับมาตรการทางภาษีหรือไม่ จะต้องรวมผู้แทนจากหน่วยงานทางภาษีของภาคีแต่ละฝ่ายไม่มีความใดในความตกลงนี้ที่ผูกมัดภาคีที่จะต้องให้ประโยชน์แก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในเรื่องการให้การปฏิบัติสิทธิพิเศษหรือเอกสิทธิ์ใด ๆ ที่เกิดจากความตกลงที่มีอยู่หรือความตกลงที่จะทำขึ้นในอนาคตใด ๆ ว่าด้วยการหลีกเลี่ยงภาษีซ้อน หรือจากบทบัญญัติว่าด้วยการหลีกเลี่ยงภาษีซ้อนในความตกลงหรือข้อตกลงระหว่างประเทศอื่นใดที่ภาคีผูกพันอยู่

บทที่ 17

บทบัญญัติ 105 บัน

ข้อ 1701

การจัดตั้งคณะกรรมการร่วมความตกลงการค้าเสรี

ให้จัดตั้งคณะกรรมการร่วมความตกลงการค้าเสรี (คณะกรรมการร่วมเอฟ ที เอ) ขึ้นมาเพื่อทำให้มั่นใจว่ามีการปฏิบัติตามความตกลงนี้อย่างถูกต้องเหมาะสม และเพื่อทบทวนความสัมพันธ์และความเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจระหว่างคู่ภาคี เป็นระยะ ๆ คณะกรรมการร่วมเอฟ ที เอ อาจประชุมกันในระดับรัฐมนตรีหรือเจ้าหน้าที่อาวุโส ตามที่คู่ภาคีจะกำหนดร่วมกันเป็นครั้งคราว ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องรับผิดชอบในองค์ประกอบคณะผู้แทนของตน

ข้อ 1702

อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการร่วมความตกลงการค้าเสรี

1. คณะกรรมการร่วมเอฟ ที เอ จะต้อง

- (เอ) ทบทวนการดำเนินงานทั่วไปของความตกลงนี้
- (บี) ทบทวนและพิจารณาเรื่องเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติและการดำเนินการตามความตกลงนี้
- (ซี) พิจารณาข้อเสนอใด ๆ ในการแก้ไขความตกลงนี้
- (ดี) จัดตั้งองค์กรย่อยถาวรและองค์กรย่อยเฉพาะกิจ ในกรณีที่เป็น และเสนอเรื่องต่อองค์กรย่อยดังกล่าวเพื่อรับคำแนะนำและให้พิจารณาเรื่องต่าง ๆ ที่ยกขึ้น โดยองค์กรย่อยทั้งหมด ที่จัดตั้งขึ้นภายใต้ความตกลงนี้
- (อี) แสวงหาคำแนะนำจากบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีอยู่ในภาครัฐในเรื่องใด ๆ ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของตน ในกรณีที่อาจช่วยคณะกรรมการร่วมเอฟ ที เอ ในการจัดทำคำตัดสิน โดยมีข้อมูลประกอบเพียงพอ
- (เอฟ) สืบหามาตรการในการขยายการค้าและการลงทุนระหว่างคู่ภาคีให้มากขึ้น และระบบสาขาความร่วมมือที่เหมาะสมในด้านพาณิชย์ ด้านอุตสาหกรรม และด้านเทคนิค ระหว่างวิสาหกิจและองค์กรที่เกี่ยวข้องของคู่ภาคี และ
- (จี) ดำเนินการอื่น ๆ ตามที่คู่ภาคีจะกำหนดร่วมกัน

2. คณะกรรมการร่วมเอฟ ที เอ จะต้องพัฒนาข้อ 106 วรรคกำหนดขอบเขตที่ผู้แทนจากภาคเอกชนอาจเข้าร่วมในการพิจารณาหารือของคณะกรรมการ ฯ

ข้อ 1703

การประชุมคณะกรรมการร่วมความตกลงการค้าเสรี

1. คณะกรรมการร่วมเอฟ ที เอ จะต้องประชุมภายใน 1 ปีนับจากวันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ และหลังจากนั้นจะประชุมกันทุกๆ ปี หรือตามที่กำหนดร่วมกันโดยคู่ภาคี
2. การประชุมคณะกรรมการร่วมเอฟ ที เอ จะต้องจัดขึ้นสลับกัน ในดินแดนของภาคีแต่ละฝ่าย

ข้อ 1704

การทบทวนทั่วไป

1. คู่ภาคีจะต้องให้มีการทบทวนทั่วไปในการดำเนินการตามความตกลงนี้ในระดับรัฐมนตรีภายใน 5 ปีนับจากที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ และอย่างน้อยที่สุดทุกๆ 5 ปีหลังจากนั้น
2. การดำเนินการทบทวนทั่วไปจะต้องมีพร้อมกับการประชุมปกติของคณะกรรมการร่วมเอฟ ที เอ

107

การปรึกษาหารือและการระงับข้อพิพาท

ข้อ 1801

ขอบเขต

1. ให้ใช้บทนี้กับการหลีกเลี่ยงและการระงับข้อพิพาทระหว่างคู่ภาคีเกี่ยวกับการตีความ การปฏิบัติ ตาม หรือการใช้ความตกลงนี้ ยกเว้นบทที่ 6 บทที่ 12 และบทที่ 15 ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับบทที่ 11 ให้ใช้ บทนี้เฉพาะกับข้อ 1102
2. โดยขึ้นอยู่กับวรรค 4 ไม่มีความใดในบทนี้ที่จะกระทบต่อสิทธิของคู่ภาคีที่จะใช้ขั้นตอนการ ระงับข้อพิพาทที่มีอยู่ภายใต้ความตกลงระหว่างประเทศอื่นใดที่คู่ภาคีเป็นภาคี

3. หากภาคีฝ่ายหนึ่งตกลงใจที่จะใช้ขั้นตอนการระงับข้อพิพาทภายใต้ความตกลงระหว่างประเทศอื่น ภาคีดังกล่าวจะต้องแจ้งแก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเป็นลายลักษณ์อักษรถึงเจตนาของตนที่จะนำข้อพิพาทขึ้นสู่เวทีเฉพาะนั้นก่อนที่จะดำเนินการดังกล่าว
4. ทันทีก่อนที่ขั้นตอนการระงับข้อพิพาทได้เริ่มต้นขึ้นระหว่างคู่ภาคีในเรื่องที่เกี่ยวกับข้อพิพาทเฉพาะภายใต้ฉบับนี้หรือภายใต้ความตกลงระหว่างประเทศอื่นใดที่คู่ภาคีเป็นภาคี ขั้นตอนดังกล่าว จะต้องใช้เป็นการยกเว้นขั้นตอนอื่นใดสำหรับข้อพิพาทเฉพาะนั้น วรรคนี้ไม่นำมาใช้หากมีการพิพาทเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ที่แตกต่างหากและแตกต่างอย่างสำคัญภายใต้ความตกลงระหว่างประเทศที่ต่างกัน
5. ห้ามใช้วรรค 4 ในกรณีที่คู่ภาคีตกลงอย่างเปิดเผยที่จะใช้ขั้นตอนการระงับข้อพิพาทภายใต้ฉบับนี้และความตกลงระหว่างประเทศอื่น
6. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ ให้ถือว่าขั้นตอนการระงับข้อพิพาทภายใต้ความตกลงฉบับลิวทิงโอบได้เริ่มต้นขึ้น โดยคำร้องขอของภาคีฝ่ายหนึ่งเพื่อให้มีคณะกรรมการภายใต้ข้อ 6 ของความเข้าใจว่าด้วยกฎเกณฑ์และกระบวนการที่ใช้กับการระงับข้อพิพาท

ข้อ 1802

การปรึกษาหารือ

1. ภาคีจะต้องให้โอกาสที่เพียงพอสำหรับการปรึกษาหารือที่ร้องขอโดยภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องใด ๆ ที่กระทบต่อการตีความ การปฏิบัติตาม หรือการใช้ความตกลงนี้
2. หากมีการร้องขอการปรึกษาหารือ ภาคีที่ได้รับการร้องขอจะต้องตอบคำร้องขอภายในเจ็ดวันหลังจากวันที่ได้รับคำร้องขอ และจะต้องเข้าสู่ 108 ยี่สิบแปด ชั่วโมงภายใน 30 วันหลังจากวันที่ได้รับคำร้องขอ ด้วยความมุ่งหมายที่จะให้บรรลุข้อยุติที่เป็นที่พอใจร่วมกัน
3. คู่ภาคีจะต้องใช้ความพยายามทุกวิถีทางที่จะบรรลุข้อยุติที่เป็นที่พอใจร่วมกัน โดยการปรึกษาหารือในเรื่องใด ๆ ที่มีการยกขึ้น โดยเป็นไปตามข้อนี้

ข้อ 1803

คนกลาง การประนอม และการไกล่เกลี่ย

1. คู่ภาคีอาจตกลงกันเมื่อใดก็ได้ให้มีคนกลาง การประนอม หรือการไกล่เกลี่ย โดยอาจเริ่มต้นเมื่อใดก็ได้และยกเลิกเมื่อใดก็ได้
2. คนกลาง การประนอม หรือการไกล่เกลี่ย อาจดำเนินต่อไปได้ในขณะที่ขั้นตอนของศาล

อนุญาโตตุลาการซึ่งจัดตั้งขึ้น โดยเป็นไปตามบทนี้กำลังดำเนินอยู่

ข้อ 1804

คำร้องขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการ

1. หากการปรึกษาหารือที่กล่าวถึงในข้อ 1802 ล้มเหลวในการระงับข้อพิพาทภายใน 60 วันนับจากวันที่ได้รับคำร้องขอเพื่อปรึกษาหารือ ภาติซึ่งร้องขอให้มีการปรึกษาหารืออาจมีคำร้องขอเป็นลายลักษณ์อักษรต่อภาติอีกฝ่ายหนึ่งเพื่อจัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการ
2. คำร้องขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการจะต้องระบุ
 - (เอ) มาตรการเฉพาะในประเด็นพิพาท
 - (บี) มูลฐานทางกฎหมายของคำฟ้องรวมถึงบทบัญญัติของความตกลงนี้ที่ถูกล่าอาอ้างว่าถูกละเมิดและบทบัญญัติอื่นใดที่เกี่ยวข้อง และ
 - (ซี) มูลฐานข้อเท็จจริงสำหรับคำฟ้อง

ข้อ 1805

การจัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการ

1. ให้ศาลอนุญาโตตุลาการประกอบด้วยอนุญาโตตุลาการสามคน ภาติแต่ละฝ่ายจะต้องแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการหนึ่งคนภายใน 30 วันหลังจากที่ได้รับคำร้องขอภายใต้ข้อ 1804 อนุญาโตตุลาการทั้งสองที่ได้รับการแต่งตั้งจะต้องแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการคนที่สาม โดยการตกลงร่วมกันภายใน 30 วันหลังจากที่มีการแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการคน
2. คู่ภาติจะต้องให้ความเห็นชอบหรือไม่เห็นชอบการแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการคนที่สามภายในเจ็ดวันหลังจากที่มีการแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการดังกล่าว ผู้ซึ่งหากได้รับความเห็นชอบจะเป็นประธานของศาล
3. หากอนุญาโตตุลาการคนที่สาม ไม่ได้รับการแต่งตั้งภายใน 30 วันหลังจากที่มีการแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการคนที่สอง หรือหากภาติฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่ายไม่เห็นชอบการแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการคนที่สาม คู่ภาติจะต้องปรึกษาหารือซึ่งกันและกันเพื่อร่วมกันแต่งตั้งประธานศาลอนุญาโตตุลาการภายในกำหนดเวลาต่อไปอีก 30 วัน
4. ให้ถือว่าศาลอนุญาโตตุลาการจัดตั้งขึ้นในวันที่การแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการคนที่สาม ได้รับความเห็นชอบหรือตกลงโดยคู่ภาติ โดยเป็นไปตามข้อนี้

5. หากอนุญาโตตุลาการที่ได้รับการแต่งตั้งภายใต้ข้อนี้ลาออกหรือไม่สามารถปฏิบัติงานได้ ให้แต่งตั้งอนุญาโตตุลาการแทนด้วยวิธีการเช่นเดียวกับการแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการที่ถูกแทนที่ และให้อนุญาโตตุลาการที่แต่งตั้งแทนมีอำนาจและหน้าที่ทั้งหมดของอนุญาโตตุลาการที่ถูกแทนที่
6. บุคคลที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นอนุญาโตตุลาการในศาล
 - (เอ) จะต้องมีความเชี่ยวชาญหรือประสบการณ์ในด้านกฎหมาย การค้าระหว่างประเทศ เรื่องอื่น ๆ ที่ความตกลงนี้ครอบคลุมหรือการระงับข้อพิพาทที่เกิดขึ้นภายใต้ความตกลงการค้าระหว่างประเทศ
 - (บี) จะต้องได้รับการคัดเลือกอย่างเคร่งครัดบนพื้นฐานของความไม่ลำเอียง ความน่าเชื่อถือ การตัดสินใจที่ถูกต้อง และความเป็นอิสระ และ
 - (ซี) จะต้องเป็นอิสระจาก และไม่ขึ้นกับหรือได้รับคำสั่งจากภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง
7. บุคคลที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นประธานศาลอนุญาโตตุลาการจะต้องไม่เป็นคนชาติ หรือมีถิ่นพำนักในดินแดน หรือได้รับการว่าจ้างโดยภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง และต้องไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับข้อพิพาทไม่ว่าในสถานะใด ๆ

ข้อ 1806

หน้าที่ของศาลอนุญาโตตุลาการ

1. ศาลอนุญาโตตุลาการที่จัดตั้งภายใต้ข้อ 1804
 - (เอ) จะต้องปรึกษาหารือกับคู่ภาคีตามความเหมาะสมและให้โอกาสอย่างเพียงพอ เพื่อให้การระงับข้อพิพาทเป็นไปด้วยความพึงพอใจร่วมกัน
 - (บี) จะต้องมีคำชี้ขาดโดยเป็นไปตามความตกลงนี้และกฎเกณฑ์ที่ใช้บังคับของกฎหมายระหว่างประเทศ
 - (ซี) จะต้องระบุไว้ในคำชี้ขาดของศาลถึงคำวินิจฉัยในข้อกฎหมายและข้อเท็จจริง พร้อมกับเหตุผล และ
 - (ดี) นอกเหนือจากคำวินิจฉัยในข้อกฎหมายและข้อเท็จจริง ในคำชี้ขาดของศาลอาจรวมทางเลือกสำหรับคู่ภาคีในการพิจารณาการปฏิบัติตามคำชี้ขาด
2. คำชี้ขาดของศาลอนุญาโตตุลาการให้ถือว่าเป็นที่สุดและผูกพันคู่ภาคี
3. ศาลอนุญาโตตุลาการจะต้องพยายามมีคำวินิจฉัย รวมทั้งคำชี้ขาดโดยฉันทามติ แต่อาจตัดสินด้วยการใช้การออกเสียงข้างมากได้ด้วย

ข้อ 1807

กระบวนการพิจารณาของศาลอนุญาโตตุลาการ

1. ศาลอนุญาโตตุลาการจะต้องประชุมแบบปิด ให้คู่ภาคีอยู่ในการประชุมได้เฉพาะเมื่อได้รับเชิญ โดยศาลอนุญาโตตุลาการให้ปรากฏตัวต่อหน้าศาลเท่านั้น
2. การดำเนินการพิจารณาของศาลอนุญาโตตุลาการและเอกสารที่ยื่นต่อศาลจะต้องเก็บรักษาไว้เป็นความลับ ไม่มีความใดในข้อนี้ที่จะห้ามภาคีที่จะเปิดเผยต่อสาธารณะถึงคำแถลงท่าทีหรือคำร้องของตน แต่ภาคีนั้นจะต้องไม่เปิดเผยข้อสนเทศที่ยื่น โดยภาคีอีกฝ่ายหนึ่งต่อศาลอนุญาโตตุลาการ ซึ่งภาคีดังกล่าวกำหนดให้เป็นความลับ
3. คู่ภาคีจะต้องจัดส่งคำร้องเป็นลายลักษณ์อักษรต่อศาล ซึ่งในคำร้องคู่ภาคีจะเสนอข้อเท็จจริงในคดี และข้อต่อสู้ของตน และจะต้องดำเนินการดังกล่าวภายใต้กำหนดเวลาดังต่อไปนี้
 - (เอ) สำหรับภาคีซึ่งร้องขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการ ภายใน 21 วันหลังจากวันที่จัดตั้งศาลนั้น และ
 - (บี) สำหรับภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ภายใน 21 วันหลังจากวันที่ภาคีที่ร้องขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการได้จัดส่งคำร้องที่เป็นลายลักษณ์อักษร
4. ในการประชุมที่เป็นสาระสำคัญครั้งแรกของศาลกับคู่ภาคี ศาลจะต้องขอให้ภาคีที่ร้องขอให้จัดตั้งศาลยื่นคำร้องของตน ในการประชุมเดียวกันศาลอนุญาโตตุลาการจะต้องขอให้ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งส่งคำร้องของตน
5. การโต้แย้งอย่างเป็นทางการจะต้องมีขึ้นในการประชุมที่เป็นสาระสำคัญครั้งที่สองของศาลอนุญาโตตุลาการ ให้ภาคีฝ่ายที่ไม่ได้ร้องขอให้จัดตั้งศาลมีสิทธิที่จะเสนอคำร้องของตนเป็นลำดับแรก ก่อนการประชุมคู่ภาคีจะต้องเสนอคำโต้แย้งเป็นลายลักษณ์อักษรต่อศาล
6. ศาลอนุญาโตตุลาการอาจซักถามและขอคำ¹¹¹ คู่ภาคีเมื่อใดก็ได้ไม่ว่าในระหว่างการประชุมหรือเป็นลายลักษณ์อักษร
7. คู่ภาคีจะต้องจัดให้มีคำแถลงโดยวาจาของตนที่เป็นลายลักษณ์อักษรให้แก่ศาล
8. การยื่นคำร้อง การโต้แย้ง และคำแถลงที่กล่าวถึงในวรรค 4 ถึง 6 จะต้องกระทำโดยมีคู่ภาคีอยู่ด้วยการยื่นคำร้องที่เป็นลายลักษณ์อักษรของภาคีแต่ละฝ่าย รวมถึงข้อสังเกตใด ๆ เกี่ยวกับร่างคำชี้ขาด ซึ่งจัดทำขึ้น โดยเป็นไปตามข้อ 1809 วรรค 2 คำแถลงและการตอบข้อซักถามโดยวาจาที่ถามโดยศาลอนุญาโตตุลาการที่เป็นลายลักษณ์อักษร จะต้องจัดให้มีสำหรับภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง
9. ศาลอนุญาโตตุลาการจะต้องไม่มีการติดต่อกับภาคีเพียงฝ่ายเดียวเกี่ยวกับข้อพิพาทที่ศาลกำลังพิจารณา
10. โดยคำร้องของภาคีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด หรือโดยการริเริ่มของศาล ศาลอนุญาโตตุลาการอาจขอข้อมูลและข้อแนะนำทางเทคนิคจากบุคคลหรือองค์กรใด ๆ ที่ศาลเห็นว่าเหมาะสม โดยมีเงื่อนไขว่า

คู่ภาคีได้ตกลงกันดังกล่าว และให้ขึ้นอยู่กับข้อกำหนดและเงื่อนไขตามที่คู่ภาคีอาจกำหนด วรรคนี้ไม่ใช่กับข้อสนเทศและคำแนะนำทางเทคนิคที่จัดให้โดยบุคคลหรือองค์กรใด ๆ ที่เป็นส่วนหนึ่งของคำร้องที่กล่าวถึงในวรรค 4 ถึง 6

11. โดยการปรึกษาหารือกับคู่ภาคี ให้ศาลอนุญาโตตุลาการกำหนดขั้นตอนวิธีพิจารณาของศาลเกี่ยวกับสิทธิของคู่ภาคีที่จะได้รับการพิจารณาจากศาลและการพิจารณาของศาล ในกรณีที่ยื่นตอนวิธีพิจารณาดังกล่าวไม่ได้กำหนดไว้เป็นอย่างอื่นในบทนี้

ข้อ 1808

การระงับหรือการยุติกระบวนการพิจารณา

1. ในกรณีที่คู่ภาคีตกลงกัน ศาลอนุญาโตตุลาการอาจระงับการพิจารณาเมื่อใดก็ได้เป็นเวลาไม่เกิน 12 เดือนหากการพิจารณาของศาลอนุญาโตตุลาการถูกระงับเป็นระยะเวลาเกินกว่า 12 เดือน ให้อำนาจหน้าที่ของศาลในการพิจารณาข้อพิพาทสิ้นสุดลง เว้นแต่คู่ภาคีจะตกลงกันเป็นอย่างอื่น
2. คู่ภาคีอาจตกลงกันเมื่อใดก็ได้ที่จะยกเลิกกระบวนการพิจารณาของศาลอนุญาโตตุลาการที่จัดตั้งขึ้นภายใต้ความตกลงนี้ โดยแจ้งร่วมกันต่อประธานของศาลอนุญาโตตุลาการนั้น
3. ศาลอนุญาโตตุลาการอาจเสนอให้คู่ภาคีหาทางยุติข้อพิพาทอย่างฉันทมิตร ในขั้นตอนใด ๆ ของกระบวนการพิจารณาก่อนที่จะมีคำชี้ขาดสุดท้ายของศาล

คำชี้ขาดของศาลอนุญาโตตุลาการ

1. เว้นแต่คู่ภาคีจะตกลงกันเป็นอย่างอื่น ศาลอนุญาโตตุลาการจะต้องมีคำชี้ขาดบนพื้นฐานของคำร้องและข้อต่อสู้ของคู่ภาคีและข้อสนเทศใด ๆ ที่ศาลได้รับ โดยเป็นไปตามข้อ 1807 วรรค 10
2. ศาลอนุญาโตตุลาการจะต้องเตรียมร่างคำชี้ขาดและให้โอกาสอย่างเพียงพอแก่คู่ภาคีที่จะทบทวนร่างคำชี้ขาดนี้ คู่ภาคีอาจเสนอข้อสังเกตเป็นลายลักษณ์อักษรต่อศาลเกี่ยวกับร่างคำชี้ขาดภายใน 14 วันหลังจากวันที่ได้รับร่างคำชี้ขาด ศาลจะต้องพิจารณาข้อสังเกตใด ๆ ที่ได้รับจากคู่ภาคีในการจัดทำคำชี้ขาดสุดท้าย
3. ให้ศาลอนุญาโตตุลาการมีคำชี้ขาดสุดท้ายแก่คู่ภาคีเกี่ยวกับข้อพิพาทภายใน 120 วันหลังจากวันที่มีการจัดตั้งศาล หากศาลพิจารณาว่าศาลไม่สามารถมีคำชี้ขาดสุดท้ายภายใน 120 วัน ศาลจะต้องแจ้ง

แก่คู่ภาคีเป็นลายลักษณ์อักษรถึงเหตุผลสำหรับความล่าช้านั้น รวมทั้งระยะเวลาที่ศาลคาดว่าจะมีคำชี้ขาดได้

4. คำชี้ขาดสุดท้ายของศาลอนุญาโตตุลาการจะต้องจัดทำเป็นเอกสารสาธารณะภายใน 10 วันที่ศาลมีคำชี้ขาดให้แก่คู่ภาคี

ข้อ 1810

การปฏิบัติตาม

1. คู่ภาคีจะต้องปฏิบัติตามคำชี้ขาดของศาลอนุญาโตตุลาการโดยพลัน
2. ภาคีจะต้องแจ้งแก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเป็นลายลักษณ์อักษร ถึงการดำเนินการใด ๆ ที่ตนเสนอที่จะปฏิบัติตามคำชี้ขาดของศาลอนุญาโตตุลาการภายใน 30 วันหลังจากวันที่คู่ภาคีได้รับคำชี้ขาดสุดท้าย
3. หากภาคีฝ่ายหนึ่งพิจารณาว่าไม่สามารถปฏิบัติตามคำชี้ขาดของศาลอนุญาโตตุลาการได้โดยพลัน หรือหากภาคีฝ่ายที่ร้องขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการพิจารณาเห็นว่าการดำเนินการที่เสนอหรือที่ได้ดำเนินการไปในภายหลังโดยภาคีอีกฝ่ายหนึ่งไม่เป็นการปฏิบัติตามคำชี้ขาดของศาล คู่ภาคีจะต้องเข้าสู่การปรึกษาหารือ โดยทันที ด้วยความมุ่งหมายที่จะหาข้อยุติที่เป็นที่ยอมรับร่วมกัน เช่น การชดเชยหรือการดำเนินการที่เป็นทางเลือกอื่นใด ๆ และตกลงกันในเรื่องระยะเวลาที่สมเหตุสมผลในการปฏิบัติตามข้อยุติดังกล่าว การชดเชยและการดำเนินการที่เป็นทางเลือกอื่นใด ๆ เป็นมาตรการชั่วคราว ไม่ถือว่าเป็นการปฏิบัติตามคำชี้ขาดเดิมอย่างสมบูรณ์

ข้อ 113

การชดเชยและการระงับสิทธิประโยชน์ชั่วคราว

1. หาก

- (เอ) ภาคีฝ่ายที่ร้องขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการ ไม่ได้รับการแจ้งใด ๆ จากภาคีอีกฝ่ายหนึ่งภายใต้ข้อ 1810 วรรค 2 หรือ
- (บี) คู่ภาคีไม่สามารถตกลงกันในเรื่องข้อยุติที่เป็นที่ยอมรับร่วมกันภายใต้ข้อ 1810 วรรค 3 ภายใน 30 วันของการ เริ่มต้นการปรึกษาหารือภายใต้ข้อ 1810 วรรค 3 หรือ
- (ซี) คู่ภาคีได้ตกลงกันในเรื่องข้อยุติที่เป็นที่ยอมรับร่วมกันภายใต้ข้อ 1810 วรรค 3 และภาคีฝ่ายที่ร้องขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการพิจารณาว่าภาคีอีกฝ่ายหนึ่งไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดของการตกลงดังกล่าวภาคีฝ่ายที่ร้องขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการอาจมี

หนังสือแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรแก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเมื่อใดก็ได้ในภายหลังว่า ตนประสงค์ที่จะระงับการใช้บังคับสิทธิประโยชน์ที่มีผลกระทบเทียบเท่ากับความไม่สอดคล้องที่ศาลวินิจฉัย หนังสือแจ้งดังกล่าวจะต้องกำหนดระดับของสิทธิประโยชน์ที่ภาคีเสนอที่จะระงับ ภาคีฝ่ายที่ร้องขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการอาจเริ่มต้นการระงับสิทธิประโยชน์ 30 วัน หลังจากวันที่ที่ตนได้มีหนังสือแจ้งแก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

2. ในการพิจารณาประเภทของสิทธิประโยชน์ที่จะระงับภายใต้ข้อนี้

(เอ) ภาคีฝ่ายที่ร้องขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการจะต้องหาทางที่จะระงับการใช้บังคับสิทธิประโยชน์ในสาขาเดียวกันเป็นลำดับแรก หรือสาขาที่ได้รับผลกระทบจากเรื่องที่ศาลวินิจฉัยว่าไม่สอดคล้องกับความตกลงนี้

(บี) ภาคีฝ่ายที่ร้องขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการอาจระงับการใช้บังคับสิทธิประโยชน์ในสาขาอื่นหากตนพิจารณาว่าการระงับการใช้บังคับสิทธิประโยชน์ในสาขาเดียวกันไม่สามารถปฏิบัติได้หรือไม่มีประสิทธิผล และ

(ซี) ภาคีฝ่ายที่ร้องขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการจะต้องมุ่งหมายที่จะทำให้มั่นใจว่า ระดับของการระงับสิทธิประโยชน์เป็นผลกระทบที่เทียบเท่ากับความไม่สอดคล้องที่ศาลวินิจฉัยการระงับสิทธิประโยชน์ใดๆ ภายใต้ข้อนี้จะต้องเป็นการชั่วคราวและให้ใช้บังคับได้เฉพาะจนกระทั่งถึงเวลาที่ภาคีฝ่ายที่ต้องปฏิบัติตามคำชี้ขาดของศาลอนุญาโตตุลาการได้ปฏิบัติตาม หรือจนกระทั่งได้มีข้อยุติที่เป็นที่พอใจร่วมกัน

114

3. หากภาคีฝ่ายที่ถูกฟ้องพิจารณาว่า

(เอ) ระดับของสิทธิประโยชน์ที่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งได้เสนอที่จะระงับภายใต้วรรค 2 มากเกินไป หรือ

(บี) ตนได้ขจัดความไม่สอดคล้องที่ศาลวินิจฉัยภาคีดังกล่าวอาจร้องขอให้ศาลอนุญาโตตุลาการประชุมใหม่เพื่อพิจารณาเรื่องดังกล่าว ภายใน 30 วันหลังจากที่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งมีหนังสือแจ้งภายใต้วรรค 1 ภาคีฝ่ายที่ถูกฟ้องจะต้องส่งคำร้องขอเป็นลายลักษณ์อักษรแก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ให้ศาลอนุญาโตตุลาการประชุมใหม่ภายใน 30 วันหลังจากการส่งคำร้องขอแก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งและศาลจะต้องมีคำวินิจฉัยแก่คู่ภาคีภายใน 90 วันหลังจากที่ศาลประชุมใหม่ หากศาลวินิจฉัยว่าระดับของสิทธิประโยชน์ที่เสนอให้หรือได้ระงับไปแล้วมากเกินไป ศาลจะต้องวินิจฉัยระดับของสิทธิประโยชน์ที่ศาลพิจารณาว่ามีผลกระทบที่

เทียบเท่ากับความเสี่ยงที่ศาลวินิจฉัย ซึ่งได้รับการปรับเพื่อสะท้อนถึงความเสียหาย
ที่ภาคีได้รับอันเป็นผลมาจากการระงับที่มากเกินไปนั้น

4. ให้ถือว่าคำชี้ขาดของศาลเพื่อให้ปฏิบัติตามเป็นที่สุดและผูกพันคู่ภาคี

ข้อ 1812

ค่าใช้จ่าย

ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายของอนุญาโตตุลาการที่ตนแต่งตั้งและค่าใช้จ่ายของตน
ค่าใช้จ่ายของประธานศาลอนุญาโตตุลาการและค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินกระบวนการ
พิจารณาของศาลจะต้องรับผิดชอบเท่า ๆ กัน โดยคู่ภาคี

115

บทบัญญัติสุดท้าย

ข้อ 1901

หัวข้อ

หัวข้อของบทและข้อต่าง ๆ ของความตกลงนี้กำหนดขึ้นเพื่อความสะดวกแก่การอ้างอิงเท่านั้น
และจะไม่กระทบต่อการตีความของความตกลงนี้

ข้อ 1902

ภาคผนวก และเชิงอรรถ

ให้ภาคผนวกและเชิงอรรถของความตกลงนี้ประกอบเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงนี้

ข้อ 1903

การแก้ไข

ความตกลงนี้อาจแก้ไขได้โดยการตกลงเป็นลายลักษณ์อักษรโดยคู่ภาคี และให้การแก้ไขดังกล่าวมีผลใช้บังคับในวันที่ หรือวันที่ต่าง ๆ ที่อาจตกลงกันระหว่างคู่ภาคี

ข้อ 1904

การใช้

ภาคีแต่ละฝ่ายมีความรับผิดชอบอย่างเต็มที่ในการปฏิบัติตามบทบัญญัติทั้งหมดในความตกลงนี้ และจะต้องดำเนินการที่สมเหตุสมผลที่ตนอาจมีอยู่ เพื่อให้มั่นใจว่ามีการปฏิบัติตามโดยรัฐบาลและหน่วยงานระดับภูมิภาคและท้องถิ่น

ข้อ 1905

การเข้าเป็นสมาชิกในความตกลง

ความตกลงนี้เปิดให้มีการภาคยานุวัตรหรือการเข้าเป็นสมาชิก โดยสมาชิกใด ๆ ของดับบลิวทีโอ หรือโดยรัฐหรือดินแดนศุลกากรแยกต่างหากอื่นใด ตามข้อกำหนดที่ตกลงกันระหว่างคู่ภาคี

116

การปรึกษาหารือเกี่ยวกับความไม่สอดคล้องกับความตกลงอื่น

หากภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งพิจารณาว่ามีความไม่สอดคล้องใด ๆ ระหว่างความตกลงนี้กับความตกลงอื่นใดที่ภาคีทั้งสองฝ่ายเป็นภาคี คู่ภาคีจะต้องปรึกษาหารือซึ่งกันและกัน ด้วยความมุ่งหมายที่จะหาข้อยุติที่เป็นที่พอใจร่วมกัน

ข้อ 1907

สิทธิพิเศษภายใต้ความตกลงอื่น

1. เว้นแต่สำหรับข้อ 908 วรรค 2 ข้อ 917 วรรค 3 และข้อ 1605 ไม่มีความใดในความตกลงนี้ที่ให้อธิบายว่าผูกพันภาคีที่จะให้ประโยชน์แก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งการปฏิบัติ สิทธิพิเศษ หรือเอกสิทธิ์ใด ๆ ที่เกิดขึ้นจากสหภาพศุลกากร เขตการค้าเสรี ข้อตกลงการค้าเสรี ตลาดร่วม สหภาพการเงิน หรือความตกลงระหว่างประเทศที่คล้ายคลึงกันใด ๆ ที่มีอยู่หรือที่จะมีในอนาคต หรือรูปแบบที่คล้ายคลึงของความร่วมมือทวิภาคีหรือระดับภูมิภาคที่ภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งของคู่ภาคีเป็นหรืออาจเป็นภาคี หรือที่จะห้ามการรับรองความตกลงเพื่อนำไปสู่การจัดตั้งหรือขยายสหภาพ เขต หรือข้อตกลง หรือตลาดดังกล่าว

2. โดยผลของภาคผนวกในข้อ 2 ข้อยกเว้นตามแกตส์ ในกรณีที่ภาคีได้รับการยกเว้นจากพันธกรณีของวรรค 1 ของข้อ 2 ของแกตส์ที่เกี่ยวข้องกับความตกลงหรือข้อตกลงกับประเทศที่มีได้เป็นภาคี ไม่มีความใดในความตกลงนี้ที่ให้อธิบายว่าผูกพันภาคีนั้นที่จะให้ประโยชน์แก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งการปฏิบัติ สิทธิพิเศษ หรือเอกสิทธิ์ใด ๆ ที่เกิดขึ้นจากความตกลงหรือข้อตกลงดังกล่าว ให้ใช้วรรคนี้ไม่ว่าการปฏิบัติ สิทธิพิเศษ หรือเอกสิทธิ์ภายใต้ความตกลงหรือข้อตกลงนั้นจะขึ้นอยู่กับพันธกรณีของวรรค 1 ของข้อ 2 ของแกตส์หรือไม่ก็ตาม เว้นแต่สำหรับภาคผนวกของข้อ 2 การยกเว้นตามแกตส์

ข้อ 1908

การยกเลิกความตกลงทางการค้า ค.ศ. 1979

ให้ความตกลงการค้าระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลออสเตรเลีย ซึ่งจัดทำที่กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 5 ตุลาคม ค.ศ. 1979 สิ้นสุดลงในวันที่เริ่มใช้บังคับความตกลงนี้

117 09

บทบัญญัติทางการเงิน

กิจกรรมความร่วมมือใด ๆ ที่เกิดขึ้นหรือดำเนินการภายใต้ความตกลงนี้ จะต้องขึ้นอยู่กับความมีอยู่ของทรัพยากร และขึ้นอยู่กับกฎหมาย ระเบียบ และนโยบายของคู่ภาคี ให้อธิบายว่าค่าใช้จ่ายของกิจกรรมความร่วมมือเป็นภาระตามลักษณะที่อาจกำหนดร่วมกันเป็นครั้งคราวระหว่างคู่ภาคี

ข้อ 1910

การมีผลใช้บังคับ ระยะเวลา และการบอกเลิก

1. ให้ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับเมื่อครบกำหนด 30 วันหลังจากวันที่คู่ภาคีได้แจ้งซึ่งกันและกันเป็นลายลักษณ์อักษรว่าได้เสร็จสิ้นขั้นตอนภายในของตนเพื่อให้ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ
2. ให้ความตกลงนี้คงมีผลใช้บังคับจนกว่าภาคีฝ่ายหนึ่งมีหนังสือเป็นลายลักษณ์อักษรแสดงความจำนงที่จะบอกเลิกความตกลงนี้ ในกรณีเช่นนั้น ให้ความตกลงนี้สิ้นสุดลงเมื่อครบกำหนดสิบสองเดือนหลังจากวันที่ในหนังสือแจ้งการบอกเลิกเพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามทำยนี้ซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องจากรัฐบาลของตน ได้ลงนามในความตกลงนี้ทำเป็นคู่ฉบับ ณ กรุงแคนเบอร์รา เมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม ปีคริสต์ศักราชสองพันสี่ เป็นภาษาอังกฤษ

สำหรับราชอาณาจักรไทย
 (ลงนาม) วัฒนา เมืองสุข
 นายวัฒนา เมืองสุข
 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์

สำหรับออสเตรเลีย
 (ลงนาม) มาร์ก เวล
 นายมาร์ก เวล
 รัฐมนตรีการค้า